Susan Johnson

„este autoare la superlativ"
Romantic Times

LOVE'S MAGIC

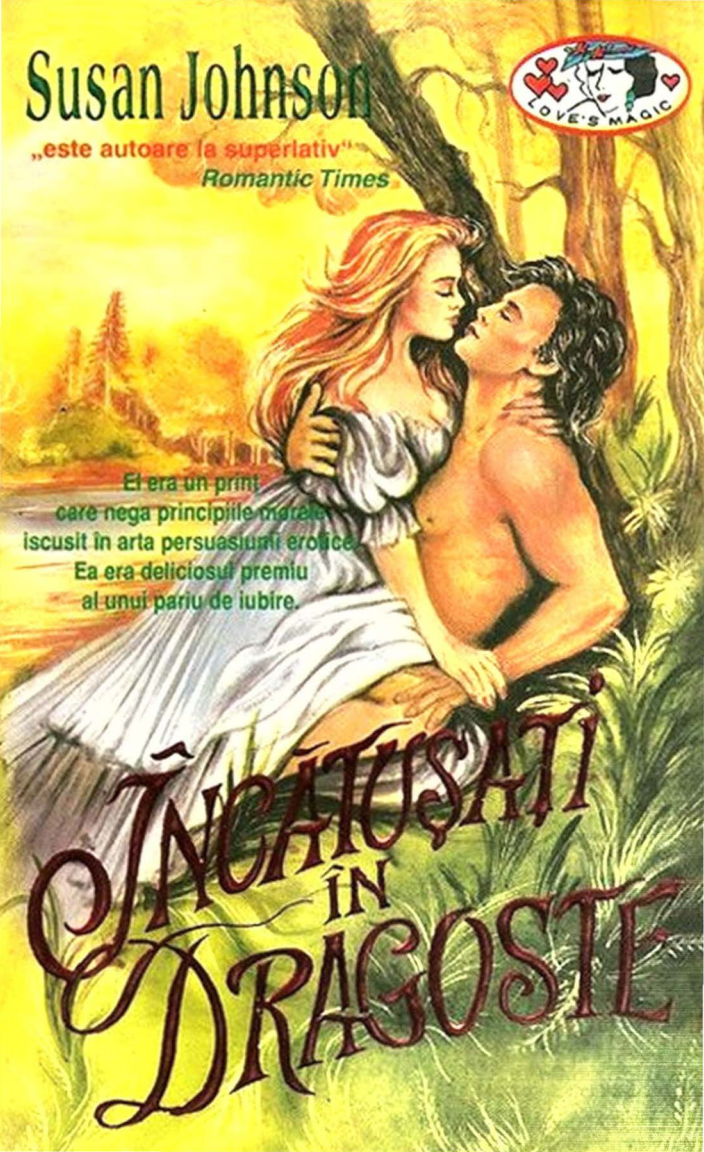

El era un prinț
care nega principiile morale,
iscusit în arta persuasiunii erotice.
Ea era deliciosul premiu
al unui pariu de iubire.

ÎNCĂTUȘAȚI ÎN DRAGOSTE

Susan Johnson

Încătuşaţi în dragoste

1 Pariul

Provincia Karelia
Marele ducat al Finlandei
Aprilie 1874

Trecuse multă vreme de când ultima cupă închinată fusese azvârlită, adăugându-se sclipitoarelor cioburi de cristal risipite ca o podoabă în vatra de piatră. Resturile de sfărâmături cristaline reflectau şi transformau lumina focului într-o fosforescenţă orbitoare şi pâlpâitoare. Câteva lumânări încă arzânde îşi picurau ceara în sfeşnicele lor, în timp ce mucurile altora, răspândite pretutindeni, constituiau mărturia mută a fanteziei neprevăzute a prinţului Nicolai de a organiza o partidă de tragere la ţintă numai cu câteva ceasuri mai înainte.

Acum, pe o estradă joasă aflată într-un capăt al vastei încăperi, câţiva muzicanţi obosiţi continuau să cânte melodii ţigăneşti sălbatice şi obsedante, în vreme ce urmăreau cu îngrijorare expresia mohorâtă de pe faţa tânărului prinţ, stăpânul lor. Sperau să reuşească să anticipeze sau să domolească firea capricioasă a prinţului Kuzan, evitând astfel, măcar în noaptea asta, alte toane, şi mai primejdioase.

În momente ca acestea, când plictisul lumii îi era prea greu de suportat, prinţul se retrăgea în pavilionul său de vânătoare, ca să mediteze asupra nedreptăţilor melancoliei.

Pavilionul de vânătoare a lui Nikki era o casă din lemn şi piatră construită de meşteri locali în primii ani ai secolului al şaptesprezecelea. Un nobil suedez pusese să-i fie clădit acest refugiu, situându-l, în mod pitoresc, pe un dâmb stâncos, într-o pădure de pini. Grădinile în terasă, după modelul italienesc, au fost adăugate ulterior de un predecesor, după o călătorie prin Italia. Odată cu „inventarea" romanticei grădini englezeşti, un alt descendent modelase peisajul mai multor acri de pădure, transformând sălbăticia — printr-o îndemânare plină de fantezie şi cu preţul a sute de muncitori folosiţi de-a lungul a zece ani — în fermecătoare alei înverzite, întinse privelişti de teren unduios, şi încununând, în mod spectaculos, planul proiectat cu grijă cu un templu grec cocoţat pe o colină ierboasă situată la o oarecare depărtare. Pietrarii locali construiseră din granit cioplit grosolan o reuşită imitaţie de templu — o interpretare rustică dar totodată plăcută, caracteristică pentru atracţia, pe atunci la modă, faţă de construcţiile excentrice.

Deşi apogeul Renaşterii venise şi trecuse chiar la vremea când fusese construită clădirea principală, nici una dintre însuşirile arhitecturii mai uşoare a Renaşterii nu pătrunsese până în nord. Aspectul dominant al cabanei era medieval; turnuri de piatră încununate de acoperişuri ţuguiate se înălţau deasupra zidurilor, ferestre ogivale cu bare verticale captau şi reflectau soarele nordic, o enormă zidărie de piatră suporta, la parter, pereţii grei de cherestea ai etajului. Printr-o generoasă afişare a bogăţiei sale, aristocratul suedez dispusese ca pereţii să fie străpunşi, oriunde era posibil, de ferestre care, prin ochiurile de geam multicolore, iluminau interiorul în culori orbitoare.

În seara aceasta, prinţul Nicolai Mihailovici Kuzan organizase o mică petrecere cu colegi, ofiţeri din regimentul

de gardă. După ce participaseră în aprilie la cea de-a șasea sărbătorire a Zilei Cavalerici din Regimentul de Gardă, cu demonstrația de călărie care durase toată ziua, cu slujbele ei religioase, simțiseră nevoia unei pauze, și Nikki îi invitase la pavilionul lui din pădure pentru o vânătoare de două săptămâni. Cu toate acestea, în cele opt zile care trecuseră, vânatul se limitase exclusiv la specia feminină cu două picioare, deoarece, pentru a asigura distracția, Nicolai se gândise să aducă un grup de tinere țigănci.

Acum, în apropierea zorilor, bărbații și femeile, îmbrățișați, zăceau prin încăpere, unii pe pernele împrăștiate pe covorul de Tabriz, alții pe divanele multicolore. Ceea ce într-o adunare mai puțin desfrânată ar fi fost considerat drept o lipsă de decență de prost gust, o pereche se agita puternic pe masa pe care se servise festinul; toți erau în diverse grade de abandon datorat beției, și de neorânduială vestimentară.

Tania, o țigăncuță frumoasă, se legăna într-un dans senzual și provocator în fața trupului tolănit al lui Nikki. Cu una dintre mâini, acesta ținea nepăsător la piept o sticlă de coniac. Mâna cealaltă, care zăcea nonșalant pe brațul fotoliului, se îndrepta când și când cu indiferență spre masa din apropiere, întorcând încă o carte în pasența pe care o continua fără interes și cu îndelungate întreruperi în timp ce o privea pe Tania care se unduia cu artă într-un ritm sălbatic, înnebunitor. Printre pleoapele îngustate, ochii de un cafeniu-roșcat ai lui Nikki o urmăreau cum îl ispitește. Trupul ei tânăr și grațios, pe jumătate dezvăluit de o bluză strâmtă și o fustă de mătase se apropia într-un vârtej, apoi se retrăgea, săgetând din ochii negri și strălucitori o invitație nerușinată. Lumina focului aprindea scânteieri de aur în inelele grele ce-i împodobeau urechile și în nenumăratele coliere strălucitoare ce-i înconjurau gâtul suplu și i se legănau pe sânii tremurători, aproape dezgoliți.

În spatele perdelei ce ascundea coridorul care ducea spre bucătărie, cel mai tânăr lacheu, adresându-i-se unui vechi servitor căruia toanele noului său stăpân îi erau prea bine cunoscute, şopti:

— Întotdeauna este prinţul atât de posomorât şi de prost dispus?

Igor recunoscu că prinţul nu era în toanele cele mai bune.

— Cei din neamul Kuzan-ilor au un temperament diabolic, uneori nu diferă decât puţin faţă de sălbatici, îi explică fără răutate bătrânul slujitor care îşi îndeplinise slujba cu bine vreme de zeci de ani. Le plac caii iuţi, femeile de proastă calitate şi vinul bun. Împreună, tatăl şi fiul au realizat una dintre cele mai strașnice herghelii din imperiu, încrucişând iepe englezeşti cu cai de rasă din herghelille Orlov-Rostopcin şi Provalski. Cresc chiar şi rasa Stryelet, care e şi mai rară. Caii lor sunt renumiţi în lumea întreagă. Tânărul prinţ nu se descurcă nici el prea rău la capitolul prăsilă, adăugă bătrânul chicotind. Cum e tatăl, aşa-i şi fiul, din câte se spune, încheie apoi cu blândeţe, amintindu-şi viaţa agitată pe care o dusese bătrânul prinţ Mihail în tinereţe, înainte ca însurătoarea cu o tânără ţigancă să-l fi domolit.

— Mai aduceţi coniac!

Strigătul puternic din sala situată în spatele slujitorilor răsună, însoţit de zgomotul cu care pumnul prinţului Kuzan izbea nerăbdător în masă. Bătrânul înălţă sprâncenele şi ridică din umeri, într-un gest de resemnare voioasă. Amândoi servitorii se grăbiră să îndeplinească porunca.

Şoldurile Tanici continuau să se mişte într-un ritm hipnotic. Dansul ei urmărea să excite, să provoace în mod primitiv şi seducător instinctul animalic de împerechere.

Îşi făcu efectul.

Cu o fluturare neglijentă a mâinii sale împodobite cu dantele, Nikolai le făcu un semn brusc muzicanţilor şi îşi

luă sticla cu coniac, acum reîmprospătată. Apoi se ridică în picioare și, în timp ce muzica începînea și se oprea, o ridică pe țigancă în brațe și dispăru cu ea într-un alcov ascuns îndărătul unei draperii.

Muzicanții păși cu discreție peste trupurile amețite de băutură, evitând, când era posibil, sticlăria și porțelanurile sparte împrăștiate pe pardoseală. În timp ce se furișau cu precauție pe lângă ușile duble bogat sculptate, nefiind convinși că vor reuși să plece cu bine de la excentricul și tânărul prinț și de la grupul răguși al intimilor acestuia până când nu ajungeau îndeajuns de departe pentru a nu mai putea fi văzuți și auziți, ieșirea le fu grăbită de o sticlă cu vin azvârlită cu putere în locul ușii și care, sfărâmându-se în mii de cioburi, puțin a lipsit să nu-l nimerească pe ultimul violonist. Fără îndoială, vreun iubitor de muzică beat, necăjit de încetarea plăcutului acompaniament de fond al activității sale amoroase.

Strecurându-se prin coridorul îngust și slab luminat și ieșind în spațiul relativ sigur și liniștit al pridvorului adânc al pavilionului de vânătoare, muzicanții lăsară să le scape un oftat colectiv de ușurare.

— Cerul să-i ajute, mâine dimineață, pe servitorii care trebuie să-l slujească pe prințul Kuzan. O să aibă de plătit din greu pentru durerea de cap și limba lui cleioasă. Slavă Domnului că noi nu va trebui să-l mai vedem până seara, când cea mai mare parte din durerea de cap îi va fi trecut, suspină șeful muzicanților.

— Poate că junghiurile din cap îl vor face mai înțelegător, sau cel puțin mai tăcut. Niciodată nu l-am văzut pe Nicolai atât de posomorât ca-n seara asta. S-ar putea ca Tania să fie în stare să domolească proasta lui dispoziție. Haidem la culcare, deși noaptea asta practic a trecut, propuse cel mai tânăr membru al trupei.

În alcov, Nikki o lăsase pe fată să cadă la întâmplare pe divan, eliberându-şi astfel mâna pentru a-şi duce la gură sticla cu coniac. Alcoolul îi aluneca fierbinte pe gâtlej.

„Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne, pentru coniac", gândi. Estompând laturile morbide ale realităţii, îi făcea viaţa mai suportabilă.

Prăbuşindu-se greoi lângă fata culcată pe sofa, Nikki puse cu grijă sticla cu coniac pe pardoseală şi începu să-şi scoată cizmele de vânătoare. Tania se târî uşor până într-un colţ al marelui divan încărcat de perne şi se sprijini cu spatele de peretele împodobit cu tapiserii, urmărindu-l cu ochii ei întunecaţi.

— Nu am chef, spuse ea, bosumflându-se.

Nikki abia dacă aruncă o privire spre femeia ursuză, ghemuită lângă perete, şi, fără a se întrerupe, continuă să-şi scoată îmbrăcămintea.

— Ai face mai bine să ai chef, bombăni el.

Frumoasa brunetă fu străbătută de un fior, şi în ochii ei negri se aprinse pasiunea. Deşi avea doar şaptesprezece ani, Tania învăţase de mult să se adapteze diferitelor preferinţe la pat ale bărbaţilor, însă cel mai mult îi plăcea violenţa pătimaşă; ostilitatea o aţâţa.

— Nu vreau. Sunt obosită.

Tonul continua să-i fie irascibil în timp ce-şi azvârlea peste marginea patului picioarele lungi, frumos modelate, şi dădu să se ridice. Braţul gol, cu musculatură puternică, al prinţului ţâşni şi înşfăcă o şuviţă groasă din buclele ei negre şi mătăsoase, smucind-o înapoi pe pat şi trăgând-o în jos până când o făcu să se uite în sus, înfigându-şi privirea în ochii lui aurii şi răstindu-se cu mânie.

— Căţea! şopti el.

Cunoştea bine preferinţele sexuale ale Taniei, dar, după ce urmărise toată seara dansul ispititor, n-avea chef de glumă.

— Mereu ești pusă pe joacă, nu-i așa? Totuși, scumpa și micuța mea târfă, în noaptea asta m-ai nimerit într-o dispoziție îndeajuns de proastă ca să mă potrivesc preferințelor tale. Dacă îți dorești violență, te pot îndatora.

Mâna Taniei se repezi, unghiile ei lungi pregătite să-i sfâșie fața. El îi prinse degetele din zbor, reflexele fiindu-i încă relativ sigure, în ciuda marii cantități de alcool consumate. Îi zdrobi încheietura mâinii printr-o strângere sălbatică, și ea tresări de durere... sau de plăcere? El n-ar fi putut preciza.

În timp ce o ținea strâns, limba mică și trandafirie a Taniei se ivi și alergă provocator peste buza ei inferioară, plină și roșie; ochii ei negri începură să se umezească, iar respirația i se acceleră.

— Aha, draga mea, îți place durerea! Ar trebui să i te prezint prințului Gorșeviv. Are o înclinație să biciuiască.

Pleoapele țigăncii se ridicară, și ea gemu senzual.

— Fir-ar să fie! ocărî el, urmărind-o cu ochii îngustați. Cum aș putea să violez o femeie atât de excitată cum ești tu?

O împinse cu brutalitate în jos, pe perne, depărtându-i picioarele cu genunchii lui, făcând ca sfârcurile ei să se ridice, eliberându-se dintre coliere, pline de dorință. Trupul ei se zvârcolea sub forța cu care o ținuia și, ca să nu țipe de plăcere, dinții i se înfigeau în buza-i plină. Fata își desfăcu larg brațele, căutând ceva de care să se agațe în timp ce el îi trăgea fusta peste șolduri. Apoi, silind-o să-și desfacă și mai mult picioarele, se împlântă cu violență în trupul ei fierbinte, fiecare împingere puternică eliberându-i o parte din frustare, fiecare elan intens fiind o inconștientă speranță a unei uitări temporare. Ea începu să scâncească în timp ce el se mișca mai rapid înlăuntrul ei, cu pătrunderi și retrageri nestăpânite, sălbatice și brutale. El nu observă că

sângele îi şiroia pe spinare, acolo unde Tania îşi înfipsese unghiile ascuţite în muşchii tari care acum se mişcau ritmic deasupra ei.

Mult mai târziu, Nicolai se trezi brusc din somn. După multele campanii purtate la graniţele răsăritene, unde cel mai slab zgomot putea fi avertismentul unei primejdii din partea unui kirghiz ce s-ar fi furişat cu intenţia de a mânui un hallal[1] tăios, cel mai slab sunet era suficient ca să-l trezească.

Fără să se mişte, deschise încet ochii şi, printre genele dese şi negre, înconjură alcovul cu o privire rapidă. Tania scotocea printre hainele lui, care zăceau azvârlite pe pardoseală. „Caută ruble, fără-ndoială", gândi el recăzând în somn. Prinţul Kazan era foarte darnic cu uşoarele lui „amoruri", acoperindu-le de cadouri, bijuterii, blănuri, precum şi de bani cu o generozitate nepăsătoare. „Ticăloasă mică şi lacomă!" reflectă mai apoi, somnoros dar nu cu răutate; căci, în definitiv, Tania trebuia să se gândească la viitorul ei — farmecele tinereşti aveau să-i dispară în curând.

Pe la mijlocul după-amiezei, proasta dispoziţie şi irascibilitatea lui Nicolai cât şi durerea ce-i zvâcnea în cap se mai potoliseră întrucâtva; cei doi tovarăşi de arme ai lui, maiorul Cernov şi căpitanul Ilici, precum şi vărul său Alexei se relaxau în pacea unui mic luminiş din pădurea de mesteceni. Stăteau culcaţi acolo, încălziţi de soarele de

[1] *Hal(l)al*: satâr folosit de musulmani pentru tăierea animalelor potrivit ritualului religios. (n.t.)

aprilie şi împăcaţi de tihna înconjurătoare, scăpaţi de tinerele ţigănci vorbăreţe şi uşuratice care fuseseră expediate fără nici o politeţe, spunându-li-se să nu se mai facă văzute până nu vor fi chemate.

Nikki zăcea tolănit confortabil pe iarba verde şi moale, încălţat neglijent cu cizme de călărie perfect ajustate, pantaloni din piele de căprioară şi o cămaşă de mujic brodată, descheiată la gât. Mâinile îi erau împreunate sub ceafă şi-şi mijea ochii spre soarele strălucitor al unei zile blânde de primăvară — o zi plină de poezie, ca din poveşti, înmiresmată de florile îmbobocite, pământul reavăn şi fertilitate. Nicolai Mihailovici Kuzan era un munte de bărbat. Moştenirea străveche a mamei sale provenită din ţinuturile muntoase ale Caucazului se vădea în tenul lui oacheş, părul des şi negru, pometii înalţi ai obrajilor şi profilul acvilin. Din rădăcinile de rus alb ale tatălui său moştenise nu numai fizicul formidabil, ci şi fermecătorii ochi de un cafeniu roşcat, pupilele atât de mari şi de întunecate încât îi făcea să pară negri — ochi frumoşi, superbi, ce priveau posomorât pe sub două sprâncene groase. Acelaşi soi de ochi care vreme de opt sute de ani priveau din icoane bizantine, bogate, exotice şi somptuoase, ochi izbitor de frumoşi, ce puteau fi de o vioiciune pătrunzătoare, inexpresivi cu indolenţă sau de un calm plin de blândeţe. Chipul lui cu trăsături aspre era îndulcit de aceşti ochi salvatori şi de o gură sensibilă, ale cărei buze erau acum strânse în semn de nemulţumire.

Nikki se încordă, îşi întinse ca o pisică mare trupul suplu, apoi se destinse din nou. Zgomotele paşnice ale pădurii trecură peste el — foşnetul frunzelor proaspete de mesteacăn la adierea brizei, o şoaptă uşoară a apei pârâului scânteietor ce se izbea de maluri la marginea luminişului,

neîncetata sporovăială a păsărelelor de deasupra capului. Pacea pădurii îi liniştea trupul, însă nu reuşea să-i micşoreze decât superficial nemulţumirea sufletească profundă. Nikki se plictisea. Plictiseala — constanta şi enervanta tovarăşă care îl urmărea cu o hotărâre încăpăţânată. Erau mulţi ani de când Nikki ducea o viaţă obositoare şi dificilă de trândăvie. Trândăvia cronică, însoţită de ucigătoarea şi neobosita plictiseală, îl strângea inexorabil în cercul ei.

Se propti într-un cot şi, pe sub pleoapele lăsate, îşi cercetă tovarăşii lungiţi la nimereală în jurul resturilor ospăţului pe care servitorii îl aduseseră de la pavilion. Gheaţa aproape se topise în răcitorul de vin din argint, iar sticlele pe jumătate golite transpirau în căldura soarelui de primăvară. Rămăşiţele bogatului *déjuner sur l'herbe*[1] zăceau împrăştiate pe faţa de masă din damasc, şi doi câini-lup le mâncau cu multă sârguinţă. Cernov şi Ilici jucau alene zaruri pe o tavă din argint pusă pe iarbă între ei, în timp ce Alexei era absorbit în lectura unui roman de Turgheniev.

Nikki asculta cu obişnuita lui detaşare tolerantă ciorovăiala ce însoţea aruncarea zarurilor.

— Diseară o vreau pe Cecelia; în ultimele două nopţi ai avut-o tu şi consider că-i rândul meu, spuse Cernov pe un ton uşor burzuluit.

— Ce pot face, dacă ea mă preferă pe mine? replică Ilici, zâmbind mulţumit de sine.

— Nu-mi pasă! Diseară e rândul meu, insistă Cernov.

— Şi care ar putea fi diferenţa? întrebă Nikki, tărăgănându-şi glasul scăzut şi răguşit. Toate târfuliţele sunt la fel de plăcute, dacă nu-ţi pasă că te plictiseşti repede.

---

[1] *Déjuner sur l'herbe* (lb. fr.): Masă la iarbă verde; titlul unui celebru tablou (1863), unul dintre tablourile celebre ilustrative pentru curentul impresionist şi aparţinând pictorului francez Edouard Manet (1832-1883). (n.t.)

— Oh, nu! Mie-mi plac mai mult picioarele lungi și grația suplă a Ceceliei decât farmecele voluptoase ale Olgăi, ripostă Cernov cu înflăcărare, amintindu-și cum dansase Cecelia în noaptea trecută.

— Las-o baltă, Gregor — interveni prințul Kuzan cu realismul celor treizeci și trei de ani ai săi — o femeie e tot atât de bună ca oricare alta.

Apoi se lăsă din nou pe spate, sub soarele cald, și închise alene ochii.

— Asta-i părerea ta, Nikki. Eu o găsesc pe Cecelia mult mai atrăgătoare, și am de gând să-mi capăt dreptul meu, declară Cernov cu o intonație puțin agresivă.

Ochii aurii ai lui Nikki se fixară cu o privire ușor disprețuitoare asupra blândului Cernov, care acum se înfierbântase de-a binelea.

— Cum dorești, Gregor, replică Nikki împăciuitor. Înțelege, Ilici, în calitatea mea de gazdă trebuie să încerc să-i mulțumesc pe toți oaspeții mei. Poate că în seara asta voi reuși să te conving s-o iei pe Tania în locul Ceceliei, propuse el cu politețe, de parcă i-ar fi oferit plin de curtoazie unui invitat la masă cel mai lipsit de cusururi fruct dintre două pere.

— Cu plăcere! se grăbi să răspundă lacom Astrakan Ilici.

Se împlineau trei luni de când Tania era metresa lui Nikki, și nimeni nu îndrăznea să se apropie de ea, însă dacă prințul ceda fata cu amabilitate, Ilici ar fi fost prost să refuze.

Nikki continuă cu calm:

— Sunt foarte convins că, pentru a supraviețui, e necesar să te distrezi, că una dintre cerințele vieții este să alungi cât mai îndelung posibil păcatul de neiertat — monotonia. Tania a devenit monotonă, așa că, dacă dorești, este a ta, Astrakan, încheie el cu hotărâre.

Nikki tolera o oarecare doză de plictiseală, dar avea limitele lui, şi Tania devenise obositoare. După ce se vor înapoia la Petersburg, avea să-i facă un dar convenabil. Nikki era cunoscut ca fiind binevoitor faţă de metresele lui, şi dacă Ilici nu va voi s-o păstreze, ea avea să-şi găsească cât de curând un nou protector, se încredinţa el însuşi.

Prinţul Kuzan era unul dintre aristocraţii aceia care-şi umpleau timpul liber cu un interes diletant faţă de literatură, artă şi chiar ştiinţă. Îşi petrecea timpul necesar cu relaţii sociale, jocuri de cărţi, prezenţă la club şi sporturi în aer liber, însă, mai presus de orice, practica o venală galanterie plină de îndemânatică când îşi pierdea vremea cu cel mai încântător mod de a-şi omorî timpul — amorul.

Flutura în mod deliberat principiile care, din câte se presupune, asigurau continuarea organizării patriciene a societăţii şi repudia în mod public temperanţa victoriană şi seriozitatea care, în anii şaptezeci ai secolului al nouăsprezecelea, cuprindea până şi capricioasa mentalitate rusă.

În crema societăţii, în amabilele şi rafinatele straturi superioare ale societăţii din Petersburg, Nikki fusese de-a lungul ultimilor cincisprezece ani disperarea mamelor pline de speranţă şi întreprinzătoare, şi acum, la treizeci şi trei de ani, fusese părăsit cu regret de toate, cu excepţia celor mai tenace şi mai optimiste făuritoare de căsnicii. Unic copil al unui prinţ bogat şi puternic, tânărul Nicolai era el însuşi bogat fără a fi avar, mult prea chipeş, un maestru al farmecului dacă se ivea prinlejul şi dacă i se accepta temperamentul nestatornic, simpatizat şi din cale afară de generos cu prietenii săi, iubit nebuneşte de părinţii lui şi, în consecinţă, marcat de totala absenţă a prejudecăţilor morale. Privea lumea cu seninătatea pe care obârşia şi averea i-o făceau posibilă — un copil răzgâiat de soartă

care considera lumea ca fiind grădina desfătărilor sale, deoarece până acum nu se întâmplase nimic care să tulbure această confortabilă și foarte îndreptățită convingere.

— Nikki! Nu se poate s-o dai pur și simplu pe Tania altuia! Nu mai avem robi! replică junele Alexei, însufleţit de cavalerismul tinerese și pătimaș al celor nouăsprezece ani ai săi.

— Nu te teme, Saşa, nu intenționez s-o azvârl cu brutalitate afară, în frig. Vom avea grijă cum se cuvine de Tania, spuse Nikki cu blândeţe, ca să-și liniștească vărul.

„Poate că Alexei este prea tânăr pentru a fi expus la această viaţă de desfrâu și prostituţie pe care o duce", cugetă Nikki cu un sentiment neplăcut. „Poate că ar trebui să-l trimit acasă."

Mama lui Alexei, îngăduitoare cu fiul său în toate privinţele, ezitase în faţa rugăminţilor acestuia de a-i permite să petreacă o vacanţă prelungită împreună cu vărul lui preferat, Nikki. Poate că avea dreptate. El însuși fusese şcolit în toate viciile binecunoscute ale vieţii înainte de a împlini nouăsprezece ani, însă era posibil ca noua generaţie să fie altfel. Semnele de nemulţumire și revoltă, făgăduielile erei industriale începeau să fie resimţite tot mai insistent pe întreg cuprinsul ţării. Poate că această seriozitate în urmărirea unui scop era caracteristică generaţiei lui Alexei. Deși revoluţiile din 1848, care răsturnaseră tronuri și făcuseră să dispară peste noapte guverne, abia dacă atinseseră Rusia — și acolo unde o făcuseră, în provinciile periferice, fuseseră reprimate fără milă — chiar și autocrata monarhie rusă considerase în 1861 că era raţional și prudent să-i elibereze pe robi.

Nikki fusese crescut cu îngăduinţă într-o societate aristocratică lipsită de ţel. Oare se schimbase societatea

atât de mult în cincisprezece ani, sau Alexei era pur şi simplu mai puţin exaltat, mai puţin nesăbuit? se întrebă el.

— Ah, tinereţe plină de cavalerism! îl tachină pe Alexei. Atât de repede iei apărarea unei biete fete la anaghie, atât de iute eşti gata să sari la generalizări şi concluzii evidente, luptând mereu pentru aflarea întregului adevăr, întocmai cum arată cu claritate actualul tău romancier!

— L-ai citit pe Turgheniev? întrebă Alexei neîncrezător şi ridicând cartea.

Niciodată nu-l văzuse pe vărul lui mai vârstnic întorcând în prezenţa lui nici măcar pagina unei reviste.

— Da, l-am citit, tânără mlădiţă. Află că ştiu să citesc.

Trândăvia lui Nikki îi oferea mult timp liber. „La urma urmei, nu-ţi poţi petrece toate orele din zi şi din noapte doar jucând cărţi şi împerechindu-te", cugetă, răzând în sinea lui.

— Căutarea adevărului nu doare, protestă Alexei. Este mai bine decât să te mulţumeşti cu băutura, jocurile de noroc şi umblatul din târfă-n târfă, căci „activitatea" ta doar la atât se limitează...

Se întrerupse brusc, temându-se că depăşise limitele prieteniei. Admiraţia pe care i-o purta vărului său se apropia foarte mult de adorarea unui erou.

Nikki nu se arătă jignit, fiind mereu gata să îngăduie toanele vărului său, dar pe un ton blând replică:

— Voi, tinerii, doriţi cu înfocare să pătrundeţi esenţa lucrurilor, doriţi certitudini, trebuie să căpătaţi răspunsuri definitive la „afurisitele de întrebări". Când vei fi mai în vârstă, vei descoperi că adevărurile absolute sunt deseori incerte, că sfidează cea mai optimistă hotărâre. Totuşi, nu-ţi face griji pentru Tania, nu voi lăsa să i se întâmple ceva rău.

În sinea lui, Nikki oftă şi se minună de vitalitatea plină de prospeţime şi de naivitatea tinereţii lui Alexei. Oare

cândva fusese şi el tot atât de tânăr? Cunoştea răspunsul obiectiv la această întrebare, şi încercă să-şi alunge deprimarea care-l copleşea ori de câte ori contempla ultimii şaptesprezece ani de viaţă,plină de trândăvie şi plictis.

Nikki nu fusese niciodată capabil să gândească în valori absolute — bine sau rău. Încă de la o vârstă foarte fragedă fusese frământat de îndoieli. Vedea fiinţele umane în toată goliciunea slăbiciunii lor morale.

Cel puţin în parte, acest marasm al crudei realităţi se datora foarte bunei lui educaţii. Variata succesiune de profesori ademeniţi la „Le Repos" pentru a sădi în unicul copil şi moştenitor roadele valoroaselor discipline pe care le predau găsiseră în mintea tânărului prinţ precoce un sol fertil şi primitor. Enorma cantitate de cunoştinţe ale unor civilizaţii trecute pe care o absorbise de timpuriu accentuase înclinaţia lui bolnăvicioasă de a vedea realizările trâmbiţate de fiecare generaţie ca pe nişte meschine eforturi omeneşti în cadrul mersului general al lucrurilor.

Ca urmare a acestei lipse de iluzii, Nikki se simţea uneori neajutorat, dacă nu chiar copleşit de o melancolie cinică. Deseori prefera să risipească aceste crize de depresiune cufundându-se în orgii inconştiente de beţie şi plăceri. Astfel de escapade lungi de câte o săptămână, petrecute într-o stare de nebunie datorată alcoolului, îi anesteziau pentru un scurt interval de timp viermele nemulţumirii. Însă nemulţumirea nu-i era înlăturată niciodată, ci doar domolită sau reprimată cu ajutorul unei activităţi frenetice, al sticlei de vin şi al atingerii unei femei.

Ilici îi tulbură visarea morbidă cu obişnuita lui bonomie.

— Fii pe pace, Alexei. Voi avea foarte mare grijă de frumoasa Tania, îl asigură pe băiat.

— Dacă nu va avea mai întâi ea grijă de tine, remarcă sarcastic Nikki, înălţând o sprânceană batjocoritoare. Sper

că vei fi în stare s-o călăreşti. Asemenea tuturor femeilor, nu-i niciodată mulţumită, deşi, spre deosebire de hrăpăreaţa contesă Amalienborg, preţul plăcerii oferite de Tania este mai mic, adăugă el, amintindu-şi de insaţiabilele pretenţii de bijuterii şi blănuri ale Sofiei.

— N-ai nici un pic de romantism în sufletul ăla negru al tău, Nikki? îl întrebă Cernov.

— Foarte puţin, replică sec prinţul.

Cinismul lui era rezultatul deziluziei, născut dintr-o continuă străduinţă de a ţine la distanţă o melancolie tot mai profundă.

— Cele mai multe dintre femeile din experienţa mea reprobabilă şi pătată sunt, finalmente, cu mult mai interesate de averea mea considerabilă decât de înclinaţiile mele romantice, adăugă el. Şi, indiferent dacă sunt bogate sau sărace, tinere sau bătrâne, toate sunt dornice să se dăruiască... mult prea dornice. Ani de zile am umblat din târfă-n târfă în toată ţara asta, şi am gustat cât mi se cuvine şi din desfrâul Europei, dar încă n-am reuşit să descopăr o femeie care să fie cât de cât diferită. Toate cedează, toate sunt dornice, toate sunt încântătoare, însă, în mod inevitabil, toate sunt plictisitoare!

Pentru Nikki, între toate legăturile sale amoroase exista o mare asemănare, toate începând foarte promiţător şi ajungând apoi să fie îngrozitor de monotone.

— Viaţa de zi cu zi devine al dracului de plictisitoare, încep să consider traiul de ascet ca o alternativă la această rutină, se văicări el.

Cernov pocni din limbă cu simpatie şi replică râzând:

— Chiar că-mi sângerează inima pentru oameni ca tine, Nikki. Dacă vei face asta, vei lăsa în urmă, la Petersburg, multe femei nefericite şi nesatisfăcute. Au circulat aluzii la faptul că ai concura cu ducele de Richelieu în privinţa

banilor pierduți prin budoare, şi că te-ai apropia de recordul stabilit de principele elector al Saxoniei în privinţa copiilor. Ilici şi cu mine am avea, astfel, şansa de a le consola în lipsa ta pe acele porumbiţe topite de dor.

— Dacă am aştepta vreo două săptămâni, cred că doamnele ar fi extrem de nerăbdătoare să primească... ah!... îngrijirile noastre pline de solicitudine, încheie Ilici, şugubăţ.

— Îţi pasă cât de cât de ceva, Nikki? întrebă Astrakan, pe jumătate în glumă, pe jumătate serios.

— Mi se pare că nu există nici un afurisit de lucru de care să merite să-ţi pese, răspunse prinţul căscând.

— Nici măcar de femei? insistă Cernov.

— Cel mai puţin de femei, Gregor, sună confirmarea tărăgănată alene. La o scară de la unu la zece, aş fi nevoit să replic: „există vreun număr mai mic de zero?"

— Recunoaşte, Nikki, continuă Ilici cu mai multă seriozitate, că ai fi mai plictisit după o săptămână de abstinenţă în ceea ce priveşte femeile decât eşti acum. Cel puţin în toată plictiseala asta există variaţie.

— Ai dreptate, desigur, fu de acord Nikki împotriva voinţei sale. Măcar de n-ar fi toate atât de gata să cedeze; în felul acesta se pierde picanteria vânătorii. Pur şi simplu nu mai există nici o provocare. Pot avea orice femeie poftesc, spuse prinţul închizând ochii.

— Oho! Ce mai iluzii, ce lipsă de modestie! râse Cernov.

— Trei la unu că nu poţi! se grăbi Ilici să intervină.

Firea lui de jucător împătimit era incapabilă să-l lase să piardă prilejul unui pariu. Ar fi fost capabil să pună rămăşag chiar şi pe moartea mamei sale.

— Că nu pot ce anume? întrebă Nikki, nu prea lămurit în privinţa obiectului pariului pe care voia să-l încheie Ilici, dar deja gata să intre şi el în joc.

Ochii îi străluceau de interes.

— Că nu poţi avea orice femeie pe care ţi-ai dori-o.

Prinţul se ridică în şezut.

— Primesc pariul. Dar având un suflet milostiv, îţi voi da şanse egale. Şi ca să fie mai amuzant, hai să zicem: pe cincizeci de mii de ruble.

— S-a făcut! râse încântat Ilici. Cu o limită a timpului acordat de — să zicem — trei zile. Ar trebui să fie de ajuns — şi femeia o aleg eu, bineînţeles.

— Desigur, acceptă Nikki cu amabilitate.

Îl străbătu un mic fior de nerăbdare, şi o scânteiere de amuzament îi lumină ochii când se gândi la hăituială. Orice — fie şi cel mai neînsemnat mărunţiş, numai să-l scape de această lâncezeală îngheţată. Da, o seducere ar fi mai interesantă decât să alerge după un vânat cu patru picioare. Şi în cazul unei femei, hăituiala nu era totul; la încheierea vânătorii erai întotdeauna sigur de desfătări suplimentare.

Nikki putea fi eventual scuzat pentru lipsa lui de scrupule, pentru indiferenţa lui faţă de sentimentele altora, şi pentru egoismul lui, dacă ţinea seama că, în societatea în care trăia, prilejurile în care să remarce gânduri şi fapte nobile erau puţine în comparaţie cu cele în care constata cruzimea nespus de egoistă cu care era urmărită plăcerea.

— Eşti sigur că nu contează pe cine aleg? întrebă Ilici.

Se gândi câteva clipe, apoi un zâmbet uşor îi îmblânzi expresia voioasă în timp ce privirile i se îndreptau dincolo de râu, spre un mic luminiş unde se vedea silueta unei femei stând lângă un pâlc de mesteceni, absorbită de carnetul de schiţe şi de acuarelele ei.

— Nu are absolut nici o importanţă, replică Nikki cu îngâmfare. dar apoi ezită, înălţând din umăr. Doar n-o să te gândeşti la cine ştie ce matroană bătrână, nu-i aşa? Trag categoric o linie la vârsta de cincizeci de ani, adăugă bănuitor, uitându-se pătrunzător la Ilici.

— Nu, nu! îl asigură acesta. Nu te teme, este coaptă tocmai atât cât trebuie.

Nikki oftă, părăsit de junghiul de spaimă ce-l încercase pe moment.

— Coaptă, zici? Abia aştept jocul, spuse întinzându-se iar comod pe iarba verde, conştient pentru prima dată după mai multe săptămâni de o senzaţie de anticipaţie tangibilă în vintrele lui.

Cu banii puşi de Ilici ca pariu, nu avea să fie joacă de copil. Ilici paria ca să câştige, dar şi Nikki era tot atât de încrezător în succes. Era convins de iscusinţa sa în a învinge reţinerile oricărei femei, iar faptul că Ilici va alege o victimă greu de abordat şi dificilă avea să facă răsplata fiarei de pradă cu atât mai dulce.

— Consideră-te liber să începi oricând, rosti Ilici cu un gest amplu şi graţios în timp ce-i adresa un rânjet lui Cernov şi indica obiectul pariului printr-o mişcare a capului în direcţia râului.

Aceste cuvinte întrerupseră reveria lui Nikki. Ce voia să spună Ilici? În mod cert, pe aceste întinderi de pământ retrase nu existau decât fete de ţigani sau de ţărani, şi nici una dintre acesta nu ar şovăi mai mult de o secundă înainte de a se rostogoli în fân. Să se fi îmbătat Ilici atât de devreme în după-amiaza aceasta?

În timp ce se ridica din poziţia lui confortabilă de sub o tufă de prun sălbatic înflorit, Nikki îşi întinse braţele lungi şi îşi flexă muşchii umerilor puternici ca să scuture o parte din toropeala după-amiezei lenevoase. Când îşi înălţă ambele mâini pentru a-şi petrece degetele prin părul lung şi negru, muşchii braţelor i se umflară sub pânza fină a cămăşii ţărăneşti brodate. Nu purta barbă, deoarece regulamentul gărzilor imperiale cerea o bărbie rasă, şi nici nu-i plăcea să-şi lase mustaţă; singura lui concesie faţă de moda

hirsută a zilei erau favoriţii ce i se întindeau pe o lungime de câţiva centimetri spre maxilar.

Nikki se apropie alene de locul în care Ilici şi Cernov continuau să arunce zarurile.

— Cu siguranţă glumeşti. Este imposibil ca o asemenea femelă să se afle pe o rază de cinci kilometri în jurul acestui punct, spuse cu oarecare neîncredere.

— Dă-mi voie să fiu de altă părere, straşnicul meu armăsar. Îndreaptă-ţi ochii congestionaţi dincolo de râu, spre acea pajişte înverzită. Cred că vei observa strălucirea unui păr arămiu precum şi un încântător trup tânăr sub acel coif superb.

Ilici nu-şi mai putea stăpâni veselia, şi vorbea repede şi incoerent, hohotind vesel în timp ce-şi înălţa privirile spre faţa îngrozită a lui Nikki.

— Doamne Sfinte! Doar nu te gândeşti la soţia bătrânului negustor?! Dă-o-ncolo, Ilici, asta-i prea de tot, chiar şi pentru tine. Recunosc că trebuia să faci în aşa fel ca încercarea să fie cât mai dificilă, şi nu mă aşteptam ca vânatul să fie lesne de prins în laţ sau să se predea de bunăvoie, dar să rămânem totuşi în limitele bunei cuviinţe.

— Isuse Christoase! Tu şi buna cuviinţă nu vă cunoaşteţi nici cât să vă salutaţi printr-o înclinare a capului, replică Ilici, încă mai chicotind, extrem de încântat de alegerea lui.

— Ascultă, pledă Nikki, străduindu-se să-l convingă pe Ilici de nebunia alegerii tocmai a acelei femei, de ce să nu indici o „doamnă" căsătorită din Petersburg, care a adus deja pe lume moştenitorul necesar, dar care până acum nu s-a abătut de la drumul virtuţii, sau poate o ţărăncuţă neîncercată, sau o ţigăncuşă care îşi preţuieşte şi ea nevinovăţia, sau chiar vreo nevastă de burghez conştientă de seriozitatea îndatoririlor conjugale. Oricare dintre acestea ar prezenta destule dificultăţi, dar — Dumnezeule!

— soția lui Valdemar Forseus! Asta depășește orice limită; nevastă-sa rareori iese de sub ochii lui, și-i păzită cu aceeași străşnicie ca o hurie dintr-un harem. Și în plus, în puținele dăți când am zărit-o în piațeta din Viipuri, alături de soțul ei, mi s-a părut tot atât de rece ca o fecioară de gheață. Lăsând la o parte aceste „minore" probleme — adăugă Nikki, ale cărui sprâncene subliniară eufemismul — tatăl meu m-ar biciui sau ar face apoplexie dacă i-ar ajunge la ureche vreun zvon despre o asemenea escapadă. Terenul lui Forseus se învecinează cu al nostru pe toată lungimea râului, și tata insistă să păstrăm relații prietenești cu localnicii. Întotdeauna îmi ține predici cum că trebuie să guvernezi cu blândețe și dreptate și este absolut de neclintit în legătură cu a nu-ți folosi în sens rău puterea și influența, prin acțiuni despotice. Pentru ce crezi că-mi aduc întotdeauna femeile de prin alte părți? E mai sigur decât să umbli din floare în floare prin toată regiunea, lăsând bastarzi atât de aproape de casă. Tata zice că vânturile schimbării aduc o eră nouă, în care nobilii, burghezii și țăranii vor locui laolaltă, prin nu știu ce soi de imensă mutație socială. Tu știi că este încontinuu preocupat de productivitatea domeniilor lui, de condițiile de trai ale țăranilor, păstrând demnitatea clasei muncitoare și stabilind o legătură cu masele largi. Doamne, ideea ta nici nu poate fi luată-n considerare! Și-n afară de asta, l-ai întâlnit vreodată pe Forseus? Am impresia că nu-i în toate mințile; are în ochi o flacără nefirească. Cu amabilul tău consimțământ, Ilici, voi exclude această femelă anume, dacă nu te superi.

— Nu mă supără câtuși de puțin, Nikki, *Au contraire*[1], aș zice că este un profit ușor. Asta înseamnă cincizeci

[1] *Au contraire* (lb. fr.): Dimpotrivă (n.t.)

de duzini de ruble drăgălaşe, şi recunosc sincer că nu-mi pare rău să ţi le iau, dragă Nikki, de vreme ce ţi-o poţi permite atât de lesne.

— Fir-ar să fie! explodă Nikki posomorându-se. Nu renunţ la pariu. Cred doar că ar trebui să alegi altă femeie.

— Regret, Nikki, ai spus că alegerea îmi revine mie, şi alegerea mea este aceasta, spuse Ilici, arătând printr-un gest teatral mica siluetă de pe malul opus, complet neştiutoare de atenţia a cărei ţintă era, nebănuind că virtutea ei constituia un subiect de interes şi discuţie pentru nişte persoane absolut străine ei.

Când Nikki înţelese că nu avea rost să se mai târguie, recunoscu amabil şi cu farmecul său caracteristic că dreptatea era de partea lui Ilici.

— Aş îndrăzni să spun că cel bine ar fi să pornesc la vânătoare. Nu există moment mai propice decât cel prezent.

Zâmbi, deja pe jumătate amuzat şi anticipând flirtul. Pentru Nikki, obstacolele existau numai ca să fie înlăturate. Dădea la o parte piedicile care pe alţi bărbaţi cu fire mai slabă i-ar fi îngenuncheat iar pe cei mai raţionali şi mai prudenţi i-ar fi îndemnat să păstreze o rezervă precaută.

— Nikki, mai gândeşte-te, interveni stânjenit tânărul văr Alexei, nu-i bine. Fii convins că tatălui tău i s-ar părea totalmente inacceptabil. Dă-ţi seama ce-ar fi dacă treaba asta i-ar ajunge la urechi.

— Cu puţin noroc, tata nu va afla, respinse Nikki cu calm obiecţiile vărului său. Doamna nu va fi deloc înclinată să trâmbiţeze veştile în toate zările, iar noi toţi suntem în stare să ne ţinem gura.

Odată ce Nikki lua o hotărâre, putea fi extrem de greu convins să şi-o schimbe şi, în fond, avea de adăugat la venit cincizeci de mii de ruble. Deşi banii nu-i trebuiau lui personal, aveau să contribuie la cel mai îndrăgit proiect al

lui, acela de a-şi înfrumuseţa eacdronul de cavalerie. Splendoarea trupei sale le întrecea în strălucire pe toate celelalte, şi echiparea oamenilor şi a cailor cu podoabe extavagante era motiv de mare mândrie, însă cheltuielile personale erau astronomice. Se gândea la lucrurile noi care puteau fi cumpărate cu cele cincizeci de mii de ruble. Nişte căpestre din piele de un albastru închis, ornamentate cu argint, îi atrăseseră privirile la Neimeyers chiar cu o săptămână în urmă. În afară de asta, după câteva clipe Nikki se convinsese că, de fapt, confruntarea nu era atât de imposibilă pe cât îşi închipuise la început. Însufleţirea crescândă ce-l cuprindea la gândul neaşteptatei evadări din monotonie era de ajuns pentru alunga ultmele ezitări pe care le mai putea avea.

De îndată ce lua o decizie, Nikki privea în faţă fără teamă toate perspectivele. Pe jumătate reflectând în sinea lui, pe jumătate cu glas tare, şopti:

— Aşadar, va fi nevoie de o apreciere corectă, pentru genul acesta de seducere. Trebuie să fii simplu dar nu prea simplu, să fii în stare să murmuri linguşiri exprimate cu afecţiune, însă cu o sinceritate delicată, şi trebuie să zâmbeşti politicos în timp ce te prefaci că iei ceea ce, de fapt, îţi este dat de bunăvoie. E de la sine înţeles că nu trebuie să fii frământat de scrupule.

— Asta ar putea fi perfect în societatea în care evoluezi tu, Nikki, îl contrazise Cernov, în care toată lumea cunoaşte regulile turnirurilor amoroase şi rareori se abate de la formula prescrisă, însă în cazul soţiei lui Forseus cred că vei avea de-a face cu o femelă neobişnuită cu aceste „drăgălăşenii".

— Deţin informaţii credibile — declară Ilici cu o maliţiozitate plină de voioşie — că tipa nu-i pătată de nici un scandal.

— Până acum n-a fost pătată, remarcă Nikki fără umor, şi cu un gest nepăsător de adio, se îndreptă spre râu.

Astfel, pentru a alunga plictiseala cu puţină prospeţime şi vitalitate, aceşti flăcăi eleganţi şi neastâmpăraţi au ajuns să se implice într-o faptă urâtă, aparent de mică importanţă. Energia industrială, pe cale de apariţie în acea epocă, le dublase veniturile deja princiare fără nici un efort personal. Potrivit cuvintelor unui cronicar al vremii, erau „lehămesiţi de lux, moleşiţi de confort şi prea sătui de distracţii".

Cât despre obiectul acestei hăituieli — vânatul urmărit, diversiunea pentru neastâmpăratele păsări ale paradisului — Alisa, tânăra soţie a bătrânului negustor Forseus, era o fiinţă nevinovată. Nu era într-atât de neştiutoare încât să pună în discuţie cruzimea sau răceala unui bărbat (nimeni care trăise cu Valdemar Forseus vreme de şase ani nu se putea să nu fi făcut cunoştinţă cu răutatea), însă era neşcolită şi inocentă când era vorba de a primi declaraţii amabile din partea unui bărbat care practica jocul seducţiei. O educaţie făcută din cărţi, oricât ar fi de bună, este lipsită de informaţiile necesare pe care le înveţi din experienţa vieţii reale. În cercurile aurite ale societăţii Petersburgului, amuzamentul erotic şi flirtul ajunseseră la statutul şi perfecţiunea unei arte, şi odată cu trecerea anilor Nikki îşi îmbunătăţise şi rafinase iscusinţa practică şi estetică până la nivelul unei competenţe de virtuoz.

Aşadar, iată-ne în faţa confruntării vechi de când lumea: fata nesofisticată şi nepregătită, întâlnindu-l pe maestrul stăpân pe tehnică şi având priceperea unui artist.

De fapt, cariera lui Nikki în domeniul amuzamentelor începuse în mod serios când el avea doar şaptesprezece ani, şi primul episod lăsase urme dezastruoase. Într-o după-amiază, în urmă cu mai bine de şaisprezece ani, în

timp ce, ca un fiu îndatoritor, o însoţea pe *maman* într-una din numeroasele ei vizite, surprinsese privirea experimentată a uneia dintre prietenele mamei sale; de fapt, aproape că sesizase clopoţelul de alarmă din frumosul cap al contesei Plentikov, când aceasta remarcase pentru prima dată că băiatul capricios, posomorât şi de un romantism întunecat se transformase într-un bărbat.

Deşi doar de şaptesprezece ani şi încă neajuns la înălţimea lui de adult, Nikki era formidabil: înalt de peste un metru optzeci, suplu, cu umeri puternici, mijloc subţire şi şolduri înguste. Zburdălnicia posomorâtă, ce nu-şi găsea astâmpăr sub presiunile contradictorii ale adolescenţei sale, trezise brusc interesul contesei. Cu ochiul unei adevărate cunoscătoare în materie de masculi, privirea Soroninei apreciase superbul trup tânăr de parcă acesta ar fi fost expus într-o crescătorie de cai.

Contesa Soronina îl cunoscuse pe Nikki încă din leagăn şi, la treizeci şi şase de ani, avea ea însăşi două fiice la vârsta măritişului. Cu toate acestea, încă mai era o femeie extraordinar de frumoasă, suplă, mignonă, cu păr auriu; îşi întreţinea cu grijă silueta, avea tenul catifelat şi fără cusur, deşi îngrijirea frumuseţii lui necesita un timp tot mai lung.

Asemenea celor mai mulţi patricieni din clasa lor socială, contele şi contesa Plentikov căpătaseră cu mulţi ani în urmă obiceiul de a fi necredincioşi unul faţă de celălalt, însă printr-un acord tacit şi din curtoazie îşi trecuseră reciproc cu vederea numeroasele infidelităţi. Contele Plentikov îşi petrecea mai mult timp la ţară sau pe continent decât la Petersburg, şi acest aranjament era mulţumitor pentru ambele părţi. Budoarul decorat în alb şi argintiu al Soroninei fusese scena multor întâlniri tumultuoase, pe măsură ce un lung şir de bărbaţi aduseseră rând pe rând omagii amoroase uneia dintre cele mai mari frumuseţi ale zilei.

Nikki asculta absent ridicolul fluviu de remarci banale şi glume ce se revărsa de pe buzele roşii şi pline ale Soroninei în acea primă după-amiază caldă de vară. Dădea când şi când răspunsurile obligatorii, dar prefera să-şi lase privirile să alunece peste rotunjimile ei generoase în timp ce-şi închipuia trupul acela catifelat sub al lui.

La şaptesprezece ani, Nikki nu era nici pe departe un amant priceput, însă nu era nici complet neîndemânatic, şi în mod clar Soronina îi oferea mai mult decât vin de Xeres şi *madeleine* în timp ce stăteau într-un colţ al vastului salon, conversând. In cursul vizitei, mama lui arunca uneori câte o privire rapidă spre ei, ştiind prea bine ce urmărea Soronina, dar resemnându-se în faţa inevitabilului. Vreme de jumătate dintr-o viaţă de om Soronina fusese conştientă de puterea de seducţie a frumuseţii ei şi niciodată nu dăduse greş în exercitarea influenţei sale. In acest caz, Nikki era mai mult decât dornic să-i fie pe plac.

Şi aşa a început pentru amândoi o lungă vară de dulce nebunie. Dulceaţa învăluia mintea şi simţurile; posedau ceva rar, ceva ce trebuia păstrat cu sfinţenie. Ea l-a învăţat multe referitor la femei şi dragoste, iar de la el a obţinut amintiri dulci-amărui despre ce putea fi pasiunea tinerească, sălbatică şi nestăpânită. Pentru ea, el constituia totodată teamă şi extaz — spaimă pnetru tinereţea ei ce n-avea să mai revină niciodată, şi extazul de a înflori sub efectul dorinţei pline de ardoare a lui Nikki. Nu exista nici un remediu împotriva înspăimântătoarelor temeri de apropierea vârstei medii care o chinuiau pe Soronina, ci doar o uşurare de moment în braţele lui Nikki, care o făcea să uite o clipă ameninţarea viitorului ce o va deposeda de frumuseţea ei.

Părinţii lui Nikki s-au înapoiat la „Le Repos" după o lună, dar el nu a revenit. La cea de-a şaisprezecea aniversare intrase în posesia unei moşteniri de pe urma bunicului său şi

aceasta îi îngăduia să-şi satisfacă înclinaţia spre independenţă. Mama lui Nikki a încercat să-şi convingă fiul să se întoarcă sub aripa lor. După ce, într-o seară, la un bal, văzuse privirea fătişă, sincer iubitoare a Soroninei învăluindu-i băiatul, simţea că aceasta se implica prea profund. Era ceva foarte neobişnuit din partea frivolei şi superficialei Soronina, iar consecinţele posibile o îngrozeau. Oricât de mult ar fi adorat-o prinţesa Kaisa-Leena pe Soronina ca prietenă, nu avea chef s-o considere ca pe o noră. Prinţul Mihail şi-a păstrat calmul şi a interzis rostirea oricăror sfaturi părinteşti nedorite, sperând ca nesocotitul său fiu să se plictisească curând de acea aventură pentru a interveni.

În vara aceea, legătura amoroasă a devenit arhicunoscută, deoarece Nikki, cu o indiscreţie radioasă, o însoţea pe contesa Plentikov pretutindeni. Îşi orânduia viaţa în aşa fel ca să-i fie ei pe plac, deoarece aşa îi plăcea şi lui. Când ieşeau în oraş, el era alături de ea, cu o atitudine de stăpân, de proprietar. Totuşi, în rarele ocazii când decidea să părăsească oraşul câteva zile, nici o încercare de convingere, nici drăgăstoasă nici irascibilă, nu reuşeau să-i schimbe hotărârea. În ciuda intimităţii ce-i apropia, Soroninei îi lipsea obişnuita ei putere de stăpânire. Nikki pleca pur şi simplu atunci când voia. Niciodată nu lipsea mult, şi când se înapoia, ea se uita în ochii aceia cafenii-roşcaţi şi posomorâţi şi îşi simţea trupul străbătut de un fior de plăcere.

Spre sfârşitul lunii august, prinţul Mihail a intervenit.

Bârfa şi zvonurile deveneau alarmante. Nikki, care niciodată nu fusese înclinat spre discreţie, se instalase practic în palatul din oraş al contelui Plentikov în timpul absenţei acestuia. Zvonuri primejdioase făceau înconjurul cluburilor, în sensul că soţul încornorat era pe cale să-i ceară satisfacţie mucosului care încălzea patul soţiei sale. Deoarece reputaţia de foarte bun sportiv a contelui Plentikov

nu-şi avea pereche, prinţul Mihail nu voia să ia în considerare un duel între doi parteneri atât de inegali.

Indiferent de iscusinţa lui la mânuirea spadei şi pistolului, Nikki nu avea experienţa necesară pentru a supravieţui unei asemenea întâlniri. Pe câmpul de duel, tinereţea lui era într-un enorm dezavantaj în comparaţie cu evidentul ei avantaj de dormitor.

Într-o dimineaţă, pe când cobora scara de marmură către sufragerie pentru a i se alătura Soroninei, Nikki a fost luat pe sus din palatul orăşenesc al contesei de către patru slujitori ai prinţului Mihail. Pe durata întregii zile, Nikki şi-a revărsat furia tunând şi fulgerând, şi şi-a ameninţat tatăl când acesta a încercat să-i explice gravitatea situaţiei. Din nefericire, nici una din părţi nu era înclinată spre raţiune.

Târziu în noapte, Nikki a reuşit să scape de temnicerii săi şi s-a înapoiat imediat la contesă, care era înnebunită de posibilele repercusiuni ale scandalului. După ce, de vreme îndelungată, aderase la principiile aristocraţiei potrivit cărora amuzamentul era nelimitat atâta vreme cât nici un indiciu nu devenea nefast, acum cumplitele presimţiri o scoteau din minţi. Ce o apucase în vara asta, să renunţe atât de total la orice reţinere şi discreţie? Temperamentul impetuos al lui Nikki fusese mai puternic decât prudenţa ei raţională. O chinuiau înspăimântătoare presimţiri că avea să fie exclusă din societatea rafinată.

Umblând cu paşi mari prin dormitorul ei, Nikki încerca s-o convingă pe Soronina să se mărite cu el, însă ea se cutremura la gândul unui mariaj „mai-decembrie", între un tânăr şi o femeie îndeajuns de vârstnică pentru a-i fi mamă. Nu putea să suporte ridicolul. Atunci, el a implorat-o în genunchi să plece împreună cu el pe continent. Avea mulţi bani, puteau să ducă amândoi o viaţă minunată, vor fi fericiţi. Ea se cutremură din nou — a fi o femeie întreţinută era

ceva ce depășea puterea ei de înțelegere. Nikki a afirmat apoi că avea să-i ucidă soțul în duel. Ea a fost iarăși înspăimântată de firea impulsivă, pătimașă a tânărului ei amant. Lacrimile i-au umplut ochii și s-au revărsat pe mâinile lor împreunate.

Mai presus de orice, iubirea lor nu trebuia să se piardă, a declarat el. Nici un risc nu era prea mare. I-a făgăduit cu înfocare orice și-ar fi dorit ea. I-a așteptat răspunsul.

Dar era imposibil. Toată viața ei, Soronina acceptase fără discuție eticheta rafinată și protocolul societății exclusiviste a Petersburgului, și nu avea de gând să se ostracizeze în afara spațiului confortabil al acelei lumi, după cum n-ar fi luat în considerare nici posibilitatea de a deveni actriță de circ. A încercat să-i explice lui Nikki că trebuie să faci cee ce se așteaptă să faci cei din propria-ți clasă socială, să înțelegi necesitatea convențiilor sociale, să slujești drept exemplu.

Chiar și la acea vârstă fragedă, Nikki era îndeajuns de „fiul tatălui său" pentru a arbora un rânjet ce-i confirma calitatea rasei. Când a întrerupt-o disprețuitor, ridicându-se drept în picioare, și i-a poruncit cu răceală să-l scutească de orice alte platitudini lipsite de importanță, Soronina a fost zdrobită de durere, și inima tânărului a zvâcnit spre ea, dorind s-o consoleze; dar el nu putea să-i dea cea ce dorea ea: siguranță — o siguranță certă, confortabilă, plăcută, luxoasă. Contesa a început să plângă și mai tare când ușa s-a deschis brusc și tatăl lui Nikki, împreună cu slujitorii, l-au târât încă o dată departe de ea pe tânărul prinț Kuzan. Cu lacrimi amare, a murmurat: „Niciodată nu voi mai fi aceeași".

Nici tânărul prinț n-a mai fost același. Puținele fărâme de iluzii romantice, idealism și încredere naivă în fericire pe care reușise să le păstreze în fragila societate în care trăia fuseseră măturate în noaptea aceea, și apoi distruse cu desăvârșire în cursul următorilor doi ani pe care i-a petrecut în Europa.

Prinţul Mihail nu riscase să-şi piardă unicul copil datorită vreunui pistol de duel ţinut de mâinile unui soţ mânios. Îl răpise pe Nikki ca să-l salveze. Iar după confruntarea lui cu Soronina, Nikki era nefericit, deziluzionat, şi ca urmare putea fi convins să stea departe de Petersburg.

— O vei uita, fiule, i-a spus tatăl său.

Şi, parţial, a avut dreptate. Odată ajuns în Europa, nimic nu era prea temerar pentru a nu fi încercat. Moralitatea, care niciodată nu-l preocupase prea mult, îi dispăruse din minte. Predomina o activitate febrilă, dezlănţuită, şi nu după multă vreme viaţa nebunesc de uşuratică pe care o ducea l-a făcut să-şi piardă majoritatea vechilor lui amintiri romantice, însă nu fără preţul unei autotorturi.

Peste doi ani, la Petersburg a revenit un tânăr mult mai înţelept şi mai cinic, rece, reţinut, elegant şi prudent. Şi-a luat locul în societate şi niciodată nu s-a mai lăsat convins să evite o confruntare. Era, de fapt, totdeauna gata să se simtă ofensat, ba chiar devenea iritant de provocator, apropiindu-se în curând de celebritate după cel de-al cincilea duel al său în tot atâţia ani. Nikki reuşea chiar s-o întâlnească în public pe contesa Plentikov şi să-şi petreacă în linişte câtva timp cu ea de parcă furtunosul lor amour n-ar fi existat niciodată. Asta necesita un efort, deoarece niciodată nu uiţi cu totul dulceaţa primei iubiri, însă el se maturizase, şi măcar atâta îi cerea politeţea. „Trebuie să dai exemplu", îşi reamintea el fără plăcere.Dar nefericita aventură fixase direcţia viitoarelor lui legături amoroase. Nu şi-a mai lăsat niciodată inima expusă, jurând că umilinţa de a-şi oferi inima şi sufletul doar pentru a-i fi respinse nu se va mai repeta niciodată. Femeile au devenit pentru el numai un amuzament, un recipient convenabil pentru pasiunile lui atunci când simţea această nevoie, sau o îndeletnicire frivolă destinată să-i alunge imensul plictis.

2 SEDUCEREA

Sărind cu uşurinţă peste pârâul ce curgea clipocind, Nikki înaintă cu paşi sileţioşi până lângă Alisa. Aceasta stătea cu spatele spre apă, cu un caiet de schiţe pe genunchi şi imortaliza rapid în tonuri vii de acuarelă peisajul împădurit.

— Nicolai Mihailovici Kuzan la ordinele dumneavoastră, doamnă, spuse el cu glas blând.

Fără a se gândi, se exprimase în franceza folosită de obicei de către aristocraţia rusă şi care nu era limbajul uzual în această zonă a ducatului.

Alisa sări în picioare, împrăştiind astfel în toate părţile caietul de schiţe, vopselele şi pensulele.

— Ce mai faceţi, domnule? îngăimă, răspunzând în aceeaşi limbă, însă profund tulburată de apariţia neaşteptată a chipeşului străin care îşi cobora privirile spre ea.

Sub ochii lui scrutători, se îmbujoră, stânjenită.

Nikki înălţă ironic o sprânceană, zâmbi vag şi, calm, aşteptă ca ea să se prezinte. Tăcerea se prelungi.

Nikki o îmboldi:

— Cred că te-am văzut cu un prilej la Viipuri, însă, din păcate, întotdeauna de la depărtare, spuse el cu glas plăcut. Mă tem că nu-ţi cunosc...

— Desigur, se repezi Alisa să răspundă, ruşinată de lipsa ei de maniere dar tulburată de privirea scrutătoare a acelor

ochi de un auriu deschis. Îmi pare rău, iertați-mă, monsieur. Sunt doamna Valdemar Forseus, gata să vă servească, domnule, răspunse iute, schițînd o rapidă reverență.

„Așa și sper", replică Nikki în sinea lui. Ochii lui trecură rapid peste trupul ei, în timp ce Alisa făcea reverența.

Precedentele priviri aruncate de Nikki doamnei Forseus fuseseră fugitive și nu acordaseră prea mare atenție frumuseții ce i se înfățișa acum în fața ochilor uluiți ai prințului. Nu era doar încă o țărăncuță robustă pur și simplu, drăguță și vioaie. Ființa din fața lui avea o frumusețe ce-ți tăia respirația. De la depărtare, părul ei părea arămiu; în realitate era de un auriu-roșcat intens și sclipitor; ochii îi erau mari, de un violet întunecat, mărginiți de gene seducătoare; buzele — ispititoare (încă ușor desfăcute de surprindere); tenul lăptos nu avea nici un cusur; silueta — cu piept plin și șolduri suple. Oferea o priveliște încântătoare, și Nikki o privi pe îndelete, însoțindu-și cercetarea de un surâs doar în parte estetic, deoarece Alisa transpira o senzualitate intensă și amețitoare care trezi o dorință trupească în sufletul libertin al lui Nikki.

Ochii ei înconjurați de gene lungi se înălțară, strălucind de vioiciune și surprindere și, întâlnind privirea lui Nikki, îi văzu expresia pătimașă și pielea ei albă ca laptele se aprinse iar, devenind într-o clipă trandafirie.

În timp ce contempla chipul frumos ridicat spre el, Nikki simțea — în mod ridicol pentru un bărbat cu experiența și cu blazarea lui — o exaltare nebună, tinerească, și neliniștea dorinței ce-l cuprinde pe cineva la vederea și la perceperea miresmei unei foarte reușite capodopere de feminitate în carne și oase. „Micul experiment de seducere s-ar putea dovedi ispititor", cugetă în glumă în sinea lui.

— Probabil sunteți rudă cu prințul Kuzan, căruia îi aparține pavilionul de vânătoare, remarcă Alisa, nesigură pe

ea și simțind că trebuia să spună ceva să rupă vraja ochilor aceia magnetici, cafenii-roșcați, ce parcă o moleșeau.

— El însuși în persoană, *madame*, replică el nonșalant, cu glas grav, răgușit. Dă-mi voie să-ți recuperez materialele de pictură pe care, datorită apariției mele intempestive, te-am făcut să le împrăștii, continuă Nikki afabil, lăsându-se într-un genunchi și începând să-i strângă ustensilele.

— Oh, nu, *monsieur*, nu-i câtuși de puțin nevoie, se grăbi să protesteze Alisa stânjenită. Pot face asta eu însămi.

Și îngenunchind la rândul ei, se apucă să adune cu frenezie creioane, pensule și tuburi de culori.

Prințul Kuzan aici! Era îngrozitor! Îi zdruncina profund stăpânirea de sine. Zvonuri și bârfe despre calitățile și escapadele lui pătrunseseră chiar și în universul ei limitat și retras. Avea să moară pur și simplu de rușine dacă se va mai bâlbâi încă o dată; cu siguranță părea cea mai neîndemânatică și stânjenită fată pe care o cunoscuse el vreodată.

La un moment dat, când amândoi au întins mâna spre același obiect, degetele li s-au atins ușor, din întâmplare. Nikki fu amuzat văzând-o cum, aproape fără să-și dea seama, își coboară privirea și își trage repede mâna înapoi de parcă ar fi ars-o. „O adevărată inocentă?" se întrebă Nikki. Imposibil! Era căsătorită cu mizantropul acela bătrân, Forseus. Fără îndoială nu era o cochetă expertă, în stare să roșească la dorință. Indiferent ce-ar fi — își zise în sinea lui — o neprihănită sau o actriță, el avea să cunoască răspunsul înainte de trecerea celor trei zile.

După ce toate ustensilele de pictură au fost reașezate în coșulețul Alisei, Nikki își întinse trupul suplu pe iarbă, într-o poziție confortabilă, și, cercetând cu o privire atentă peisajul schițat de ea, remarcă pe un ton politicos:

— Ești o artistă desăvârșită, doamnă Forseus. Ești autodidactă, sau ai studiat cu cineva?

Alisa nu răspunse.

— Ia loc, te rog, o îndemnă el prietenos, bătând uşor iarba cu palma, în timp ce ea rămânea îngenuncheată. Este o zi de primăvară atât de plăcută, încât, ca urmare a unui impuls, am decis să gust plăcerile naturii şi, văzându-te pictând, am pătruns în intimitatea dumitale. Îmi ierţi impertinenţa?

Şi, ca să atenueze minciuna, îi adresă un zâmbet cald.

— Desigur, prinţe Kuzan, nu-i nevoie să vă cereţi scuze. Aveţi dreptate — adăugă în vreme ce, cu gesturi ţepene, se aşeza pe iarbă, păstrând totuşi distanţa faţă de el; ceea ce lui Nikki nu-i scăpă neobservat. Vremea este într-adevăr deosebit de frumoasă, pentru un început de primăvară.

— Ai studiat undeva? îşi repetă el întrebarea.

— Oh, nu, niciodată n-am mers mai departe de Helsinki, însă părinţii mei au studiat la Paris; de fapt, s-au întâlnit pentru prima oară în timp ce făceau schiţe la Luvru. Amândoi mi-au fost profesori, deşi tata considera pictura ca pe un hobby şi manifesta mai mult interes pentru culegerea de informaţii referitoare la rădăcinile istorice ale kalevalei[1]. Şi-a închinat efectiv viaţa acestui scop şi a strâns laolaltă treizeci şi două de strofe ale epopeii înainte ca el şi mama să moară...

O inconfundabilă expresie de durere i se întipări pe chipul frumos, şi fraza îi rămase neterminată.

Aparţinea micii nobilimi. Asta explica frumuseţea ei delicată şi fluenţa cu care vorbea franceza, îşi spuse el.

— Condoleanţele mele, madame, amintirea este cu siguranţă dureroasă.

Alisa încuviinţă dând din cap, incapabilă să vorbească. Faptul de a-şi aduce aminte de moartea părinţilor ei încă o mai paraliza şi o uluia, chiar şi după ce trecuse atâta timp.

---

[1] *Kalevala*: Epopee finlandeză (n.t.)

Cu un vădit efort, reveni la prezent și se grăbi să alunge simpatia prințului Kuzan și propria-i autocompătimire.

— Totul s-a întâmplat în urmă cu șase ani; m-am împăcat cu pierderea pe care am suferit-o.

Nikki vedea totuși că nu aceasta era realitatea, și simți o împunsătură de milă, deloc caracteristică lui, față de tânăra femeie, atât de evident îndurerată. Cel puțin când era vorba de suferința produsă de pierderea părinților ei nu juca teatru.

— Cu educația dumitale, nu mă îndoiesc că te interesează noile exponate ale „ambulanților", constată el pe un ton de conversație, sperând să-i abată și să-i alunge gândurile dureroase. Iarna trecută, am văzut la Pettersburg o prezentare extraordinară a lucrărilor lor.

Diversiunea avu mai mult succes decât se așteptase el. Ochii doamnei Forseus, expresia ei se însuflețiră imediat.

— „Ambulanții"! exclamă ea. Ați văzut într-adevăr operele lor?

— Da, posed câteva cataloage ale expozițiilor lor și un mic peisaj al lui Șișkin.

O expresie de emoție și fascinație mări ochii ei violeți.

— Adevărat? abia șopti, uimită, chipul reflectându-i o adorație copilărească.

Nikki se abținu să-i dezvăluie faptul că „ambulanții" nu-l prea interesau, și dacă-i vorba, nici vreun alt pictor. Fusese ademenit împotriva voinței lui să viziteze expoziția pentru că amanta lui, contesa Amaliensborg, insistase folosindu-și farmecele, iar el se afla în toane îndeajuns de bune ca să cedeze la metodele ei de convingere extrem de plăcute. Cât despre cumpărarea peisajului lui Șișkin, singurul motiv pentru care îl achiziționase fusese acela de a-l necăji pe măgarul acela îngâmfat, contele Borcev, care dorea să posede tabloul. Nikki simțise o satisfacție neobișnuită plusând cu nonșalanță toate ofertele de licitație ale lui

Borcev, până când încrezutul conte fusese nevoit să renunţe şi să piardă pictura. Secretarul personal al lui Nikki, Ivan Dolorosski cumpăra cu conştiinciozitate cataloagele expoziţiilor precum şi orice altă carte sau broşură nouă ori articol publicat şi le adăuga la cuprinzătoarea bibliotecă a lui Nikki. Lui Ivan i se dăduse mână liberă să facă achiziţii pentru bibliotecă deoarece activitatea lui conferea multe satisfacţii tânărului prinţ. Nikki îşi aminti vag cât de încântat vorbise Ivan despre cel mai recent catalog al „ambulanţilor". Slavă Domnului că acordase atenţie, chiar şi superficial, monologului entuziast al lui Ivan.

După dezinvolta încercare a lui Nikki de a-i alunga amintirile întunecate, Alisa continuă să converseze liber, manifestându-şi admiraţia faţă de aceşti pictori noi, care, cu o îndemânare prin excelenţă tehnică, tratau subiecte cu semnificaţie socială, scene istorice, peisaje din natură, etalând un realism tulburător şi o redare artistică încântătoare.

Alisa strălucea de entuziasm când vorbea despre curajul de care dăduseră dovadă Kramskoi şi un grup de colegi de studii ca să se retragă din academie în urma unei dispute privitoare la problema subiectului. „Revolta celor 13" devenise „Peredvijniki" sau „Ambulanţii", bazându-şi modul de abordare pe cartea revoluţionară a lui N. Cernâşevski — *Relaţii estetice între artă şi realitate* — care susţinea superioritatea realităţii faţă de reprezentarea ei în artă.

— Vedeţi dumneavoastră, şi părinţii mei pictau după natură; pictau în aer liber, nu numai în atelier. Pentru generaţia lor era ceva revoluţionar, însă ei se cunoşteau cu mulţi pictori francezi care îşi petreceau vacanţa la Barbizon şi lucrau direct în aer liber.

— Ah, da, avangarda... Cum li se spune tinerilor pictori de la Paris? Impresioniştii?

— Da, chiar așa! replică Alisa încântată. (De la moartea părinților ei nu mai avusese nici un prilej să discute cu cineva despre artă.) Și Repin!... șopti în extaz. Ce probleme tratează ca subiect! Îți stoarce lacrimi.

— Noua lui pictură, „Lădecarii de pe Volga", abia a fost terminată anul trecut, după trei ani de pregătire. Mi s-a părut de-a dreptul uluitoare când am văzut-o, spuse Nikki.

— Oh!

Un nou oftat de emoție, și Alisa continuă să sporovăiască volubil, fără nici o reținere. Nikki nu trebuia decât să șoptească din când în când răspunsurile adecvate și, la urma urmei, nu era complet dezinformat în privința noilor curente în artă. Deoarece trăise doi ani la Paris, călătorise adesea și mult prin întreaga Europă, și cum se lăsa atras la expozițiile de artă modernă de către contesa de Amalienborg ce dorea să fie văzută la manifestările de avangardă, nu era orb la cele ce i se înfățișau sub ochi. Dincolo de obișnuita postură de indiferență a lui Nikki exista o minte ascuțită și o perspicacitate ieșită din comun. Fără să lase a se vedea, observa multe. De fapt, cu prilejul achiziționării peisajului lui Șișkin, cumpărase, sub efectul unui imbold brusc, și o foarte mică natură moartă de Savrasov, pe care i-o trimisese mamei lui și de care până în clipa aceasta uitase.

— În biblioteca din pavilionul de vânătoare am câteva albume, precum și peisajul lui Șișkin, minți el. Poate că ți-ar face plăcere să vii într-o după-amiază să luăm ceaiul și să le vezi, propuse ca din întâmplare.

În seara aceasta avea să-i trimită un mesaj lui Ivan, la Petersburg, cerând să i se trimită prin poșta rapidă cataloagele și tabloul indiferent unde s-ar fi aflat.

— Nu! Nu! exclamă Alisa cuprinsă de o intensă agitație nervoasă. N-aș putea... Îmi pare rău, mi-ar plăcea, dar...

Se întrerupse, într-o stare aproape de panică.

Oare intenţiile îi erau chiar atât de transparente? se întrebă Nikki stânjenit, şi se decise să nu insiste asupra sugestiei. Se grăbi să schimbe subiectul, exercitându-şi farmecul ca să potolească neobişnuita manifestare de spaimă provocată de invitaţia lui.

Nikki nu avea cum să ştie că mai degrabă teama de acţiunile soţului ei decât de cele ale lui Nikki fusese la originea ciudatei ei reacţii de spaimă. În două împrejurări recente, Valdemar Forscus o bătuse pe Alisa; nu grav, însă îndeajuns cât s-o sperie. După ani de indiferenţă aproape totală, de la naşterea fiicei lor, Forseus reîncepuse, din timp în timp, să o preseze cu pretenţii ciudate şi nebinevenite. Alisa era teribil de înspăimântată, şi mai mult ca sigur într-o bună zi, destul de curând, avea să-şi ia fiica şi să-şi părăsească bărbatul fără a ţine seama de consecinţe. Ultimele câteva luni deveniseră treptat atât de insuportabile, încât acum se întreba zilnic cât de mult va mai putea să îndure.

În următorul sfert de oră, Nikki se limită la banalităţi politicoase şi inofensive, reuşind în cele din urmă să refacă buna dispoziţie a Alisei şi să-i aducă pe buze surâsul încântător de ingenuu. Intuind că era mai bine să plece acum, când ea îşi recăpătase voioşia, Nikki îşi părăsi poziţia lui tolănită şi, înălţându-şi deasupra fetei statura impunătoare, remarcă pe un ton cumpănit:

— Eventual, dacă mâine vei picta aici, mi-aş putea aduce cataloagele, să ţi le arăt.

— Nu ştiu. Vreau să zic, nu pot... Nu cred că voi veni, îngăimă ea bâlbâindu-se.

— Nu are nici o importanţă dacă ai vreo altă treabă, o încredinţă el. Momentan mă bucur de o scurtă perioadă de răgaz, şi dacă nu vei fi aici, măcar plimbarea va constitui o folosire plăcută a timpului meu, zise Nikki cu un zâmbet

vag. Încântat de a fi făcut cunoștință cu dumneata, doamnă Forseus. Bună-ziua.

— Bună-ziua, *monsieur*, răspunse ea liniștit.

Și după o plecăciune curtenitoare, el se îndepărtă domol.

Alisa rămase cu o multitudine de emoții contradictorii ce i se războiau în minte, simțindu-se totodată legănată de o dulce tulburare. Era așa de chipeș, cu o înfățișare de străin, ușor exotică! Alisa nu-și putea îndepărta gândul de la virilitatea izbitor de atrăgătoare pe care o degaja el. Prințul Kuzan era o companie fermecătoare (desigur, de vreme ce Nikki era decis să-i intre pe sub piele), atât de amabil față de ea și foarte priceput să converseze despre noile curente artistice — un subiect nespus de plăcut pentru cineva care nu putea ține pasul cu cunoașterea tendințelor moderne decât cu ajutorul unor sporadicelor periodice, care reușeau să ajungă până la Viipuri. Alisa nu-și permitea să reflecteze la frumusețea lui atrăgătoare. În cei șase ani de când fusese silită să se mărite cu Forseus, pe atunci în vârstă de șaizeci și unu de ani, nici un bărbat nu o tratase vreodată cu blândețe. Întreaga întâlnire din această după-amiază fusese uimitoare și o lăsă neobișnuit de agitată. Nu se mai putea concentra asupra picturii. Orice idee despre culoare și formă îi dispăruse din minte. Știa că dorea să-l întâlnească a doua zi pe prințul Kuzan. Dar oare îndrăznea să urmeze propriile-i sentimente calde de plăcere cărora el le dăduse naștere în această după-amiază? Dacă soțul ei ar fi fost acasă, n-ar fi avut de ales. Însă el nu era acasă, și aceste câteva zile de eliberare de sub tirania lui aduseseră în viața ei un prinț.

Alisa își adună materialele și se îndreptă încet spre casă, pierdută în gânduri tumultuoase, strângând cu drag în suflet toate amintirile fermecătoare lăsate de prinț.

Sosind acasă, se dedică fiicei sale Katelina, în vârstă de numai cinci ani, care tocmai se trezise după somnul ei

de după-amiază, şi în timp ce se ocupa de copil, se străduia să alunge gândurile nebune şi tulburătoare ce-i zburau spre prinţul Kuzan.

Când Nikki se înapoie la pavilion, fu întâmpinat cu un tir susţinut de întrebări grosolane şi hărţuitoare din partea supărător de iscoditorilor Cernov şi Ilici, aflaţi acum într-o stare de uşoară euforie alcoolică.

— Ei bine, cum se descurcă taurul din Petersburg cu fecioara de gheaţă a lui Forseus? întrebă Ilici râzând în hohote, mai amuzat ca niciodată de alegerea prăzii făcută de el, şi simţindu-se foarte sigur că avea să-şi încaseze câştigul.

Cernov adăugă cu viclenie:

— Văd că îmbrăcămintea îţi este tot atât de neşifonată şi imaculată ca întotdeauna. N-ai ajuns la ea în după-amiaza asta, aşa-i, Nikki? Îţi pierzi îndemânarea.

Nikki acceptă fără supărare glumele grosolane întrepătrunse de multe sfaturi utile şi extrem de plastice. Era destul de familiarizat cu umorul cazărmilor şi totodată pe deplin satisfăcut de rezultatele eforturilor depuse de el în cursul după-amiezei. Aştepta cu nerăbdare o seducere tihnită, nezorită; victoria avea să-i fie dulce.

— Prieteni, explică Nikki cu o stăpânire de sine şi răbdare, doamna Forseus nu este o târfă obişnuită. În mod surprinzător, deşi s-a căsătorit cu acel ţărănoi-negustor, Forseus, are o origine bună şi-i bine educată. Este de asemenea o mânză sperioasă şi neobişnuită cu căpăstrul, aşa că trebuie s-o iau cu binişorul înainte de a fi îndeajuns de blândă pentru a putea fi călărită. Ziua de azi n-a fost cu totul fără de succes, aşa că, Ilici, nu-ţi socoti de pe acum câştigul.

Nikki nu fusese pregătit să constate că Alisa era de origine atât de bună. Franceza ei era cursivă şi vorbită fără

accent. La urma urmei nu era deloc o ţărancă, deşi, când era vorba de a-şi satisface plăcerea, Nikki nu avea nici un scrupul în legătură cu deosebirile de clasă. Distracţiile lui sexuale erau internaţionale, nu ţineau seama de religie sau de ideologie, iar el li se deda cu un real şi sincer spirit de egalitarism.

În seara aceea Nikki rămase departe de obişnuita orgie de beţie, dans şi amor. Cu un amuzament abia îngăduitor şi o totală indiferenţă, urmări poznele de oameni beţi ale prietenilor săi. În fine, spre mirarea servitoarelor, pentru prima dată după ani de zile se duse singur la culcare, relativ devreme, la ora unu. Ba chiar nici nu era beat. Acum chiar că se îngrijorară. Oare stăpânul se îmbolnăvise?

Cu tot dezmăţul şi comportarea lui excentrică la beţie, Nikki avea un respect de modă veche faţă de responsabilităţile sale vizavi de ţăranii lui şi, la rândul lor, aceştia îl adorau. Era generos cu slujitorii săi, o ciudăţenie socotită de cei mai mulţi ca o slăbiciune sau o excentricitate. Manifesta un interes sincer faţă de problemele lor, râdea şi glumea cu ei, lua parte la petrecerile lor şi învăţase să călărească, să vâneze şi să schieze de la aşa-numiţii „lukaşi" (pândari)[n] ai tatălui său. De fapt, ardoarea cu care Nikki se deda vânătorii intra serios în contradicţie cu îndatoririle sale în cadrul regimentului, însă superiorii lui îl favorizau şi interveneau deseori pentru a-l salva de consecinţele depăşirii duratei de permisie sau ale unei absenţe fără aprobare.

Nikki, neştiutor de şoaptele îngrijorate ale servitorilor în legătură cu sănătatea lui, a dormit toată noaptea adânc şi liniştit.

Pe de altă parte, Alisa nu a fost tot atât de imperturbabilă. S-a zvârcolit şi s-a răsucit, în lungile intervale de nesomn întrebându-se fără astâmpăr dacă în ziua următoare avea să-l întâlnească pe prinţul Kuzan. Chinuită încă de

nehotărâre, la patru dimineaţa, epuizată, s-a cufundat în sfârşit într-un somn greu.

În seara precedentă, Nikki trimisese un soldat la Petersburg, cale de o sută de verste (aproximativ şase kilometri şi jumătate) cu un mesaj către Ivan, prin care-i dădea acestuia instrucţiuni să adune din bibliotecă toate cataloagele de artă actuale şi să i le trimită printr-un alt mesager. Ivan trebuia de asemenea să-l expedieze şi pe acesta la pavilionul de vânătoare.

Pe la mijlocul dimineţii celei de-a doua zile a pariului, cataloagele se aflau în mâinile lui Nikki, şi un bilet din partea lui Ivan dădea explicaţii cum că tabloul urma să fie trimis cu trăsura, deoarece dimensiunile lui făceau imposibil transportul călare. Nikki alese patru dintre cele mai recente cataloage despr care credea că ar interesa-o mai mult pe doamna Forseus.

Îmbrăcându-se pe îndelete, părăsi pavilionul fără a-şi trezi prietenii, care deşi trecuse bine de amiază, încă îşi mai limpezeau cu ajutorul somnului capetele ameţite de băutură. Purta pantaloni din piele de căprioară şi o cămaşă ţărănească — veşminte pe care prefera să le poarte la ţară. Cu albumele sub braţ, Nikki se îndreptă agale spre mica pajişte de pe celălalt mal al pârâului puţin adânc. Acolo se culcă pe iarbă, sub razele calde ale soarelui, cu braţele îndoite sub ceafă, şi începu s-o aştepte pe Alisa. Sosise dinadins devreme ca s-o preceadă pe femeie la locul întâlnirii. Tremurul nesigur al Alisei fusese foarte evident în ajun, şi Nikki se temea că, dacă el n-ar fi fost acolo s-o întâmpine, ea s-ar fi putut răzgândi repede, luând-o la fugă.

În aşteptare, Nikki se amuză catalogând în minte diversele şi încântătoarele însuşiri ale frumoasei doamne

Forseus. Acest exercițiu plăcut fu deodată întrerupt de sosirea obiectului reflecțiilor sale.

Vânătoarea începea din nou. Atrăgătorul vânat apăruse în raza lui vizuală. Vie și naturală, ea era și mai încântătoare, remarcă el, în timp ce Alisa venea spre el cu pași prelungi și un mers grațios, șoldurile ei suple unduindu-se sub țesătura diafană a rochiei de culoare verde deschis. Nikki închise câteva clipe ochii și își controlă pasiunea crescândă. A o avea pe această superbă creație feminină singură, în pădure, și a se abține să facă dragoste cu ea era o încercare ce-i va cere o stăpânire de sine teribilă.

— Bună-ziua, doamnă Forseus, o salută Nikki curtenitor, ridicându-se politicos de jos și schițând o plecăciune oficială.

Îi vedea ezitarea și nesiguranța, și spera să-și păstreze atitudinea de formalism rece pentru a alunga orice îndoială pe care ar putea s-o aibă ea în legătură cu faptul că venise aici, să-l întâlnească. Încă o zi și aveau să experimenteze intimitatea supremă, gândea el, așa că astăzi era de acord să nu se zorească. Nu voia ca ea s-o ia la fugă, speriată, părându-i rău că venise.

Văzând-o stând în picioare și tremurând în fața lui, ținându-și strâns coșul cu materialele de pictură, își dădu seama că această posibilitate nu era exclusă. Timiditatea ei îi amintea de o fată foarte tânără, o adolescentă șovăitoare, în pragul primei iubiri.

— Bună-ziua, prințe Kuzan, îi răspunse Alisa la salut, cu glas blând.

— Ei, haide, doamnă Forseus, te rog să-mi spui Nicolai, iar eu m-aș putea adresa dumitale folosindu-ți numele de botez? Toată eticheta asta rigidă pare deplasată într-un decor natural. Am adus cataloagele, adăugă repede, când observă spaima cu care îl privea ea.

Momeala subiectului ei preferat fu suficientă pentru a-i depăşi temerile, şi fermecătoarea tânără se relaxă în mod vizibil când Nikki întinse spre ea cărţile.

— Numele meu este Alisa, spuse cu timiditate, fără a-şi ridica ochii spre faţa lui Nikki.

Întinse mâna către cărţi, atingându-le de parcă ar fi fost un metal preţios. Apoi se aşeză cu graţie pe jos, la o distanţă sigură şi respectabilă.

Nikki evita orice mişcare bruscă, căci Alisa manifesta inconfundabila nervozitate a unei căprioare speriate. Totuşi, vioiciunea ei naturală ieşi curând la suprafaţă în timp ce scotea exclamaţii entuziaste provocate de litografiile colorate din catalog. Nikki o privea mulţumit şi se hazarda să arunce câte-un comentariu referitor la artişti, sau să explice din când în când ce impresie făcea o anume pictură văzută în mărimea ei reală. Îi vorbi despre întâlnirile lui cu Kramskoi, Repin, Şişkin şi Savrasov, iar Alisa era entuziasmată la culme — ochii îi străluceau de uimire, obrajii i se îmbujorau de admiraţie. După ce află că Nikki fusese realmente în tovărăşia lor, nu mai prididi cu întrebările şi nu observă şi nici nu păru deloc alarmată când el se apropie mai mult de ea ca să-i atragă atenţia asupra unei calităţi deosebite sau a vreunui detaliu de planşă din catalog.

După-amiaza trecu astfel în mod plăcut, cu aceste discuţii despre artă: ea — însufleţită, bine-dispusă, curioasă; el — de o curtoazie politicoasă, ba chiar reţinută în timp ce răspundea la miile ei de întrebări.

Aparent în mod întâmplător (deoarece manevra a fost efectuată cu o foarte mare discreţie), Nikki atingea din când în când mâna Alisei atunci când arăta un amănunt deosebit de interesant dintr-o ilustraţie, sau îi atingea în treacăt braţul când se apleca să întoarcă o filă. Aceste stratageme păreau nevinovate, în ciuda intenţiei lor viclene.

Alisa reacționa intens la atingerea accidentală a lui Nikki — o roșeață trandafirie, o tresărire, pleoape coborâte. El se bucura văzând că ea era conștientă de prezența lui, și căpătă convingerea că purtarea ei nu putea fi pusă pe seama cochetăriei: Alisa era cu adevărat virtuoasă. Însă virtutea ei era dintre acelea ce puteau fi luate cu asalt, lucru evident prin felul în care reacționa la contactul neașteptat. Dacă Alisa era sensibilă la ușoara atingere a degetelor, se putea face un pronostic bun pentru reacția ei la mângâierile lui mai experimentate și pline de ardoare. Vasăzică nu era cătuși de puțin o fecioară de gheață.

Cât despre Alisa, ea era copleșită de simțăminte ciudate. Zăcuse trează cea mai mare parte din noapte, și astăzi nu fusese în stare să se țină departe, deși încercase cu conștiinciozitate. Senzațiile timide dinlăuntrul ei erau noi și nefamiliare. Fiorul cald ce alerga prin trupul ei era înspăimântător prin plăcerea pe care i-o trezea, o puternică dorință trupcască, uimitoare prin intensitatea sa. In mod cert, trebuia să plece. Asta nu va duce niciodată la nimic! Trebuia să plece! Dar nu putea.

Nikki fu cel care a hotărât că ori va trebui să plece acum, ori avea să seducă în mod nesocotit și poate dezastruos o femeie încă nesigură — uluită, șovăitoare dar încă nedecisă. Cu un formidabil efort de voință, Nikki propuse ca Alisa să plece acasă, deoarece aerul începea să se răcorească, acum când soarele scăpăta spre orizont.

— Da, desigur.

Cu respirația tăiată, Alisa sări în picioare, grăbindu-se să prindă prilejul de a fugi de la o întâlnire care o lăsase copleșită de neliniști și tremur, deși totodată — și în mod cu totul nepotrivit, se mustra ea — simțea o ciudată dorință de a mai rămâne.

— Este amabil din partea dumneavoastră că observaţi asta. Vă mulţumesc foarte mult că mi-aţi arătat cataloagele. De ani de zile n-am mai avut o conversaţie atât de interesantă, spuse şi-l orbi cu un surâs de ingenuă.

Nikki se ridică în picioare şi, stând foarte aproape de ea, fu încălzit de sinceritatea fără fasoane a acestui surâs.

— Dacă-mi îngădui să-ţi sugerez, Alisa — zise el, alegându-şi cu iscusinţă cuvintele, nevrând să tulbure echilibrul delicat dintre dorinţele ei şi primejdiile evidente pe care le întrevedea ca posibile — dacă mâine după-amiază ai avea chef să te plimbi în direcţia aceasta, aş putea spune unuia dintre slujitorii mei să aducă aici peisajul lui Şişkin, să-l vezi, de vreme ce crezi că nu poţi lua ceaiul la pavilionul meu de vânătoare.

Ezitarea Alisei fu scurtă. Dorea din tot sufletul să vadă tabloul, şi dorea şi să-l vadă pe prinţul Kuzan, iar acesta spusese că servitorul lui avea să fie de faţă. Referirea lui Nikki la servitor îi oferi Alisei — deja influenţabilă — momeala de respectabilitate care să-i alunge scrupulele.

— Mi-ar face foarte mare plăcere. Pe mâine.

Alisa îl salută cu o fluturare voioasă a mâinii şi o luă la fugă printre mestecenii alburii.

Slavă Domnului că soţul ei se află la Helsinki cu treburi, gândi Alisa, recunoscătoare. În mod obişnuit el îi urmărea cu stricteţe activităţile, însă fiul lui, care se presupunea că în lipsa tatălui îi prelua veghea, era mai puţin grijuliu decât gelosul domn Forseus. Iar Alisei i se dăduse o libertate considerabil mai mare în interiorul domeniului. Pământurile erau atât de întinse şi izolate, încât Valdemar Forseus considera că averea lui cea mai de preţ era relativ în siguranţă, ferită de ochi străini.

Zorii dimineţii următoare se iviră sub un cer înnorat, însoţit de burniţă.

Alisa fu ciudat de necăjită când, la trezire, o văzu pe camerista ei trăgând perdelele și oferindu-i priveliștea unei zile noroase și cenușii. Voia să-l revadă pe prințul Kuzan, dar nu știa de ce, și era posibil ca vremea să nu-i permită să iasă din casă. Mai toată dimineața stătu pe un scaun, lângă fereastră, citindu-i fiicei sale și încercând să nu se gândească la efectul neliniștitor pe care prințul îl avea asupra ei.

Nikki s-a trezit și el indispus.

—*Merde*! ocărî.

O seducere pe ploaie ar fi anevoioasă chiar dacă ea ar ieși din casă în ciuda umezelii. Și aceasta era cea de-a treia și ultima zi în care trebuia să câștige pariul.

Oare de ce era atât de dornic să facă dragoste cu doamna Forseus? se întrebă Nikki. Tocmai el, care doar de curând se plânsese de monotonia femeilor. Nu era vorba de banii care i-ar reveni de pe urma pariului; nu îi erau necesari, și nu ar avea nici o însemnătate dacă ar câștiga sau ar pierde rămășagul; în rarele împrejurări în care Nikki pierdea, lua lucrurile la fel de ușor ca atunci când câștiga. Însă simțea o stranie și puternică atracție față de fată, o atracție diferită de obișnuita lui poftă trupească. Alisa era virtuoasă, cugetă el; o virtute până acum de neatacat, pe cale de a fi cucerită. Asta era ceea ce-i producea o plăcere atât de încântătoare.

La amiază, soarele ieși dintre nori cu o măreție strălucitoare. Nikki își chemă slujitorul personal — un valet *de chambre*, pe nume Yukko — și îi porunci să aducă tabloul. Trimise după coșul cu merinde pentru prânz pe care-l comandase, și cei doi bărbați porniră spre locul

rendez-vous-ului. Yukko — un prieten, nu doar un slujitor, deoarece fusese tovarăşul lui Nikki încă din copilărie — era un însoţitor mai bun decât nouă zecimi din amatorii lui de pariuri, fiind totodată şi cel mai iscusit aruncător de cuţite din câţi văzuse vreodată. Plin de înţelegere, Nikki îi acceptă tachinările.

— Nu-ţi face griji, Yukko, voi fi prudent. Fă doar ceea ce te rog. După ce doamna Forseus va fi avut ocazia să cerceteze suficient tabloul, o să-ţi fac un semn discret cu capul şi tu vei duce tabloul înapoi la pavilion, lăsându-ne singuri. Ieri, în timp ce îmi înşeua calul, Urho m-a informat că bătrânul negustor se află la Helsinki şi întoarcerea nu-i este aşteptată decât peste două săptămâni. Sora lui Urho e fată-n casă la Forseus. Aşa că, după cum vezi, nu am a mă teme de apariţia nici unui soţ mânios, spuse Nikki rânjind în timp ce privea faţa larg zâmbitoare a lui Yukko.

— În cazul acesta nu va trebui să stau de gardă cu pukko-ul meu, ca să-i îndepărtez pe intruşi.

— Nu, Yukko, de astă-dată nu-i nevoie. Înapoiază-te pur şi simplu la pavilion când îţi fac semn cu capul şi încearcă o sticlă din coniacul meu cel nou. Roagă-l pe Alexei să-ţi găsească una; ştie unde este.

Sosind în mod intenţionat devreme şi de astă-dată, Nikki îl urmări cu privirea pe Yukko în timp ce acesta sprijinea pânza cea mare de trunchiurile unor mesteceni; apoi amândoi bărbaţii se tolăniră pe iarbă, aşteptând-o pe doamna Forseus.

Ea apăru în curând, gâfâind uşor, deoarece pe ultimul sfert de verstă alergase, temându-se că ar putea fi în întârziere. Străduindu-se să renunţe la intenţia de a-l întâlni pe Nicolai, îşi amânase plecarea multă vreme după ce adormise Katelina, şi pe urmă, cu impetuozitate, se hotărâse să se ducă, neţinând seama de temerile ei.

Prezența lui Yukko era liniștitoare, și toți trei se instalară pe iarbă, admirând delicata reprezentare a unui pâlc de mesteceni, asemănător cu cel care-i înconjura. Talentul lui Șișkin de a prinde atmosfera zorilor, felul în care reda ferigile dantelate, calmul zorilor evocat cu atâta intensitate pe pânză erau nespus de impresionante. Alisa scotea exclamații de încântare, Nikki se purta cu o curtoazie plăcută, iar Yukko, după o rapidă privire spre peisaj, ignoră tabloul și, în schimb, preferă să-i privească atent pe protagoniștii implicați în acest complicat dans al seducerii. După un interval de timp rezonabil, Yukko se ridică discret și plecă, luând tabloul. Profitând imediat de prilej cu precizia militară a unui ofițer superior cu experiență (a ezita înseamnă să fii pierdut), Nikki schiță un zâmbet cald și spuse:

— Te-ar interesa câteva dintre bunătățile pregătite de bucătarul meu pentru un *déjuner sur l'herbe*?

Ridicând capacul, îi oferi Alisei coșul împletit din nuiele. Orice femeie s-ar fi înspăimântat de somptuosul conținut al coșului de dimensiuni apreciabile.

Nikki desfășură o față de masă din damasc pe care așeză pahare de cristal, argintărie și veselă de porțelan, în vreme ce Alisa se minuna, entuziasmată de delicioasele gustări reci: o găină de Cornwalt, condimentată și umplută cu trufe și verdețuri, miezuri de anghinare murate, vinaigrette[1] de sparanghel, caviar în rulouri de somon afumat de un trandafiriu delicat și răsucite în formă de crin, pateu aranjat în formă de petală, căpșuni proaspete presărate cu zahăr, într-un castron de argint ce imita o scoică, și *madeleine* de un auriu deschis, aranjate cu artă într-un coș împletit din șuvițe de argint. În timp ce Alisa aranja mâncarea în fața lor, Nikki turnă șampanie în două cupe cu picior subțire.

[1] *Vinaigrette*: sos de oțet, ulei, sare și alte ingrediente.

Îi oferi Alisei una din ele, remarcând pe un ton degajat:

— Oare să închinăm primul pahar în cinstea ţarului, de vreme ce bem marca de şampanie preferată de el — Clicquot™?

Cu ochii măriţi de uimire şi încântare, Alisa încuviinţă dând din cap.

— Pentru ţar! toastă Nikki, golindu-şi paharul.

— Pentru ţar! repetă Alisa cu un zâmbet timid, şi înghiţi o sorbitură din şampania ei.

Picnicul se desfăşură mai departe într-o atmosferă de voioşie, Nikki exercitându-şi farmecul considerabil cu ajutorul mâncării, al şampaniei şi al vremii din ce în ce mai frumoase, încântând-o pe Alisa, reamintindu-i toate atracţiile vieţii luxoase şi bogate în distracţii de care fusese lipsită timp de şase ani.

Sporovăiră voios, râseră de nimicuri; el îi vorbea cu uşurinţă, fascinând-o, hipnotizând-o. Ea asculta şi răspundea, nepăsătoare la această încălcare a regulilor bunei-cuviinţe. Vreme de şase ani fusese practic prizoniera unui soţ bătrân şi depravat, iar ea era încă foarte tânără.

Şi acum, bucuria pe care nu-şi mai îngăduise s-o spere îi revenea. Alisa se bucura fără rezerve de tovărăşia lui Nikki, de ochii lui arzători ce nu-i părăseau pe-ai ei, de complimentele mângâietoare pe care i le adresa; de lumea veselă şi lipsită de griji pe care o reprezenta şi care, pentru ea, era pierdută pe vecie.

Tachinarea inocentă încetă brusc.

Între ei se lăsă o tăcere vibrantă. Nikki stătea foarte aproape de Alisa. Îi prinse privirea speriată şi i-o reţinu.

— Nu, nu! şopti ea însăpăimântată, şi dădu să se ridice.

Ignorându-i cuvintele, Nikki întinse braţele, îi cuprinse umerii şi o trase spre el. Ştia că acum, ea ori va încremeni în braţele lui, ori îi va răspunde.

Alisa întredeschise gura şi îşi lăsă capul pe spate; respiraţia îi deveni neregulată, trupul îi tremura sub apăsarea mâinilor lui. Când el îi sărută cu blândeţe buzele, braţele ei se ridicară în jurul umerilor lui, vârfurile degetelor ei mângâiară părul moale de pe ceala lui... uşor, ca o încercare. Tremura ca un animal speriat.

Aproape imediat, enormitatea gestului ei de consimţire o copleşi, făcând-o să încerce să se desprindă de Nikki.

— Dă-mi drumul, îl imploră în şoaptă. Dă-mi drumul, te rog! strigă uşor, zbătându-se la pieptul lui, incapabilă să domolească dorinţele ce se trezeau în propriul ei trup.

— Nu, murmură el cu glas răguşit, sărutând-o.

Mâna i se strecură sub genunchii ei şi o ridică în braţe. Neţinând seama de protestele ei timide, o purtă până sub arbori şi acolo, pe muşchiul moale, o culcă pe jos şi, cu îndemânare, începu s-o dezbrace, în tot acest timp şoptindu-i cuvinte de iubire, sărutându-i buzele, potolindu-i temerile cu mângâieri calme, seducând cu o blândeţe fermecătoare, până când ea închise ochii şi rămase nemişcată.

Îndemânatic în descheierea copcilor, nasturilor şi şireturilor, îi desfăcu rochia şi, trecându-i-o peste umeri, dezlegă bretelele cămăşii şi-i sărută umerii, savurând parfumul ameţitor al miresmei ei. Mirosul de femeie îl excita întotdeauna; îi plăcea dulceaţa lui proaspătă. Era nebun de dorinţă şi totuşi se reţinea, fiindcă ea tremura sub atingerea lui. După ce îi îndepărtă voluminoasele jupoane, după ce-i scoase pantofii delicaţi, ca de copil, jartierele şi ciorapii de mătase, desfăcu şireturile chiloţilor garnisiţi cu dantelă. Făcându-i să alunece în josul şoldurilor ei zvelte şi al picioarelor superb modelate, îi scoase cu totul şi-i aruncă deoparte. Un val de roşeaţă invadă faţa Alisei în timp ce stătea întinsă, trupul ei strălucind alb sub ochii lui, ce cuprindeau cu sete întreaga splendoare a frumuseţii ei.

Nikki se aplecă şi o sărută uşor şi prelung, deschizându-i gura sub apăsarea buzelor lui. Apoi o mângâie lin, mâna lui alunecând peste coapsele ei goale, către însuşi izvorul plăcerii şi, cu degete blânde, ajunse la deschidere şi se jucă încântător cu ea până când Alisa se înfioră şi tremură sub atingerea lui. Simţea cum respiraţia i se accelerează sub mângâierea lui. Pielea ei era nespus de plăcută la atingere, mătăsoasă, delicată şi caldă! Alisa trase adânc aer în piept şi deschise ochii. Văzând că nu intenţiona să-i reziste, Nikki o sărută cu mai multă înfocare. Ea îşi întoarse faţa cu totul spre el şi, de bunăvoie, îi înapoie sărutul, deschizându-şi buzele catifelate sub apăsarea limbii lui cercetătoare şi a sărutărilor arzătoare şi violente. Alisei îi scăpă un încântător oftat slab, de predare, şi, cu buzele alături de gura ei, el zâmbi, mulţumit.

Dezbrăcându-se repede, se culcă lângă ea, cuprinzându-i în braţe trupul cald. La contactul cu pielea lui goală, Alisa fu străbătută de un fior. Mâinile ei coborâră de pe umerii lui, i se împreunară în jurul trunchiului, de parcă ar fi vrut să se apese în el pentru totdeauna.

Mângâierile duioase, degetele lui lungi, suple şi pricepute, sărutările prelungite, dulcile şoapte de iubire, toate îşi slujiseră scopul. Cu blândeţe, Nikki îi ridică picioarele, o încălecă fără rezistenţă din partea ei şi, cu câteva împingeri nemiloase, se afundă în incredibila ei căldură. Alisa scoase un uşor ţipăt. Pătrunzând-o, el fu pe moment uimit, căci deşi era în mod vădit excitată, ea era îngustă ca o virgină. Avea să necesite o oarecare întindere făcută cu blândeţe şi răbdare pentru a suporta modul viguros în care făcea el dragoste, gândi el. Să fi fost adevărate toate zvonurile şi glumele grosolane? Oare soţul ei era, realmente, prea bătrân?

— Îmi pare rău, şopti Nikki în părul ei. Te-a durut?

Cu un tremur al pleoapelor și cu buzele întredeschise de dorință, aproape fără să respire, Alisa murmură un „nu", agățându-se de el, încolăcindu-și brațele în jurul trupului lui puternic și împletindu-și picioarele cu ale lui.

Învăluit în căldura ei vibrantă, el îi explora cu grijă și blândețe interiorul catifelat în timp ce Alisa se agita necontenit sub el, apăsarea mâinilor ei ținându-l strâns cu putere. Într-un ritm lent și delicat, el se mișca înlăuntrul ei, stăpânindu-și cu pricepere pasiunea, încetinindu-și eforturile pentru a savura valul crescând al plăcerii, încercând să excite și mai mult simțurile Alisei, obligând-o în mod deliberat să-l dorească, silind-o să răspundă la sublima plăcere senzuală pe care el o intensifica odată cu fiecare pătrundere adâncă. Acum nu se grăbea, amânând în mod înțelept momentul culminant, bucurându-se de fiecare val de delicii, pătrunzând și retrăgându-se cu o încetineală chinuitoare.

În curând, ultimele vestigii de vinovăție și temeri ale Alisei fură alungate de furia pasiunii descătușate pe care Nikki o provocase cu dibăcie în trupul ei proaspăt trezit, și cu un suspin adânc, își săltă șoldurile ca să-l tragă mai adânc înăuntrul ei.

Nikki își continuă ritmul lent, mângâind-o cu duioșie, ascultând murmurele smulse de pe buzele ei întredeschise de straniul extaz pe care-l trăia pentru prima dată și pe care îl accepta cu o patimă crescândă, arcuindu-se instinctiv pentru a veni în întâmpinarea fiecărei împingeri puternice.

— Vino, dulce prințesă, vino cu mine, șopti el ușor, atingându-i blând ceafa cu buzele-i calde.

Îi șoptea înfocate cuvinte de iubire, vorbe de joacă, vorbe care o excitau și mai mult.

Pe când era încă un copilandru, Nikki descoperise că frazele șoptite, exprimarea pasionată a unor sentimente de

afecţiune, câteva cuvinte glumeţe pot avea mai mult efect asupra unei femei aduse la limită decât douăzeci de minute de folosire a celor mai ardente stimulente fizice.

Şi îmbujorarea de pe obrajii Alisei se intensifica, un val cald de roşeaţă se întindea peste sânii ei catifelaţi şi albi, tresăltând de o respiraţie agitată.

— Urmează-mă, înger dulce, murmură el tandru.

Ea era aproape gata. Şi el la fel.

Nikki o trase cu putere lângă el, înconjurându-i strâns trupul zvelt, ţinând-o înfiptă în penisul lui erectat. Respiraţia lui era aspră şi rapidă, şoaptele lui fierbinţi îi mângâiau urechea, mireasma lui bărbătească îi atingea nările, şuviţe de cârlionţi bruni, umezi, se lipiseră de fruntea lui. Nikki era excitat la maximum, dorind cu disperare uşurarea, de parcă de mult n-ar mai fi avut o femeie. Ca şi cum Tania n-ar mai fi existat. Cedând pasiunii sale crescânde, se înălţă pe creasta cea mai înaltă a dorinţei lui, nemaireţinându-şi pasiunea, nerăbdător să se descarce. La rândul ei, Alisa, uimită, fără nici un sentiment de vinovăţie şi cu o senzualitate mită vreme înăbuşită, se abandona cu totul minunatei dorinţe de care era cuprinsă. Înapoia cu patimă săruturile lui Nikki, îşi zdrobea cu ardoare gura de a lui, îşi petrecea mâinile de-a lungul trupului lui superb, se desfăţă sub apăsarea structurii lui dure şi musculoase care apăsa tare şi plină de dorinţă pielea catifelată, împreunându-se voluptos cu el într-un dans egoist şi senzual al dragostei. I se dăruia, îşi deschidea cu propria-i vrere trupul pentru plăcerea lui, suspina cu o pasiune prea îndelung încătuşată, lăsând să-i scape un mic ţipăt de încântare atunci când el o aduse la un extaz pe care ea nu-l cunoscuse niciodată, în clipa în care el se împinse adânc în deschiderea uterului ei şi îşi revărsă căldura înlăuntrul ei.

În momentul acela extraordinar, ea știu că era ceea ce dorise încă din prima clipă în care îl văzuse și surprinsese în ochii lui aurii privirea aceea înfometată: tăria lui, patima lui, senzația trupului lui puternic pătrunzându-l pe al ei.

Ochii ei violeți se deschiseră lent și se ridicară spre ai lui; pleoapele îi erau îngreunate de o dulce amintire plină de dor, iar el, privind în jos, spre frumoasa ei față îmbujorată, înțelese cum era posibil ca bărbații să fie cuprinși de chinuitoarele îndoieli de sine ale geloziei. Privirea aceasta moleșită, voluptuoasă și supusă, rotunjimea buzelor ei pline și roșii, îmbujorarea ei, surâsul blând de mulțumire... era o femeie satisfăcută, amintindu-și mângâierile amantului ei. Imaginea închipuită a unui alt bărbat prădând dulcile comori ale trupului ei încântător trezea în el arsura necunoscută a geloziei.

Alisa văzuse pofta trupească din ochii bărbaților; privirea fanatică, arzătoare, fățiș poftitoare a soțului ei, atunci când o dezbrăca sau când o bătea, pofta trupească furișă, ascunsă cu grijă din ochii unor străini. Totuși, în clipa aceasta, când Nikki se minuna de nespusa frumusețe a ființei de lângă el, ochii lui străluceau nu numai de dorință senzuală, ci și de tandrețe. Trebuia să o aibă. Avea s-o învețe cu blândețe plăcerile simțurilor ei, s-o excite în mod deliberat, să-i mângâie cu delicatețe formele grațioase și s-o facă să fie a lui. Frumusețea aceasta trebuia să fie a lui.

Pe Alisa, care fusese doar folosită, trupul fiindu-i desfăcut și utilizat cu de-a sila de o poftă carnală egoistă și brutală, privirea de duioșie pătimașă a lui Nikki o atrăgea ca un far de căldură strălucind într-o noapte întunecoasă și rece.

Nikki îi sărută ușor buzele și, în timp ce se desprindea din ea culcându-se alături, sprijinit într-un cot, murmură:

— Îți mulțumesc, iubito.

Își petrecu un deget ușor peste abdomenul ei.

— Te simţi mulţumită?

Alisa zâmbi cu o satisfacţie victorioasă, apoi, cu o încântătoare sinceritate, aproape copilărească, dădu din cap în semn că da, ţuguind buzele spre a fi sărutată iar.

Surâsul ei îi trezi un sentiment de triumf necunoscut lui până atunci şi, aplecându-se, se pregăti s-o sărute.

— Dulce nimfă! Noi alcătuim o pereche extraordinară, Alisa, îi şopti când buzele lui le atinse pe ale ei.

Alisa era tot şi chiar mai mult decât îşi imaginase el — o nimfă, o bacantă, cu o pasiune naturală care stimula ardoarea lui.

Ridicându-se în genunchi, o privi cum stătea culcată liniştit, cu coapsele încă puţin desfăcute. Atracţia seducătoare a frumuseţii Alisei, poziţia ei supusă, provocatoare, îi produseră o nouă erecţie.

— Uită-te la mine, Alisa, îi spuse cu blândeţe.

Ea îl privi cu un amestec de jenă, timiditate şi dorinţă, însă îşi feri ochii de bărbăţia lui vădit excitată.

După câteva clipe, Nikki adăugă, tachinând-o:

— Vezi ce-mi faci?

Râdea relaxat, în timp ce ea, înroşindu-se, evita să se uite la el.

— Haide, iubita mea Alisa, fă ceea ce-ţi cer!

Ea se înfioră, apoi, împotriva propriei voinţe, îi dădu ascultare. Şovăitoare şi uşor tremurătoare, privirea ochilor ei violeţi se ridică spre bărbăţia lui întărită.

— Atinge-mă, Alisa, continuă el calm, trăgându-i spre el mâna ce se împotrivea. Uite, îţi voi arăta cum îmi place să mă atingi. Ţine-mă aşa.

Îi apucă strâns mâna într-a lui, arătându-i cum să-i excite penisul pentru propria ei satisfacţie.

Cu mâna rămasă liberă, mângâia trupul ei cald, frecându-i uşor între degete sfârcurile sânilor pământ când

acestea se ridicară întărite, mângâind pielea mătăsoasă din interiorul coapselor ei, explorându-i căldura catifelată, acum umedă după ce făcuse dragoste cu ea. Sub degetele lui experimentate, ea începu să se agite, respirând neregulat, tremurând pe măsură ce senzația plăcută creștea înăuntrul ei.

El îi eliberă mâna și șopti:

— Mă dorești iar?

Ochii ei îi susținură câteva clipe privirea și Alisa dădu din cap.

— Spune-mi!

Ea deschise gura, apoi o închise la loc închizând și ochii, tremurând de rușine.

— Poate data viitoare, șopti el zâmbind ușor, și îi acoperi trupul cu al lui.

Își făcu loc în ea până când nu putu pătrunde mai departe și începu s-o încălzească prin împingeri lente și continue, recurgând la toată puterea lui de reținere în așa fel ca Alisa să aibă posibilitatea să-și satisfacă apetitul sexual din nou excitat, pentru a gusta pe deplin extazul simțurilor ei înfometate. Continuă neîncetatul du-te-vino, răsucindu-se ușor dintr-o parte într-alta, mișcându-se în ea cu o iscusință experimentată, urmărindu-i fața îmbujorată, întoarsă spre el și citind în ochii ei tremurători ce anume simțea; apoi se puse serios pe treabă și o înălță spre noi culmi de plăcere, în final obținând el însuși tot atâta plăcere câtă îi dăruia și ei.

3. Spectatori nepoftiți

Alisa stătea acum culcată liniștit, cuprinsă în brațele puternice ale lui Nikki, și tremurul trupului ei aproape încetase.

În acest tărâm vrăjit al plăcerii, în acest paradis al simțurilor, se auzi o voce rostind tărăgănat:

— Se pare că ai câștigat pariul, Nikki. Ar fi trebuit să-mi dau seama dinainte, deoarece iscusința ta în astfel de probleme este bine cunoscută. Trebuie să mărturisesc că te invidiez pentru felul în care călărești.

Nikki înjură și se rostogoli pe spate, ochii lui ațintindu-se disprețuitor spre zâmbetul ironic, batjocoritor al lui Ilici. Cernov se afla alături de acesta, contemplând încântătoarea priveliște a trupului Alisei. Îi făcu șmecherește cu ochiul lui Nikki. Alisa zăcea acolo, cu ochii încă închiși, mângâierile lăsând-o aproape inconștientă. Nikki îi trase repede fusta, acoperindu-i goliciunea.

O urmări cum lent, parcă plutind, redevine conștientă, revenind din nirvana de senzualitate în care se pierduse într-un mod atât de minunat. Ea își deschise ochii moleșiți, încântător de languroși, cu o privire încă îndepărtată, neconcentrată.

— Bastarzilor! se răsti Nikki, întorcându-se către cei doi bărbați.

— Ei, dă-o-ncolo, Nikki, nu fi vulgar! Știi foarte bine că am scăpat de neligitimitate[1] cu un handicap de zece zile, replică Cernov imperturbabil.

— Obsedați sexuali afurisiți! ocărî Nikki, a cărui minte se înfierbântase de o mânie turbată, gata să explodeze.

Frumoșii ochi ai Alisei se deschiseră, privirea ei uimită dovedind că în sfârșit era pe deplin conștientă de scena din care făcea parte și de spectatorii ei.

— Nikki! șopti înnebunită, înspăimântată de faptul că zăcea aproape goală în fața a doi necunoscuți.

— Vă dau două secunde ca să dispăreți de aici, altfel vă ucid pe amândoi! spuse Nikki cu un glas rece ca gheața.

Cunoscând reputația de duelgiu de care se bucura prințul, cei doi ofițeri avură înțelepciunea de a-și lua tălpășița. În timp ce se întorcea să plece, Cernov, rânjind, trimise calm o sărutare din vârful degetelor în direcția Alisei.

— Cine dracu' ar fi crezut că Nikki o să se supere din cauza unei mici șotii în pădure?! exclamă Cernov cu mirare. Niciodată nu l-am văzut considerând o femeie ca pe ceva mai mult decât o ustensilă folositoare.

— Numai Dumnezeu știe, dar când Nikki este într-o dispoziție atât de setoasă de sânge, eu unul nu am de gând să aștept în preajmă-i ca să aflu de ce, replică Flici cu o grabă prudentă, care îi prinsese bine și în trecut.

Se înapoiară amândoi la pavilionul de vânătoare pentru a-și satisface poftele pe care le trezise în ei trupul superb al Alisei. Nikki ascultă zgomotul retragerii lor grăbite prin lăstăriș, apoi se întoarse către femeia deznădăjduită.

[1] *Bastard*: joc de cuvinte intraductibil, cuvântul englez bastard având pe lângă sensul din limba română, și pe cel de nemernic, ticălos. (n.t.)

— Iartă-mă, Alisa, pentru prostia grosolană a prietenilor mei, îşi ceru el scuze cu glas blând.

Privindu-i faţa tăcută, văzu cum din ochiul ei izvorăşte o lacrimă, alunecându-i pe obrazul trandafiriu.

„Naiba să-i ia, lua-i-ar dracu' în Infern!" ocări în gând. Asta era cel mai îngrozitor ghinion!

— Îmi pare rău, spuse cu voce tare, şi se apropie de Alisa ca spre a încerca s-o consoleze.

Avusese încă de la început vagi îndoieli şi presimţiri în legătură cu această tentativă de seducere, şi cu atât mai mult după cea de-a doua întâlnire a lor, însă şi le alungase, deoarece Nikki trăise întotdeauna fără a se împiedica de restricţii, neconducându-se după raţiune, complet nepăsător faţă de consecinţe. Acum se simţea neplăcut de conştient de faptul că el era cauza durerii şi umilirii Alisei. Se-ştia vinovat, şi această vinovăţie îl supăra, fiindcă era străină firii lui.

În afară de sentimentul vinovăţiei, fierbea de mânie împotriva abjecţilor lui prieteni. Dacă ar fi fost cinstit cu el însuşi, ar fi înţeles reacţia lor de uimire faţa de furia lui. Vreme de ani de zile, toţi trei participaseră la numeroase experienţe cu femei, „trăite împreună". Cum ar fi putut Cernov şi Ilici să ştie că în această unică ocazie nu erau aşteptaţi să ia parte şi ei la o distracţie?

Alisa se ghemui, ferindu-se de gestul lui de simpatie. Nikki se grăbi să rămână cu mâna în aer.

— Te rog să pleci, şopti ea.

— Alisa, dă-mi voie să-ţi explic... începu Nikki, izbit dureros de nefericirea din ochii ei înlăcrimaţi.

— Te rog, repetă ea cu un glas abia audibil. Acum pleacă, distracţia s-a terminat, spuse, cu un tremur involuntar al trupului. Hai, pleacă! ţipă isteric.

— Foarte bine, zise Nikki cu voce înăbuşită.

Se îmbrăcă rapid, scuzându-se formal când își trase cămașa de sub trupul ei gol și o înlocui cu unul din jupoanele ei.

— Vă rog să primiți scuzele mele cele mai sincere, madame, spuse pe un ton tăios și rece, înclinându-se scurt către silueta ghemuită a Alisei, ai cărei ochi ce păreau că nu văd îi evitau pe ai lui.

Apoi se îndepărtă cu pași rapizi, cu chipul congestionat de frustrare și mânie.

Dintr-o dată, toată lumea Alisei se prăbuși. Plânse și plânse, strângând la piept juponul ca pentru a încerca să nu se lase sfâșiată de puternicele suspine datorate umilirii suferite. Nu-i era rușine de faptul că bărbații o văzuseră în toată nuditatea ei — la așa ceva ar fi supraviețuit; îi era rușine pentru că îl dorea atât de mult pe Nikki, pentru că îi dăruise trupul ei de bunăvoie; nu fusese nevoie s-o forțeze, îl dorise ea. Și plânse din cauza acelei capitulări, pentru pierderea voinței sale. Îndeajuns de puternică și hotărâtă pentru a-i rezista vreme de șase ani unui soț insuportabil și unei căsnicii de netolerat, destul de decisă pentru a-și alcătui cu răbdare un plan și a aștepta fuga de lângă un soț pe care îl disprețuia, fusese doborâtă de o dorință inimaginabilă ce o împingea către un bărbat care se bucura de reputația de a se purta dezinvolt cu femeile. Care, fără îndoială, o considera chiar în clipa aceasta doar ca pe o distracție plăcută printre multe altele.

După moartea părinților ei, viața Alisei nu fusese fericită; tot ce iubise și îndrăgise îi fusese răpit în câteva zile, când gripa îi ucisese amândoi părinții într-un interval de câteva ceasuri. Febra cumplită care îi ținuse în strânsoarea ei încăpățânată și ucigătoare nu cedase. Atât frumoasa și vesela ei mamă cât și liniștitul și studiosul ei tată alunecaseră într-o comă din care nu se mai treziseră niciodată. În anii

ce urmaseră, Alisa îşi dorise deseori ca şi ea să îi murit, dar trupul ei tânăr şi puternic învinsese boala.

Apoi, la foarte scurt timp după aceea — realmente indecent de repede — venise incredibila cerere în căsătorie din partea bătrânului domn Forseus, căsătorie aranjată — spusese acesta — de însuşi tatăl ei. De neînchipuit, dar din câte se părea adevărat, deoarece documentul purta semnătura tatălui ei.

Dacă, după acel prim an, n-ar fi avut-o pe Katelina pe care s-o iubească, un copil care să-i aducă bucuria, n-ar fi avut puterea şi curajul să mai trăiască. Copila ei, scumpa ei Katelina, unica ei consolare, îi dăduse raţiunea de a trăi.

Acum, singura dată când nu ţinuse seama de judecată; când negase logica şi când, cu pasiune, făcuse o încercare îndrăzneaţă de a trăi câteva clipe de fericire, fusese supusă unei ruşini şi umiliri cumplite. Poate că, într-adevăr, în viaţa ei nu exista nici o speranţă de bucurie sau plăcere, gândea Alisa cu durere. Însă fusese fericită, nebuneşte de fericită cu Nikki, oricât de scurte fuseseră acele clipe.

Şi plânse din nou, jelindu-şi inima şi mândria rănite. Plânse pentru toate suferinţele ei şi pentru toată nefericirea ei din toţi acei ani, şi lăsă să-i scape toate suspinele atât de îndelung înăbuşite. Apoi, după o vreme, când în sfârşit îşi vărsase toate lacrimile până acum zăvorâte, se luă ea însăşi la rost, cu voinţa neîmblânzită care o susţinuse întotdeauna.

„Fii rezonabilă, vei supravieţui acestei înjosiri", îşi spuse.

Încă o mai avea pe Katelina, şi poate că în scurt timp vor putea să-l părăsească pe Forseus şi să-şi croiască propriul lor drum în lume. Arni, bătrânul valet al tatălui ei, Maria, bătrâna ei doică şi Rakeli, doica fetiţei, aveau inimi devotate şi loiale, şi întotdeauna vor fi gata s-o ajute, dacă această speranţă va deveni o realitate.

Alisa se spală repede la pârâu, apoi se îmbrăcă atent și își potrivi veșmintele cât mai ordonat cu putință, după care, cu fața încremenită într-o falsă impresie de calm, se îndreptă spre casă.

Nikki își domoli parțial furia cumplită și frustrarea izgonindu-i la repezeală din pavilion pe Cernov și pe Ilici și grăbindu-le plecarea printr-o înșiruire de obscenități crude. Folosind cuvinte mult mai politicoase, Nikki îl convinse pe tânărul său vărAlexei să se înapoieze la casa din Petersburg pe durata câtorva zile, după care Nikki avea să i se alăture. Țigăncile au fost izgonite și ele, înghesuite într-o trăsură în care, tot drumul până în oraș, și-au numărat mulțumite banii.

Nikki s-a încuiat imediat în salonul de muzică, luând cu el două sticle de coniac și o mânie mohorâtă care, când ajunsese la fundul celei de a doua sticle, se transformase într-o melancolie posomorâtă.

Strigă să vină muzicanții și le porunci să interpreteze cântece de dragoste finlandeze, triste și molcome — vechile cântece binecunoscute ale copilăriei lui Nikki. Străbunii țigani ai mamei lui se instalaseră la nord de lacul Ladoga cu mai bine de o sută de ani în urmă, când un nobil recunoscător le dăduse cu acte o fâșie lată de pământ și cetățenia drept mulțumire pentru că salvaseră viața unicului său fiu, amenințată de un cal ce scăpase de sub control. Bunicul lui Nikki din partea tatălui începuse să construiască „Le Repos", la nord de Viipuri, în 1810 — domeniile rurale care aveau să devină reședința preferată a familiei Kuzan. Nikki fusese educat acolo și crescuse într-o atmosferă de tradiții kareliene.

— Cântați *Kalliolle Kukulalle*, mormăia posac după alte două melodii.

Şi muzicienii reveneau la trista cheie minoră şi reluau singurul cântec pe care voia Nikki să-l audă:

Kalliolle Kukulalle
Rakenan minä majani
Sine hajan oman yotävan
Asuman minum ransani.

Sfâşietoarele versuri vorbeau despre un tânăr care o ducea pe iubita lui într-o căsuţă retrasă în adâncul unei păduri, şi îl cufunda pe Nikki şi mai adânc într-o stare de depresiune posomorâtă şi chinuitoare. Nu-şi putea scoate din minte imaginile Alisei. Împărtăşiseră o relaţie sexuală care îl impresionase chiar şi pe suprasaturatul şi blazatul prinţ ca fiind ceva deosebit de preţios şi unic. Alisa era frumoasă, nespus de frumoasă, naturală, ameţitoare, senzuală.

Trebuia neapărat s-o revadă!

La ora unu noaptea, ochii sticloşi şi ameţiţi de băutură ai lui Nikki se aprinseră de fulgerul strălucitor al unei idei. Cu un gest nerăbdător le făcu semn muzicanţilor să plece şi îşi chemă valetul. După ce expedie patru călăreţi cu un mesaj pentru grădinarul tatălui său, Nikki, extraordinar de mulţumit de capacitatea lui de a găsi soluţii, se cufundă într-un somn de om beat, având înainte grijă să lase ordin ferm să fie trezit, atunci când se vor înapoia mesagerii.

La o depărtare de cincizeci de verste (aproximativ douăzeci de kilometri), în sufrageria însorită de la „Le Repos", principala reşedinţă a prinţului Mihail Petrovici Kuzan şi moşie model, cu o întindere de o sută şaptezeci şi două de desiatine (patru sute optzeci şi patru de mii patru

sute de acri), părinții lui Nikki se bucurau de atmosfera plăcută a unui mic-dejun matinal în doi.

— Oare ce-o mai fi punând la cale Nikki? întrebă mama lui, intrigată.

Era o femeie brună, mignonă, de origine gitană, încă frumoasă și zveltă la cei cincizeci de ani ai săi.

— Mai e nevoie să întrebi? replică sec tatăl lui. Când Nikki ne văduvește serele de zece duzini de orhidee și douăzeci de coșuri de căpșuni, aș risca să-mi dau cu părerea că iubitul tău fiu a găsit o femeie care adoră orhideele și are o pasiune pentru căpșuni. Să sperăm că această patimă bruscă pentru căpșuni nu înseamnă că-i vorba de încă o amantă *enceinte*[1]. Nikki a populat deja destul lumea cu bastarzi.

— Vai, dragă, nu fi prea aspru cu Nikki, îl mustră prințesa Kuzan cu blândețe. Le ajută pe toate foarte mulțumitor, ba chiar cu generozitate, și nu trebuie să-ți reamintesc că tu însuți l-ai pus în umbră prin nesocotitele tale escapade, până când te-am îmblânzit eu, făcându-te să apreciezi bucuriile vieții casnice. Gurile rele spun că de la tine, dragul meu Mișa, fiul nostru a moștenit trăsătura de zburdălnicie, căci, după cum știi prea bine, toți cei din sângele Kuzan-ilor au avut încă de mult o reputație de înclinare spre viciu, încheie ea cu blândețe.

În ochii mamei sale iubitoare, Nikki era incapabil să facă vreun rău. Putea fi pătimaș și un drac împielițat, dar dragostea ei era necondiționată, așa că ea juca rolul unui factor conciliator ori de câte ori se ciocneau temperamentele încăpățânate ale tatălui și fiului.

— Eventual aș putea discuta despre cine pe cine a îmblânzit, și de unde a venit ușoara trăsătură de viciu,

[1] *Enceinte* (lb. fr.): Gravidă (n.t.)

însă, aşa cum e dator un gentleman, îţi cedez politicos ţie ultimul cuvânt, replică prinţul Kuzan cu graţie, zâmbindu-i soţiei sale.

Chiar şi după treizeci şi patru de ani, ea continua să-l încânte. Înfocata moştenire genetică ţigănească a fetei de şaisprezece ani cu care se căsătorise nu dispăruse niciodată. Acea sălbăticie nu fusese decât puţin ascunsă sub vălul subţire al unei pojghiţe de rafinament necesar pentru a evolua în cercurile aristocratice ale prinţului Mihail, în rarele ocazii în care acesta avea poftă să plece din confortabilul şi elegantul său refugiu de la „Le Repos".

— Doresc ca, într-o zi, Nikki să găsească o dragoste ca a noastră, Misa, murmură gânditoare prinţesa Kaisa-Leena Kuzan.

— Noi am avut un noroc rar întâlnit, iubita mea. E ceva ce nu se întâmplă des în lumea aceasta, replică prinţul cu vădită convingere, amintindu-şi — de parcă ar fi fost ieri — prima lor întâlnire tumultoasă, în urmă cu treizeci şi patru de ani.

4 Împăcarea

În zorii zilei următoare, Alisa fu trezită din somn de Maria, care îi scutura umerii şoptind înnebunită:

— Doamnă Alisa, doamnă Alisa, trebuie să te scoli!

Alisa reuşi să se smulgă dintr-un vis cu Nikki şi, când văzu teama şi groaza din ochii Mariei, reacţionă imediat.

— Ce s-a întâmplat? S-a îmbolnăvit Katelina? întrebă îngrijorată, ridicându-se în şezut.

— Nu, stăpână, răspunse Maria, frângându-şi mâinile.

Vizibil uşurată, Alisa se rezemă pe perna ei moale.

— Este ceva mult mai rău, gemu Maria, frământându-se într-un tremur nervos.

Spaima se aprinse din nou în ochii violeţi ai Alisei.

— S-a întors domnul Forseus! exclamă, şi începu să-şi rotească privirile înnebunite în jurul încăperii, ca pentru a se pregăti să fugă.

— Nu, stăpână.

— Atunci ce este, pentru numele lui Dumnezeu?! Spune, Maria, insistă Alisa.

— O trăsură plină cu orhidee, stăpână, şopti Maria tremurând.

— O trăsură cu orhidee? Despre ce Dumnezeu vorbeşti? o întrebă Alisa nevenindu-i să creadă.

Sărind jos din pat, îşi scoase iute cămaşa de noapte.

— Ei, bine, stăpână, știi că întotdeauna mă duc de cu zori la coteţul găinilor ca să adun ouă proaspete pentru micul-dejun al dumitale şi al Katelinei. Când m-am strecurat pe uşa laterală, am văzut o trăsură ciudată înaintând pe alee şi am dat fuga să văd cine vine. Vizitiul a zis că era slujitorul prinţului Kuzan şi că avea poruncă să livreze orhideele şi, doamnă Alisa — continuă ea uluită — mai sunt şi o mulţime de coşuri cu căpşuni, pe care ar avea instrucţiuni să i le livreze tot doamnei Forseus, şi... (făcu o pauză să-şi recapete suflul)...: şi mai e şi scrisoarea asta pentru dumneata. I-am zis să aştepte dincolo de cotul aleii, în aşa fel încât să nu fie văzut din casă, dar, stăpână, trebuie să te grăbeşti, slujitorii se vor scula în curând.

Înainte ca bătrâna servitoare să-şi fi sfârşit explicaţia, Alisa şi înşfăcase din mâna Mariei plicul mare, împodobit cu sigiliul auriu al Kuzan-ilor. Rupse plicul şi scose din el unica foaie de hârtie. Ochii ei parcurseră rapid scrisul apăsat, mâzgălit neglijent:

«Dacă nu vii peste patruzeci de minute să te întâlneşti cu mine pe pajişte, voi veni călare să te vizitez.»

Biletul era semnat simplu: „*N*".

„Oh, *mon Dieu*!" Vizitiului îi trebuiseră cu siguranţă douăzeci de minute ca să ajungă aici, pe drumurile astea ocolite. Însemna că nu-i rămâneau decât alte douăzeci ca să se îmbrace, să-i vorbească vizitiului şi să parcurgă distanţa până la pajişte, altminteri Nikki avea să apară la uşa ei.

— Maria, găseşte-mi repede o rochie. După ce voi pleca, dacă te întreabă ceva vreunul din servitori, spune-i că m-am dus să duc pături şi îmbrăcăminte pentru bebeluşul doamnei Niemi. Pune într-un coş lucrişoarele acelea de copil pe care le-ai făcut, şi în drumul meu de înapoiere mă voi opri la căsuţa familiei Niemi. Grăbeşte-te, dă-i zor acum, nu dispun de mult timp!

În cinci minute Alisa era îmbrăcată şi cobora în goană scara principală. Uşa se închise fără zgomot în urma ei chiar în clipa în care slujitorii casei începeau să se agite.

Alisa alerga pe alee până la cotul unde, din fericire, încă mai aşteptau trăsura şi vizitiul. Gâfâind, i se adresă cu asprime omului:

— Trebuie să te înapoiezi la prinţul Kuzan!

— Nu pot, doamnă. Aşa mi s-a poruncit. Trebuie să-i livrez toate acestea doamnei Forseus.

Alisa se uită uluită la strălucitoarea caleaşcă, la blazonul Kuzan-ilor desenat pe portieră, la verdele lucios al lacului cu care era vopsită lemnăria şi tapiţeria din catifea verde — un fundal ideal pentru uimitoarea etalare de superbe orhidee enorme, galbene şi movulii: orhidee în coşuri, orhidee revărsându-se din vaze puţin adânci, orhidee acoperind ca un covor pardoseala — printre care erau răspândite extraordinar de multe coşuri împletite din nuiele, conţinând căpşuni de seră perfect coapte.

— Eu sunt doamna Forseus, şi chiar acum sunt în drum spre a mă întâlni cu prinţul. Dacă nu te întorci imediat la pavilionul lui de vânătoare, te asigur că va fi foarte mânios.

— Nu ştiu, doamnă. Prinţul Kuzan mi-a dat instrucţiuni foarte clare, fu răspunsul evaziv şi stânjenit al vizitiului.

— Sunt convinsă că voi fi în stare să-l fac să se răzgândească. Te rog, te rog, du-te înapoi! îl imploră Alisa înnebunită.

„Te cred că ai fi în stare", replică vizitiul în sinea lui, admirând-o pe frumoasa femeie din faţa lui, care încă mai respira precipitat. Îi era cunoscută sensibilitatea prinţului Kuzan faţă de femeile frumoase, şi petrecuse numeroase nopţi de veghe, înfăşurat în mantale de blană, fie în trăsură, fie în troică, aşteptându-l pe prinţ să reapară din budoarul vreunei doamne.

— Foarte bine, doamnă, consimţi el.

Dar adăugă cu grijă:

— ... dacă făgăduiţi că îi veţi explica prinţului Kuzan.

— Oh, da, da! exclamă Alisa, copleşită de un val de uşurare. Îţi mulţumesc!

Şi, după o fluturare a mâinii, dispăru în pădure.

Pocnind liniştit din limbă şi trăgând de căpăstru, vizitiul întoarse caleaşca şi îşi reluă drumul în sens invers.

Alisa alergă printre arbori, temându-se să nu întârzie. Oar chiar ar veni s-o caute acasă? Groaznic! „Doamne, doamne, fă-l să mă aştepte!" se rugă ea în tăcere.

Inima îi tresălta de o adevărată fericire. Avea să-l revadă pe Nikki!... „De-ai avea măcar un dram de mândrie!" îşi spuse sieşi. Ei bine, când era vorba de Nikki nu avea. Dorea din toată inima să-l vadă.

Alisa ieşi de sub adăpostul mestecenilor păşind pe pajişte. Roua înşira dantele scânteietoare pe iarbă, soarele matinal aşternea umbre prelungi peste covorul verde şi strălucitor. Deodată, zări silueta înaltă a lui Nikki rezemat de un copac, negăsindu-şi astâmpăr, nerăbdător, izbindu-şi nervos mănuşile de coapsă în timp ce-şi contempla posomorât vârfurile cizmelor. Alisa se opri brusc, străbătută de emoţii confuze.

La auzul zgomotului uşor făcut de ea, Nikki o zări pe Alisa ezitând, oprită la marginea pâlcului de mesteceni; părul ei auriu-roşcat era răvăşit, şuviţe libere căzându-i în jurul obrajilor trandafirii, îmbujoraţi; sânii i se agitau după efortul goanei înnebunite prin pădure; tivul rochiei de olandă imprimată cu flori galbene i se lipea de glezne, umed de roua dimineţii.

Privirile li se întâlniră. Ea văzu în ochii lui o emoţie ciudată. Să fi fost uşurare? Fugara expresie dispăru într-o clipă. Nikki zâmbi şi înaintă spre ea, desfăcându-şi larg

braţele în semn de bun venit. Alisa şovăi, apoi lăsă să-i cadă coşul şi zbură în braţele lui deschise. Nikki o cuprinse într-o strânsoare puternică, mai s-o zdrobească.

— Îţi mulţumesc că ai venit, murmură cu glas straniu, lipindu-şi buzele de părul ei. Iartă-mă, adăugă calm în timp ce o strângea la piept, îngropându-şi faţa în buclele ei, pătrunzându-se de mireasma ei, de parfumul şi moliciunea părului ei mătăsos şi curat, de pielea ei tânără şi dulce şi de delicioasa senzaţie a trupului ei lângă al lui.

În timp ce Alisa se lipea de el, lacrimi de fericire îi curgeau nestăvilite pe obraji. În braţele lui uita cu totul de restul lumii, nemaipăsându-i de ce este bine şi ce-i rău, sau de datorie şi conştiinţă, cuprinsă doar de o fericire copleşitoare.

— Nu pot sta mult, şopti Alisa, neliniştită.

— Ştiu. Te pot vedea după-amiază? o întrebă Nikki, cu un accent de insistenţă în glasul uşor răguşit.

— Da, răspunse ea, capitulând fără rezerve, renunţând ca ameţită de un delir la orice gând de decenţă.

— Atunci, la unu te voi întâlni aici. Am de aşteptat ore întregi. Va fi un infern! gemu el uşor, lângă urechea ei.

— Trebuie să plec! şopti ea cu teamă.

— Te voi conduce spre casă, insistă Nikki cu calm, încă neeliberând-o din strânsoarea braţelor lui puternice, nevoind ca ea să-l părăsească.

— Nu! Nu trebuie. Te rog! Dacă te-ar vedea cineva...? îl imploră, ridicându-şi pleoapele spre a privi în ochii calzi, aurii, ai lui Nikki, care ardeau deja de pasiune. Voi fi aici la unu, îi făgădui.

Înălţându-se pe vârful picioarelor, Alisa atinse ca o adiere, cu buze tremurătoare, gura lui Nikki; apoi se răsuci, se smulse din strânsoarea lui şi o luă la fugă, luând coşul ce fusese abandonat la marginea pajiştei. Încă mai trebuia să-şi ducă la îndeplinire pretextul plecării de acasă.

5. Un interludiu binecuvântat

Nikki veni la locul de întâlnire cu mult dinainte de unu, gândindu-se numai la cum avea s-o ţină din nou în braţe pe Alisa, la cum avea să simtă căldura trupului ei lângă al lui.

Când ea sosi şi îl văzu, faţa i se lumină ca şi cum ştia el că se va întâmpla totul: fără nici o cochetărie, fără prefăcătorii, doar o fericire naivă, sinceră, superbii ei ochi violeţi strălucind de plăcere, uitându-se la el cu o privire tulburător de directă.

Nikki îi cuprinse ambele mâini într-ale lui şi, cercetându-i cu atenţie faţa surâzătoare, îşi înclină capul şi îi sărută cu duioşie vârful nasului.

Se simţea minunat. Frământarea şi îndoielile lăsaseră în loc doar bucuria clipei.

— Ce vrei să facem astăzi? o întrebă voios. Este prima noastră zi împreună. Vino la pavilionul meu de vânătoare. I-am alungat pe toţi în afară de slujitori. Casa mea, slujitorii mei, domeniile mele şi eu însumi suntem la dispoziţia ta, spuse, cu un zâmbet cald ca o mângâiere. Tot ce vei dori vei avea, tot ce vei vrea să fac, voi face, îi oferi cu o expansivitate plină de voioşie.

Alisa îşi ridică privirile spre chipul lui frumos şi se îmbujoră, ruşinată.

— Ei, bine, dacă insişti atât, o tachină el în joacă, vom face mai întâi asta.

Salonul de muzică, încăperea preferată a lui Nikki, o cuceri imediat pe Alisa. Câteva alcovuri pe care erau risipite perne brodate se aflau fiecare în faţa câte unei ferestre cu arcade gotice; pereţii, ca şi tavanul boltit, erau acoperiţi în întregime cu un mozaic lucrat din pietricele de lapislazuli, de culoare auriu şi ultramarin, reprezentând vrejuri de viţă împletite, flori şi păsări.

Efectul îţi tăia respiraţia.

Când păşiră în camera de zi a lui Nikki, întâlniră privirea unui portret de mari proporţii ai cărui ochi erau îndreptaţi în jos, spre ei — era mama lui, pictată de Winterhalter. Micuţă, brunetă, frumoasă, şezând într-un fotoliu aurit, avându-l alături de ea pe Nikki la opt ani, stând ţeapăn în picioare, angelic, era de o frumuseţe copilărească şi cu jucăriile lui împrăştiate pe covor, în faţa lor. Văzând copilul care fusese el cândva,

Alisa fu străbătută de un val de profundă duioşie.

— Mama ta este foarte frumoasă, spuse Alisa, privind la tânăra femeie pictată cu mulţi ani în urmă.

— Da, este frumoasă, conveni Nikki. Trebuie să faci cunoştinţă cu ea cât de curând, adăugă apoi cu o încântătoare şi sinceră siguranţă de sine.

— Oh, nu! N-aş putea, protestă Alisa, stânjenită.

— Prostii! Maman este de origine gitană şi are o concepţie foarte realistă despre viaţă. Te va adora, întocmai ca şi mine. Şi acum, vino aici, spuse cu nerăbdare, destul cu vorbăria şi vizitarea casei. Lasă-mă să te îmbrăţişez.

O trase după el, trecând pragul dormitorului somptuos, care, după înapoierea caleştii, fusese transformat într-un

adevărat alcov de vis, acoperit peste tot de orhidee multicolore şi strălucitoare.

Astfel a început prima zi a unei săptămâni de ale cărei după-amieze s-au putut bucura petrecându-le împreună; o existenţă de *carpe diem*[1] — două fiinţe obsedate una de cealaltă, făcând dragoste de-a lungul ceasurilor calde ale zilelor de primăvară, ambele evitând să se gândească la viitor. Îndeosebi pentru Alisa, această decizie de a nu ţine seama de viitor era absolut esenţială pentru fericirea ei actuală. Nimic nu trebuia să strice aceste câteva zile trăite împreună cu Nikki.

Pentru ei nu exista decât minunatul, pasionatul şi ciudatul Prezent. Tineri amanţi pierduţi pentru restul lumii, fiecare fiind conştient numai de prezenţa celuilalt. Extrăgeau toate senzaţiile posibile din fiecare oră trecătoare, din fiecare atingere, privire şi mângâiere sublimă. Plăcerile lor sexuale erau dintre cele mai simple, de modă veche şi fireşti — o neasemuită legătură de afecţiune ce le sporea extazul în timp ce-şi satisfăceau poftele trupeşti printr-o varietate simplă de moduri.

Ca adept perfect al lui Eros ce era, Nikki învăţase încă de mult plăcerea amorurilor de după-amiaza. Erai revigorat după ce abia te treziseşi din somnul de noapte şi mâncaseşi un mic dejun frugal. Mintea şi trupul erau proaspete, pline de viaţă, viguroase, nu moleşite după ceasuri de beţie sau jocuri de cărţi, ca în cazul rendez-vous-urilor din miez de noapte. Asta nu însemna că ar fi fost împotriva unor întâlniri

[1] *Carpe diem* (lb. lat.): Expresie folosită de Horaţiu în Odele sale, care în limba română se traduce: „bucură-te de ziua de astăzi" şi al cărei sens subliniază faptul că viaţa este scurtă şi trebuie să profiţi de clipa prezentă. (n.t.)

la ore târzii ale serii, dar știa că în plăcutele ceasuri ale după-amiezei se comporta cu mai multă înfocare, mai mult zel și mai multă vigoare.

În cea de-a doua după-amiază, Alisa, culcată în îmbrățișarea tandră a lui Nikki, întrebă cu timiditate:

— Crezi cumva... vreau să spun... crezi că ar trebui să luăm unele precauții?

Nikki deschise ochii, își ridică doar cu câțiva centimetri capul de pe pernă și răspunse somnoros:

— Prezervative? Anticoncepționale? Așa ceva alungă plăcerea. Nu le folosesc niciodată.

Mângâindu-i părul, adăugă:

— Nu ți-ar plăcea, iubito.

Pleoapele i se închiseră și adormi, continuând s-o țină strâns lipită de trupul lui robust.

Alisa știa că pentru propria-i siguranță și protecție ar fi trebuit să insiste, însă nu voia să strice puținul timp ce le rămăsese de petrecut împreună.

Nikki o strânse mai aproape de el și adormiră amândoi.

Când era singur și departe de excitarea tulburătoare pe care i-o producea Alisa, instinctul îi spunea lui Nikki că de astă-dată se implica prea profund, că nu mai era vorba de încă unul din flirturile ușoare sau de o altă banală aventură amoroasă pe lângă atâtea altele, însă fără a ține seama de această presimțire se avântă tot mai mult cu capul înainte. Era o epocă de profundă mulțumire.

La rândul ei, Alisa trăia într-un prezent senzual vrăjit, profitând de prilej pentru a amâna sfârșitul acestor zile fericite. De-ar fi putut să stea timpul în loc!...

Refuza cu hotărâre să se gândească la viitor. Nu se va gândi, nu se va gândi... și totuși, în adâncul sufletului plângea

când conştiinţa ei îşi ridica nedoritul cap, învingându-i împotrivirea. Merita şi ea puţină bucurie, să simtă măcar pentru scurtă vreme gustul iubirii, îşi spunea ea, şi în cea mai mare parte a timpului Alisa era nespus de fericită. Trăise şase ani într-o teroare abjectă, cine ar fi putut s-o învinuiască pentru că ignora mustrările conştiinţei, chemarea datoriei, când fermecătorul şi chipeşul Nikki îi scălda simţurile în extaz şi îi împlinea cu generozitate toate capriciile?

Mintea lui Nikki nu era chinuită de nici o îndoială sau cugetare supărătoare de acest fel, deoarece de multă vreme categorisise regretele ca fiind atât inutile cât şi obositoare. Decisese pur şi simplu că atunci când se va înapoia la Petersburg o va lua cu el pe Alisa şi o va instala într-o casă confortabilă de pe Quai des Anglais. Dacă acel cartier era îndeajuns de bun pentru amanta împăratului, era destul de bun şi pentru a lui[iv].

Nikki nu-şi cumpănea niciodată dorinţele egoiste şi nici nu renunţa la ele. Nicicând nu fusese nevoit s-o facă. Alisa era încântătoare, frumoasă, vioaie, inteligentă (ultima calitate fiind până acum evitată în aventurile amoroase ale lui Nikki). Însă calitatea ei predominantă, atracţia cea mai importantă, farmecul ei cel mai fascinant în această săptămână de plăceri tumultuoase era pur senzual. Femeia aceasta îl excita, îl tenta, îi incendia simţurile blazate până la culmi noi şi neasemuite. Reacţia ei spontană când el o iniţia în plăcerile trupeşti, primele ei incursiuni timide, apoi mai pline de siguranţă în jocul dragostei, apetitul ei pentru plăcere, lacom şi lipsit de prefăcătorie, stimulau şi stârneau spiritul blazat al lui Nikki.

Cu siguranţă ar fi un prost dacă s-ar depărta de plăcerile pe care i le oferea Alisa. Ea era antidotul drăgălaş şi fermecător în stare să-l vindece de plictiseala care ameninţa să-l copleşească.

De-a lungul anilor, Nikki evitase cu precauție, scepticism și scrupulozitate orice caracter permanent în relațiile sale cu femeile, preferându-le fie pe cele căsătorite și făcând parte din propria-i clasă socială, deja legate prin obligații legale, fie târfe costisitoare și actrițe ușor de mulțumit cu daruri generoase sau pungi doldora de aur. Evita îndatorirea de a oferi o locuință vreunei femei, fie chiar și pentru durata trecătoare implicită în aceste aranjamente. Intensa dorință de independență a lui Nikki supraviețuise tuturor încercărilor de a fi prins în capcană și, pentru el, femeile-crampon fuseseră întotdeauna o anatemă. Când era înghesuit de insistențele unei femele înfocate, devenea rece și distant. Însă acum, Nikki voia din tot sufletul să facă schimbările necesare în obișnuitul său mod de viață egoist. Faptul de a o instala confortabil pe Alisa, la îndemână în palatul lui din oraș, avea să-i ofere cea mai plăcută posibilitate de recreere.

Într-o după-amiază, când Alisa stătea ghemuită comod în brațele lui Nikki, revenind din adâncurile idilice ale plăcerii, el spuse calm:

— Astăzi trebuie să fie ultima noastră zi petrecută la pavilionul de vânătoare. Azi-dimineață am primit un mesaj prin care mi se solicită prezența la trecerea în revistă a regimentului de gardă al cavaleriei pe care o va face sâmbătă țarul. Trebuie să vii cu mine. Împachetează diseară lucrurile de care ai nevoie. Dimineață voi trimite trăsura să te ia.

Alisa dorea să fi înțeles greșit, dar știa că nu era așa. Nikki spusese pur și simplu „Vino cu mine!", ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, și nimic mai mult — nici o promisiune, nici o asigurare; pentru el, ea nu era decât o femeie dintr-o anumită categorie.

Fericirea produsă de faptul că el o dorea era umbrită de un sentiment de surprindere şi spaimă. Însă ceea ce o şoca cel mai mult — pe ea, fiica unor nobili de ţară, binecrescută şi educată cum se cuvine — era să constate că dorea din toată inima să fie în stare să nu ţină seama de conştiinţa ei, de idealurile părinţilor ei, şi să răspundă simplu: „Voi veni".

Dacă n-ar fi avut o copilă care trebuia să aibă posibilitatea de a trăi o viaţă normală, poate că ar fi fost şi mai tentată să spună „voi veni".

Cu un oftat dureros, Alisa îşi aminti că ştiuse că toate acestea trebuiau să se sfârşească atunci când domnul Forseus avea să revină acasă. Atâta doar că acest „plăcut interludiu" (ce expresie înşelătoare de inofensivă pentru aceste frământări tumultoase ale inimii!) se încheia cu câteva zile mai devreme decât se aşteptase ea.

— Nu pot, replică Alisa cu blândeţe.

Brusc, mulţumirea de sine a lui Nikki fu zguduită.

— De ce nu? întrebă el puţin enervat, nefiind obişnuit cu refuzuri.

— Am o fiică de care trebuie să ţin seama, fu răspunsul ei sincer.

Nikki ezită câteva clipe. Bineînţeles, ar fi trebuit să-şi amintească asta... oare cum se numea copilul? Îi fugise din minte. O fată, parcă aşa spusese Alisa. După o scurtă pauză, Nikki replică pe un ton hotărât:

— Adu-o şi pe ea!

— Nu, nu pot, repetă Alisa.

Acum pe deplin treaz, Nikki întrebă, cu o uşoară nerăbdare şi nedumerire:

— Pentru ce nu? Vei avea o casă oricât de mare vei dori. Voi angaja o doică şi o guvernantă — o englezoaică, se pare că toată lumea preferă englezoaicele. Gata, s-a aranjat, încheie el cu satisfacţie.

Doamne, pentru ce nu putea ea spune, simplu, da? Nikki era atât de bun cu ea, şi Dumnezeu era martor că merita şi ea puţină fericire, după atâţia ani de chin. De ce nu putea să spună da? Chiar şi dacă Nikki s-ar plictisi de ea, Alisa ştia că generozitatea lui I-ar asigura mijloacele de subzistenţă pentru tot restul vieţii. Îl dorea din toată inima. Cu toate acestea, preceptele de o viaţă întreagă erau ferme.

— Nu, Nikki, nu voi veni, ripostă ea cu o tristeţe calmă.

Firea irascibilă a lui Nikki se înfierbântă. Oare era şi ea de fapt la fel ca toate celelalte? Ţinând la un preţ mai mare, urmărind o plată mai bogată, poate bijuterii, poate o casă mai somptuoasă, trăsuri şi cai din soiul cel mai bun? Să se fi lăsat el înşelat de sinceritatea neprefăcută şi de acrul ei de nevinovăţie? Credea că nu se înşelase, dar se părea că chiar asta se întâmplase.

Avea să plătească preţul, dacă nu era prea mare. O dorea şi — la dracu'! — el obişnuia să rişte averi imense pe o singură aruncare de zaruri. Cu siguranţă îşi va permite să achite preţul, oricât ar fi cerut ea.

— Atunci, spune-mi ce mai doreşti în plus, rosti tărăgănat, pe un ton rece, decis să suprasolicite cererile ei.

— Nu vreau nimic de la tine, Nikki, răspunse Alisa, nefericită. Mi-ai dăruit o săptămână de fericire binecuvântată, şi ştiam că aceasta avea să aibă un sfârşit când avea să se înapoieze domnul Forseus de la Helsinki. Îmi pare rău. Trebuie să mă gândesc la fiica mea.

— Tu însăţi mi-ai spus că nu vei mai sta mult cu libidinosul acela sadic, replică Nikki pe un ton acuzator, căci în cursul săptămânii trecute Alisa — spre propria şi imensa ei mirare — îi destăinuise lui Nikki întreaga poveste nefericită a căsniciei sale, atunci când el îi pusese întrebări despre la urmele de vânătăi de pe pielea ei delicată.

În după-amiaza aceea, pe pajişte, evenimentele se petrecuseră prea repede pentru ca el să fie sigur, însă cu prilejul următoarei întâlniri, a doua zi după-amiaza, în dormitorul lui din pavilionul de vânătoare, când timpul şi lipsa de spectatori îngăduise o contemplare mai pe îndelete a trupului frumos al Alisei, uşoarele urme violacee fuseseră vizibile. La început împotriva voinţei şi apoi cu mai multă volubilitate, pe măsură ce povara a şase ani de tăcere i se uşura, Alisa descrisese căsătoria ei silită la cincisprezece ani, ciudatele anomalii şi pofte ale lui Forseus, care îşi dorea o soţie-copil nubilă care să-i reaprindă dorinţele pe cale de veştejire, felul brusc în care o respinsese vreme de câţiva ani după naşterea fiicei lor şi reînnoitele lui pretenţii sadice la care o supuse recent de două ori.

Trupul diform al Alisei în timpul sarcinii îi repugnase lui Foseus, şi după naşterea Katelinei el se ferise cu teamă de fetiţă, pe care-o considera ca pe o încarnare a copilului diavolului. Fanatismul religios al lui Forseus (care deseori însoţeşte o dereglare sexuală) îl convinsese că un semn din naştere de pe piciorul Katelinei era semnul Satanei. Fusese îngrozit de desenul roz-pal de forma unei semilune, şi cu începere din ziua venirii pe lume a copilei refuzase să aibă vreo legătură cu ea.

Povestea îl înfurie pe Nikki. Bătrânul acela era bărbatul care o avusese pe Alisa, care o poseda, se culca uneori cu ea, o atingea, o mângâia, o siluia. Doamne, cum putea ea să suporte? se întreba mânios. Şi — dracu' să-l ia! — Forseus era un monstru sălbatic chiar şi dacă-l evaluai după standardele prea puţin pretenţioase ale soţilor contemporani acceptate de omenire.

— Ştiu c-am spus că într-o bună zi îl voi părăsi, dar mai întâi trebuie să-mi găsesc o slujbă, explică Alisa cu răbdare.

— La naiba! exclamă Nikki, acum furios de-a binelea, văzând că lucrurile nu-i merg după plac. De lucru? întrebă nevenindu-i să creadă, pe chip întipărindu-i-se pentru o clipă o expresie de nedumerire.

Respingând erezia aproape incredibilă, întrebă:

— Pentru ce să muncești, dacă voi avea eu grijă de tine?

Într-adevăr el nu înțelegea, gândi Alisa, simțindu-se disperată. Pentru Nikki, demnitatea unei femei, mândria ei erau în cel mai bun caz nebuloase, și mai degrabă mult prea supraestimate. Potrivit experiențelor trăite de el, femeile optau aproape toate mai curând pentru siguranța traiului decât pentru independență. Bogate sau sărace, de viță nobilă sau de origine modestă, pentru el toate erau la fel. Dar Alisa nu era făcută din același aluat. Ca și el, avea și ea o înclinație spre încăpățânare și o neobișnuit de puternică voință proprie. Cum altfel ar fi supraviețuit alături de Forseus?

— Tu nu înțelegi, Nikki. Demnitatea și mândria unei femei sunt lucruri care există. Eu nu sunt o târfă pe care s-o cumperi cu prețul unei case, al unei guvernante și unei doici.

— Să fiu al dracului dacă-nțeleg! exclamă el printre dinții încleștați, încercând să-și stăpânească furia pentru cumplitul afront al Alisei, deoarece toată povestea despre demnitatea și mândria unei femei îi depășea puterea de înțelegere.

Mândria unei femei? Isuse Sfinte? Mândria lor li se afla între picioare!

— Așadar nu vei veni? continuă el cu aprindere.

Era furios că dorințele îi erau refuzate, enervat de monumentala naivitate a Alisei care presupunea că ar fi exista pe lume vreo târfă căreia el să-i fi oferit traiul luxos și privilegiat pe care i-l oferea ei. Dumnezeule! ba chiar consimțise s-o lase s-o ia cu ea și pe afurisita ei de puștoaică.

— Nu, răspunse ea tăios.

— Foarte bine, zise Nikki cu glas de oţel, îngăduie-mi să-ţi mulţumesc pentru o săptămână plăcută.

Nikki se întoarse pe o parte şi deschise un sertar al noptierei. Scoţând o pungă cu ruble, o aruncă pe pântecele dezvelit al Alisei.

— A fost amuzant, adăugă apoi cu răceală, înălţând o sprânceană ironică.

Alisa ridică punga de pe abdomenul ei, o puse cu un gest calm pe pardoseală, coborî din pat şi se îmbrăcă pe cât de repede îi îngăduiau numeroasele ei jupoane.

Nikki o urmărea cu privirea posomorâtă, fără a scoate un cuvânt. O lăsă să plece, apoi râse dispreţuitor de el însuşi pentru că — încă o dată după atâţia ani — lăsase pasiunea să-i depăşească obişnuita rezervă rece. „Fraier nătâng!" se mustră el însuşi.

La câteva secunde după ce se închisese uşa în urma Alisei, Nikki întinse mâna spre şnurul soneriei şi, când sosi servitorul, ceru cu un glas ameninţător:

— Trei sticle de coniac, imediat!

Pe măsură ce umbrele după-amiezei se transformau în întunericul înserării, chiar şi cele trei sticle de coniac nu mai reuşeau să alunge sau să domolească furia de gheaţă ce-i stăpânea gândurile. Târfă afurisită şi nerecunoscătoare! Îi oferise o viaţă confortabilă, luxoasă, influenţa deloc de neglijat a protecţiei lui şi un tratament de departe mai puţin sadic decât cel pe care i-l oferea ţărănoiul cu care se căsătorise ea. „Nu sunt o târfă", zisese. Ce îngâmfare insuportabilă!... Pentru ce, oh! pentru ce nu voia niciodată vreuna din ele să admită că era ceea ce chiar era?

6. Deznodământul

— Unde dracu este? Ţi-am spus s-o supraveghezi! strigă mânios Valdemar Forseus, privind spre mătăhălosului şi stângaciul său fiu.

— Fără cal sau trăsură nu s-ar fi putut duce departe, îi răspunse calm fiul — ajuns între două vârste — tatălui său care era vânăt de furie, după ce se certase deja cu el vreme de câteva minute.

Puţinul păr cărunt al lui Forseus i se ridica zburlit pe scăfârlia cheală, ochii înfundaţi în orbite îi fulgerau de mânie, iar mâinile lui de ţăran, cu degete boante dar îngrijit manicurate, se încleştau şi se descleştau pe cravaşa de călărie.

— Nu te aşteptam să vii decât peste şase zile, continuă fiul, cu nedumerirea naivă a unui intelect redus.

— Asta-i evident! tună Forseus. Plodul ăla de diavol este cu ea? întrebă apoi bănuitor.

— Nu, pe Katelina am văzut-o afară, în livadă, împreună cu Rakeli.

— Prea bine, piei din ochii mei! se răsti Forseus nervos. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu mă puteam aştepta să fii şi tu bun la ceva. Îi semeni maică-tii, neisprăvitule!

Departe de a fi descumpănit de această tiradă jignitoare, mătăhălosul şi prostănacul fiu se mulţumi să-i întoarcă spatele şi se înapoie cu paşi lenţi la grajduri, unde se simţea cel mai bine şi mulţumit, periind, hrănind şi

vorbindu-le cailor. După atâţia ani de când tot auzea ocările tatălui său, acestea abia dacă-i mai produceau vreo impresie.

Forseus intră furios în casă, îşi azvârli haina, pălăria şi cravaşa pe masă şi urlă să vină majordomul.

— Adu-mi nişte cvas în camera de lucru, porunci, ursuz.

Şi când slujitorul puse ulciorul cu cvas înaintea stăpânului său şi se pregătea să se retragă din încăpere, acesta îi ordonă:

— Lasă uşa deschisă!

Vreme de patruzeci şi cinci de minute, Forseus stătu, prăbuşit în fotoliul lui de piele, bând zdravăn şi cu ochii lui ca două mărgele aţintiţi furioşi asupra holului de intrare.

În cele din urmă, obiectul pândei sale deschise uşa casei şi păşi în hol. De îndată ce zări haina şi pălăria pe masa din mijlocul sălii, ochii Alisei se măriră de spaimă. Un icnet scurt de teamă îi îngheţă în gâtlej când un glas ameninţător de calm se auzi din camera de lucru.

— Ai ieşit la o plimbare în aerul primăvăratic, doamnă Forseus? o întrebă cu prefăcută linişte soţul ei, în timp ce ochii lui învăluiau într-o scurtă privire vicleană silueta Alisei, înregistrând atent fiecare amănunt al îmbrăcăminţii ei.

Nu prin lipsă de perspicacitate făcuse el avere din negoţ, şi remarcă imediat fusta şifonată, tivul ud şi pantofii uzi.

— Ai fost la pârâu, draga mea? se interesă bănuitor. Cam departe de casă, nu-i aşa?

Alisa încremenise locului. Sosirea lui neaşteptată era cu totul neobişnuită pentru firea formalistă şi meticuloasă a domnului Forseus. Mintea ei trecu rapid în revistă o sută de scuze, nici una potrivită, care ar fi putut abate sinistra direcţie a întrebărilor soţului ei.

— Da, răspunse fără a se putea împiedica să roşească, incapabilă să arboreze o expresie calmă în vreme ce în suflet îi sporea groaza.

— Da? repetă el mieros, mânia aprinzându-i-se şi mai mult pe măsură ce gelozia îi îndepărta raţiunea.

Forseus o dorea pe Alisa aşa cum un colecţionar poate dori o pictură frumoasă, cu scopul de a-i fi proprietar. Ea constituia un exponat, o posesiune în plus cu care să se fălească şi pe care s-o arate ca pe o dovadă suplimentară al averii sale, însă fără a-i atribui o valoare mai mare decât oricăror alte semne reprezentative ale bogăţiei lui, nu mai mare decât a armăsarului său pur-sânge, sau a covoarelor lui antice, sau a colecţiei de pistoale.

O vrusese şi pentru a demonstra lumii întregi că, datorită averii sale, era acum îndeajuns de important pentru a-şi lua soţie din rândurile micii nobilimi. O dorise cu înfocare pe tânăra fată şi fiindcă vigoarea lui sexuală, slăbită la şaizeci şi unu de ani, necesita o stimulare tot mai intensă, iar pentru el fecioarele tinere constituiau o obsesie. Totuşi, după ce noutatea primelor câteva luni de căsătorie se uzase, nici măcar trupul tânăr şi fraged al Alisei nu-i mai aprindea simţurile. În această situaţie, domnul Forseus o lăsase singură, găsind stimulare în bordelurile care aveau grijă de anormalii în căutare de fete tinere. Dar în ultima vreme nici chiar acelea nu mai reuşiseră să-l satisfacă. Cu trei săptămâni în urmă, fiind cuprins de o furie de beţiv, mânia îl făcuse ca, din întâmplare, s-o lovească pe Alisa, şi fusese uimit să constate că faptul de a o bate îl stimula sexual. Nu îndeajuns cât să consume actul, însă brutalitatea în sine devenise o satisfacţie.

— Poate că, de vreme ce ieşirile în aer liber par să-ţi placă atât de mult, doamnă Forseus — propuse soţul ei, insinuant — mă vei însoţi la o plimbare?

Se apropie de Alisa, încă încremenită în loc, îi înşfăcă pe sub cot braţul, într-o strânsoare ca de oţel, şi îşi conduse soţia înspăimântată afară, în soarele tot mai palid al după-amiezei.

O sili să se îndrepte spre curtea grajdurilor, debitând fără întrerupere o sporovăială banală care zgâria nervii sensibili ai Alisei şi-i mărea temerile. Descuind uşa unui şopron cu ajutorul unei chei pe care o ţinea prinsă de un lanţ legat de mijlocul său, Forseus o împinse în hambarul gol şi închise uşa grea.

— Ei, şi-acum, doamnă Forseus — şuieră el cu o strălucire fanatică în ochi în timp ce-şi scotea haina şi îşi sufleca mânecile — am putea discuta despre unde ai fost dumneata în după-amiaza asta!

Întinzând mâna spre un cârlig de pe perete, luă de-acolo o frânghie lungă, îi înnodă încet şi cu grijă unul din capete, lăsă nodul să atârne pe pardoseală şi îşi înfăşură în jurul mâinii lungimea în exces a frânghiei.

— Aşa, draga mea, să-ncepem. Unde ai fost?

Azvârli cu putere frânghia, nimerind umărul Alisei. Ea se cutremură de durere, dar nu rosti nici un cuvânt şi nici nu se uită la el.

— Ce este, dragă, ţi-ai pierdut limba? râse el batjocoritor şi cu răceală, biciuind-o încă o dată şi lovind-o cu răutate pe Alisa peste sâni.

Forţa izbiturii o trânti pe Alisa în genunchi. „Ajută-mă, Doamne!" se rugă ea în tăcere, căci nu îndrăznea să-i spună soţului adevărul. Cu siguranţă ar omorî-o. Dacă totuşi ar suporta tortura, dacă şi-ar oţeli voinţa în aşa fel încât să nu ţipe de durere, poate că Dumnezeul cel milostiv... poate că, după un timp, va avea norocul să leşine.

Zece minute mai târziu, Forseus gâfâia din greu şi tocmai era pe punctul de a înceta, când Alisa îşi pierdu cunoştinţa şi se prăbuşi recunoscătoare pe pardoseală, cufundându-se în consolarea unei totale uitări.

După ce-şi trase la loc mânecile, Forseus îşi şterse faţa transpirată cu o batistă de mătase, îşi aranjă cu grijă pe

umeri haina costumului şi ieşi liniştit din şopron, încuind cu grijă uşa în urma lui.

Mult mai târziu în aceeaşi seară, după ce îi explicase unei Marii bănuitoare şi neîncrezătoare că Alisa plecase la Viipuri cu puţin timp înainte de apusul soarelui, Forseus porunci să i se aducă în camera lui de lucru o tavă cu mâncare şi un pahar cu vin.

Înainte de a pleca, scoase din buzunarul vestei sale o fiolă şi turnă jumătate din conţinutul ei în paharul cu vin.

Când casa se liniştise îndeajuns şi se părea că toţi locatarii dormeau, Valdemar Forseus îşi croi cu precauţie drum printre umbrele lăsate de lumina lunii în curtea grajdurilor, descuie uşa şi puse tava pe jos, lângă soţia lui încă în nesimţire.

O alegere necesară

Alisa se trezi în zorii zilei şi câteva clipe zăcu, ţinând ochii închişi, cuprinsă de o infinită disperare, atât de copleşitoare încât aproape că-i simţea gustul. Pleoapele îi clipiră de câteva ori şi se deschiseră. Văzu frânghia înnodată atârnând iar în cârligul ei de pe perete şi, instantaneu, o groază reînnoită îi invadă mintea şi îi sfredeli stomacul. Singura şi scurta ei şansă de fericire pierise, alungată de propriile ei cuvinte. Orice viitor nu-i oferea decât groază şi o nefericire abjectă. Viaţa ce-o aştepta era complet lipsită de speranţă. Se simţea extrem de slăbită, şi când se ridică în şezut o durere ascuţită îi înjunghie tâmpla. Văzând tava în faţa ei, Alisa întinse mâna spre pahar, ca să-şi aline gâtlejul uscat şi pârjolit cu conţinutul acestuia, dar mâncarea rămase neatinsă.

Aproape imediat, o copleşi o imensă moleşeală, dar Alisa îşi închipui că era rezultatul firesc al trupului ei zdrobit şi vlăguit, care îşi cerea odihna necesară. Ochii ei violeţi se închiseră şi respiraţia îi deveni tot mai lentă, căpătând ritmul chinuit caracteristic somnului datorat unui drog puternic.

Maria nu crezuse nici o clipă minciunile lui Forseus şi apelase la ajutorul lui Arni, încercând s-o găsească pe

Alisa. Lui Rakeli avea să-i fie mult timp imposibil să potolească temerile crescânde ale Katelinei.

În zorii zilei următoare, Arni, folosind scara de serviciu a slugilor, revenise pe furiş şi o informase pe Maria despre descoperirile lui. Îl văzuse pe Forseus atunci când ieşise din casă de cum se crăpase de ziuă şi îl urmărise cum se dusese drept la şopron, intrase în clădire şi rămăsese înăuntru doar pentru scurt timp. Când ieşise iar, Forseus încuiase din nou cu grijă uşa, poruncise unui băiat de la grajduri să-i înşeueze calul şi plecase spre Viipuri. Arni descoperise destinaţia întrebându-l pe băiat.

Strecurându-şi privirea printr-una dintre crăpăturile construcţiei de buşteni a şopronului, Arni deslușise trupul Alisei zăcând pe pardoseală, din câte se părea dormind. Când Maria fu încunoştinţată, îngrijorarea ei spori.

— Ce-ar trebui să facem? A bătut-o iar, poţi fi sigur.

Nimic nu trecea nevăzut sau nedescoperit de o cameristă personală care era totodată şi o prietenă loială.

— Trebuie s-o scoatem. Doamna Alisa a tot vrut să-l părăsească. Nu mai putem aştepta. Oare să îndrăznim să furăm câţiva dintre caii lui Forseus şi să fugim cât timp este el la Viipuri?

— Nu ştiu, răspunse Arni, precaut. Braţul lui Forseus este lung şi banii lui pot cumpăra multe. Cred c-ar trebui să apelăm la prinţul Kuzan. E mult mai puternic decât Forseus. Ar putea s-o apere pe Alisa în împrejurări în care slabele noastre mijloace n-ar reuşi s-o facă.

În anii de după ce fusese silită să se mărite cu Forseus, Maria, Arni şi Rakeli, bătrânii slujitori rămaşi din casa părinţilor ei, o apăraseră şi o ajutaseră pe Alisa atât cât le stătuse în putinţă. Ascunzându-şi cu grijă loialitatea de teamă ca Forseus să nu-i dea afară, reuşiseră să aline o parte din suferinţele vieţii ei.

Aveau cu toţii cunoştinţă de relaţia cu prinţul Kuzan, deoarece Maria insistase ca Arni s-o urmărească pe Alisa, în dimineaţa aceea în care venise trăsura trimisă de prinţ, în aşa fel încât să se asigure că pe stăpâna lor n-o ameninţă nici o primejdie. După ce fusese martorul ocular al împăcării de pe pajişte, Arni o încredinţase pe Maria că prinţul nu era un ticălos periculos, intenţionând să-i facă vreun rău Alisei. Dimpotrivă, el îi adusese tinerei lor stăpâne o evidentă fericire extatică, şi credincioşii ei servitori erau mulţumiţi, în tăcere, s-o audă pe Alisa cântând din nou, după lungi ani de disperare mută şi lipsă de speranţă.

Dacă avea să se pună problema moralităţii, căsătoria inumană impusă cu de-a sila fetei de cincisprezece ani pe care o iubeau era, după mintea lor, cea mai imorală faptă cu putinţă. Această unire era un travesti obscen şi respingător al legăturilor căsătoriei.

— Ai dreptate, Arni! exclamă Maria cu speranţă renăscută. Du-te repede şi spune-i prinţului Kuzan. Nu vom lăsa ca Alisa noastră să sufere!

Coborând în fugă scara de serviciu şi îndreptându-se spre grajduri, Arni înşeuă unul dintre cei mai iuţi cai şi, în mai puţin de cinci minute, pornea în galop de-a lungul aleii.

În aceeaşi dimineaţă, prinţul Kuzan, ajutat de slujitori, se îmbrăca în vederea întoarcerii sale în oraş. Încă mai era cuprins de o mânie întunecată, izbind cu piciorul mobilele din încăpere, dând drumul cu glas tare unor blesteme lungi, în trei limbi şi cu o fluenţă care-l uimea chiar şi pe Yukko, bruftuluindu-şi valetul sau pe orice alt servitor care era îndeajuns de ghinionist încât să-i iasă în cale.

Soldaţii lui Nikki, care îl însoţiseră la pavilionul său de vânătoare, aşteptau călări în curte, privind cu nervozitate

unul la altul şi sperând că furia prinţului Kùzan nu va coborî asupra capetelor lor.

În ultimele douăzeci de minute, în timp ce caii lor nărăvaşi se agitau fără astâmpăr sub ei, un şuvoi continuu de ocări se revărsase prin ferestrele deschise ale pavilionului de vânătoare. La început, blestemele se auziseră de la etaj, iar acum parterul răsuna de invective violente, în timp ce Nikki cobora să-şi împrăştie mânia în mod democratic asupra micului-dejun, a majordomului, a bucătarului şi a valetului. Cafeaua era prea fierbinte, ouăle prea reci, majordomul nu turna coniacul îndeajuns de repede... felul în care erau aranjate bagajele în holul de intrare îi displăcea, aşa că sărmanul valet, înnebunit, îi zorea pe feciori să scoată din câmpul vizual al stăpânului lor supărătoarele bagaje. Acestea fură încărcate rapid în trăsura care aştepta, fiind expediate după colţul clădirii, astfel încât să nu fie vizibile.

Peste încă zece minute şi după trei cupe zdravene pline cu coniac, Nikki ieşi pe uşa principală şi îşi inspectă cu un ochi critic ostaşii, aliniaţi acum perfect, ca la paradă. Chiar şi atenta privire scrutătoare nu găsi nimic de reproşat. Prinţul se aruncă în şa şi îşi roti încă o dată privirea asupra cadrului înconjurător familiar. Fiecare amănunt văzut nu făcea decât să i-o reamintească pe Alisa. „Pe aici ne-am plimbat. Acolo ne-am aşezat. Alisa admira rondurile acelea de flori. Am acoperit-o cu o ploaie de petale de trandafiri, de pe planta agăţătoare de colo." În ziua aceea soarele îi mângâiase cu razele lui calde. „Afurisită fie-i amintirea!" Şi doar atâta era, îşi zise el enervat, nimic mai mult decât o amintire!

Sub şa, crupa neagră a calului său preferat, Koli, îi dădea o binecunoscută senzaţie de confort. Nikki pocni uşor din limbă şi Koli îşi ciuli urechile spre spate, aşteptând comanda stăpânului său. Mâna acestuia îşi slăbi strânsoarea

pe frâie şi îndemnă calul înainte, în pas lent. Nu fu necesară nici o poruncă rostită cu glas tare. Când ostaşii răsuflară uşuraţi, se auzi un oftat uşor, ca o boare trecătoare. În sfârşit porneau la drum! Şeile gemură când călăreţii îşi strânseră mai tare genunchii.

Nikki auzea harnaşamentele oamenilor săi zăngănind în spatele lui şi tropotul copitelor pe pământul moale al aleii. Escadronul înainta încet în aerul cald al dimineţii de primăvară, urmând drumul care şerpuia alene peste colinele şi văile îmbrăcate în pini şi mesteceni, străbătând domeniile Kuzan-ilor.

Gândurile lui Nikki erau îndreptate spre Alisa. După trei sticle de coniac, după o noapte frământată, fără odihnă şi cu prea puţin somn — după toate astea încă o mai dorea, şi sentimentul acesta insistent nu putea fi alungat.

În douăzeci de minute trecuseră de graniţa de sud a rezervaţiei de vânătoare. Trebuia să-şi izgonească din minte gândurile legate de Alisa. Prea multe reproşuri mentale însemnau slăbiciune. Gata cu trecutul! Scurta lor legătură amoroasă se încheiase. Nikki îşi înfipse pintenii în pântecele calului, îndemnându-l să meargă în trap. Odată cu trapul, clinchetul harnaşamentului se intensifică, răsunând dulce în aerul liniştit al dimineţii. Când Nikki îl îndemnă pe Koli cu genunchii, trapul se transformă într-un galop mic: Peste câteva secunde, simţind o foarte slabă apăsare a picioarelor lui Nikki, armăsarul negru sforăi, schimbă viteza şi, la acea mică încurajare din partea călăreţului, întregul escadron se afla în plin galop. Nikki privea atent drumul din faţa lor. Începu să se relaxeze în mod vizibil, deoarece ritmul confortabil al unui cal cu care era famliarizat, aerul cald de primăvară şi euforia pe care i-o producea întotdeauna un galop în plină viteză îi linişteau mânia încăpăţânată. În şapte ore de călărit zdravăn aveau să fie la Petersburg.

Arni călărise peste câmpuri către pavilionul de vânătoare, dar descoperise că prințul plecase cu treizeci de minute înainte spre Petersburg. Biciuindu-și calul, Arni își continuă drumul, într-o urmărire nebună a prințului. Cu un avans atât de mare, nu putea spera să-l ajungă din urmă pe prințul Kuzan decât dacă tăia peste câmp și prin păduri. Arni își înfipse pintenii în iapa murgă a lui Forseus. Calul zbură pe deasupra primului gard și porni în goană peste câmpul arat.

În timp ce trupa lui Nikki călărea în formație ordonată urmând armăsarul pur-sânge al prințului, deveni vizibil un călăreț ce galopa străbătând în diagonală câmpul lor vizual, de la est spre vest. Toți fură de acord că trebuia să fie un călăreț foarte bun de vreme ce își silea calul cu atâta nepăsare să gonească peste acel teren accidentat. În curând putură să-l audă strigând ceva și-l văzură agitându-și nebunește brațele, dar mesajul se pierdu, purtat de briza dimineții. Deoarece omul gonea călare drept spre ei, Nikki trase de frâu, oprindu-se în loc. Peste câteva minute Arni sosi ca o furtună, își struni calul, oprindu-l într-o cabrare în fața lui Nikki, care își ținu cu fermitate animalul nervos, stăpânindu-l să nu se sperie de copitele furioase ale calului ce continua să se cabreze și, gâfâind din greu, își rosti mesajul:

— Alisa este-n primejdie! Forseus a bătut-o și a încuiat-o în șopron! Pare că-i leșinată și...

Fraza lui Arni rămase suspendată în aer, căci Nikki își întoarse calul în loc cu o smucitură sălbatică și porni în galop înapoi, trecând pe lângă rândurile ostașilor încremeniți. Îi făcu semn sergentului să le ordone să-l urmeze.

Nu era timp de supoziții, prea puțin timp pentru gândire. Alisa se afla în pericol. Fără îndoială din cauza lui.

În câteva secunde escadronul gonea iarăși în plin galop. Nikki silea la maximum uriașul cal negru, strângându-i coapsele cu furie.

Afurisitul misogin sadic! I-ar fi frânt gâtul lui Forseus cu mâinile goale! O bătuse iar, care va să zică? Avea să fie ultima bătaie pe care o va mai da vreodată bătrânul desfrânat! Avea să aibă el grijă să ardă în focul iadului!

Arni ţinuse pasul cu Nikki. Alături de majordom, acesta îl îmboldi pe Koli şi strigă:

— Cât e de când ai părăsit-o?

— Cam patruzeci de minute! urlă Arni ca răspuns.

Nikki se ruga să nu fie prea târziu. Toată furia lui frustrată din acea dimineaţă avea o nouă direcţie de descărcare: Valdemar Forseus!

Când ajunseră atât de aproape încât să vadă aleea ce ducea spre casa lui Forseus, Koli era vlăguit, făcea spume la gură şi coastele îi şiroiau de transpiraţie. Nikki îl ţinu în continuare în galop până la lunga alee. Apropiindu-se de casă, Nikki îşi smulse pistolul din suportul şeii şi douăzeci de călăreţi îi urmară exemplul. Îl strunì pe Koli lateral, trăgând tare de frâie pentru a-l conduce pe după zidul răsăritean al clădirii, şi înaintă călare până în curtea grajdurilor. Îşi roti rapid privirea în jurul acareturilor, se apropie pe furiş de şopron şi îşi opri calul în faţa construcţiei.

Sărind jos din şa, îşi aruncă aiurea pistolul, îşi năpusti trupul uriaş în uşa zăvorâtă şi, sub puternica izbitură, amândouă balamalele se sfărâmară. Doi dintre oamenii lui se repeziră în ajutorul lui şi dădură uşa la o parte.

În lumina slabă din încăperea goală, Nikki văzu silueta Alisei zăcând nemişcată, îmbrăcămintea ei ruptă abia acoperindu-i pielea zdrelită şi sfâşiată. Scoţându-şi repede tunica împodobită cu trese, o înveli cu gesturi blânde pe Alisa în acel veşmânt şi, ridicând-o de pe solul murdar, o luă în braţe.

Era atât de lipsită de viaţă! „Dumnezeule! Oare s-o fi ucis Forseus?" Îi scrută atent faţa palidă, atât de aproape

de a lui, și se simți ușurat când văzu ușoara culoare din obrajii fetei. Ieșind din șopron, o culcă cu grijă pe pământul pe care așternuse o pătură trasă la repezeală dintr-o raniță, o acoperi cu o alta și, cu glas tăios, începu să dea porunci:

— Găsiți-mi-l pe Forseus! Vreau să-l scoateți pe monstrul ăsta scârbos de oriunde ar fi. Aduceți puțin coniac pentru doamna! Vreau puțină scamă și apă caldă! Imediat!

Toți se împrăștiară care încotro ca să-i îndeplinească poruncile. Arni îngenunchiase alături de stăpâna sa, cu ochii plini de lacrimi de mânie. Apoi se uită la ea cu atenție:

— Cred c-a fost drogată, prințe! strigă.

Nikki se aplecă peste trupul zvelt, aproape nemișcat, și îi căută pulsul. Îi ridică încet pleoapele, dând la iveală ochii înroșiți care priveau în gol. Reînchizându-i pleoapele cu grijă, își exprimă acordul dând din cap.

— Ai dreptate. Trebuie s-o ducem departe de acest demon. Ați procedat bine venind la mine.

— Ce putem face? întrebă Arni, îngrozit.

— Găsiți-o pe fiica și pe cameristele ei.

Nikki cunoștea afecțiunea Alisei pentru bătrânii ei servitori. Și în mod cert loialitatea lui Arni trebuia să fie răsplătită ferindu-l de mâna lui Forseus.

— Vrei s-o însoțești pe stăpâna ta? îl întrebă.

— Merg acolo unde se va duce domnișoara Alisa, spuse Arni pe un ton grav. Așa i-am făgăduit tatălui ei.

— Foarte bine, adună-i pe slujitorii care doresc să vină cu noi, adu-o pe fiica ei și un schimb de îmbrăcăminte pentru Alisa. Nu lua nimic de la porcul ăsta barbar de Forseus. După ce mă voi socoti cu el, vom pleca.

Peste câteva minute, Maria veni la Alisa cu apă caldă, ca să-i spele fața, dar, fiind drogată, aceasta nu reacționă și nu putu să bea nici un pic de coniac.

Căutarea atentă întreprinsă de ostaşi nu-l scoase la iveală pe stăpânul casei. Servitorii înspăimântaţi explicară că el şi fiul său plecaseră călare spre Viipuri în zorii zilei.

— E bine şi aşa, mormăi Nikki posomorât.

Tatălui său nu i-ar fi plăcut ca Nikki să ucidă un vecin.

Alisa fu aşezată cu grijă în braţele lui Nikki de îndată ce acesta urcă în şa şi, încet, cavalcada refăcu în sens invers drumul pe care mai înainte gonise nebuneşte. Arni o ţinea pe Katelina, iar Maria şi Rakeli călăreau în spatele a doi sergenţi. Revenind în mai puţin de o oră pe drumul către Petersburg, trupa merse mai departe până la prima poştă, unde se lăsaseră instrucţiuni să aştepte trăsura şi bagajele lui Nikki. Servitorii, Katelina şi Alisa au fost instalaţi în caleaşcă şi îşi urmară călătoria spre sud.

Alexei fu cel care întâmpină ciudatul grup de oaspeţi când, spre sfârşitul acelei după-amieze, aceştia, împreună cu Nikki, intrară în palatul de la oraş — tot numai marmură trandafirie finlandeză şi siberiană — situat chiar la est de Hermitage, pe Milionnaia, cea mai de bon-ton stradă din vechiul Petersburg. Liniştitul palat clasic cu privire spre Neva fusese construit între 1768 şi 1785, ca dar din partea împărătesei Ecaterina a II-a pentru favoritul ei Platon Kuzan.

Un medic fu chemat imediat la căpătâiul Alisei şi declară că aceasta era în afară de pericol. Doza de laudanum fusese puternică dar nu fatală. Vreme de două zile şi două nopţi Nikki îi ţinu pe servitori fără întrerupere în jurul patului de suferinţă al Alisei, pentru a veghea la tot ce i-ar fi fost de trebuinţă cât timp plutea între somn şi trezie. În dimineaţa celei de-a treia zile, când veni să verifice în ce stare se mai afla, Alisa se rezemă confortabil pe un maldăr de perne dantelate, părând complet trează.

— În dimineața aceasta arăți mult mai bine, spuse Nikki în chip de salut, zâmbindu-i cu căldură. În ultimele câteva zile era că și cum am fi avut-o printre noi pe Frumoasa din pădurea adormită.

— Trebuie să-ți mulțumesc pentru că m-ai salvat într-un mod atât de asemănător întâmplărilor din povești, replică Alisa, surâzându-i și ea. Maria mi-a relatat totul. Nu mai speram să supraviețuiesc ultimei furii a lui Forseus.

Ochii i se umplură de lacrimi. Îngenunchind lângă patul ei, Nikki i le șterse cu blândețe.

Iar mai târziu, răspunzând întrebărilor insistente ale lui Nikki, Alisa povesti tot ce se petrecuse după ce, sosind acasă, îl găsise acolo pe domnul Forseus. În vreme ce ea îi spunea cum fusese bătută și cum, în cele din urmă își pierduse cunoștința, Nikki umbla cu pași mari prin încăpere.

— Jur pe Dumnezeu că niciodată nu va mai îndrăzni să te atingă, declară el când Alisa își încheie istorisirea.

Apoi se apropie din nou de ea și-i luă mâna, adăugând:

— La mine ești în siguranță.

— Oh, dar nu-ți pot primi pentru multă vreme ospitalitatea. Nu mă-ndoiesc că părinților tăi nu le va plăcea să aibă străini în casa lor.

Nevrând să reînceapă o discuție în contradictoriu, Nikki încercă să câștige timp, replicând împăciuitor:

— Încă nu ți-ai revenit pe deplin, așa că te rog să-mi accepți ospitalitatea, măcar temporar. Cât despre mama și tatăl meu, de trei ani ei nu au mai trecut acest prag, preferând aerul de țară. Așadar, odihnește-te liniștită, nu vei fi deranjată. Și acum, te rog să ceri orice ai nevoie, și sper că îți vei recăpăta în curând sănătatea... deși în dimineața asta arăți remarcabil de bine, adăugă el cu un surâs languros. Poate că diseară vei putea lua masa cu mine. Și acum trebuie

să plec pentru scurt timp, chemat de îndatoririle faţă de regiment. *Au revoir.*

— *Au revoir* şi, încă o dată, îţi mulţumesc. Sper să te pot răsplăti cândva.

„O vei face, draga mea, o vei face", gândea în sinea lui Nikki în timp ce străbătea holul, îmbrăcat în splendida uniformă de gală a regimentului — tresele argintii străluceau pe tunica albă de o mare fineţe, părul negru încă umed după baie i se cârlionţa pe ceafă, peste gulerul tare, împodobit cu pasmanterii de argint. Sub un impuls de simpatie romantică, total necaracteristic lui, nu numai că se abţinuse s-o atingă pe frumoasa femeie ce dormea în culcuşul ei cald, atât de tentantă prin vulnerabilitatea ei neajutorată, ci — lucru şi mai remarcabil — în ultimele trei zile evitase orice alte femei. Nici o ţigancă de pe insule, nici o contesă, nici o balerină! Cu o ciudată fantezie, prinţul prefera mai degrabă s-o aştepte pe doamna cea adormită. Nu-şi dăduse seama că avea instincte atât de etice, însă nu era vorba numai de serioase principii morale, deoarece petrecuse foarte mult timp făcând băi reci şi mustrându-se că se purta atât de ridicol.

În dimineaţa aceea, Nikki era împăcat cu lumea şi într-o stare de spirit atât de superbă încât chiar şi un bilet insistent primit la micul-dejun din partea amantei sale, contesa Amalienborg, nu reuşi să-i strice buna dispoziţie. Din câte se părea, Sofia aflase de musafira din casa lui (bârfele circulă rapid prin încăperile servitorilor) şi îi solicitase conpania în seara aceea, la o mică partidă de joc de cărţi. El mângâli un scurt răspuns de acceptare în partea de jos a cărţii ei de vizită parfumate şi expedie mesajul prin valet.

„E foarte bine aşa", cugetă el. Se împlineau aproape doi ani de când contesa Amalienborg îi fusese o amantă răbdătoare, în ciuda scurtelor aventuri ale lui Niki, când şi când, cu vreo actriţă sau vreo ţigancă. Şi totuşi el se cam

plictisise de aerele de proprietar pe care, în ultima vreme, şi le aroga Sofia în public. Diseară va fi un prilej ideal pentru a rupe în mod politicos îndelungata lor prietenie. Fiind o amantă iscusită, Sofia îi fusese în trecut de folos ca paliativ împotriva plictiselii sale, când ducea cu înfocare dorul unor acrobaţii extraordinare la pat. Reuşea întotdeauna să-i aprindă sângele, deşi el o considera ca pe cel mai josnic soi de târfă, deoarece ar fi făcut orice ca să-l îndatoreze. Însă mai existau şi alte împrejurări, când lui nu-i păsa dacă trăieşte sau moare, şi în acele situaţii el o întrecuse ca îndrăzneală în pat chiar şi pe Sofia.

Însă în ultima vreme performanţele ei experimentate îşi pierdeau din atracţie. O trată bancară, sau bijuterii? Dintre acestea, oare ce ar prefera ea ca semn de despărţire? Dintr-o lene înnăscută şi din indiferenţă, se decise asupra banilor. Îl chemă la el pe Ivan şi se asigură că în seara aceea, înainte de ora cinei, trata bancară avea să se afle pe masa lui de toaletă.

— Îţi mulţumesc, Ivan, eşti foarte eficient.

Plin de respect, Ivan se interesă de problemele bine-dispusului său stăpân, care în dimineaţa aceasta era într-o stare de spirit vădit optimistă:

— V-au prins bine albumele de artă pe care le-aţi cerut?

— Extraordinar de bine, Ivan, extraordinar! Nici nu ştii ce plăcere mi-au făcut, chicoti Nikki.

Nedumerit dar bucuros de noul interes faţă de artă al stăpânul său, Ivan se înclină şi părăsi sufrageria.

Oare te puteai întreba care era cauza foarte bunei dispoziţii a prinţului Kuzan? În cele din urmă lucrurile se aranjaseră după placul lui. Ţinta interesului său amoros, de care până de curând nu se mai putea atinge, se afla acum ascunsă într-un splendid pat aurit, doar la câţiva metri de apartamentul lui, situat alături, şi în plus, extrem de recunoscătoare pentru eforturile făcute de el spre binele ei.

Cât se poate de convenabil!

Nikki trecu efectiv cu uşurinţă peste problemele meschine şi oneroase ale regimentului, de care poziţia sa îi cerea să se ocupe în primele ore ale acelei superbe dimineţi de primăvară. În mai puţin de o oră terminase cu aceste banalităţi şi se înapoiase acasă, însă află că Alisa moţăia din nou. Nefiind nerăbdător în împrejurările date (dispunea de tot timpul din lume), Nikki o lăsă pe Alisa să doarmă liniştită cea mai mare parte a zilei.

După-amiază trimise un bilet, interesându-se dacă avea vreo preferinţă pentru masa de seară şi informând-o că avea să-i aştepte compania la ora şapte, în salon.

Îmbrăcat elegant în costum de seară negru şi vestă de satin alb, Nikki stătea relaxat în faţa ferestrei, pe o mare canapea tapiţată, rezemându-şi pe perväz unul din picioarele încălţate în pantofi de lac şi bând cu sorbituri mici un excelent vin de Madeira. Văzându-l instalat acolo, cu o graţie rasată, scăpai din vedere forţa brutală de sub învelişul mătăsos dacă nu te opreai să remarci lăţimea umerilor sau grosimea încheieturii mâinii; dacă nu observai muşchii coapselor încordându-se pe piciorul sprijinit comod şi cu atâta nonşalanţă pe marginea ferestrei.

La zgomotul uşii întoarse capul şi, ridicându-se în mod automat în picioare, străbătu cu ţinuta-i impunătoare vasta pardoseală parchetată şi se înclină cu eleganţă în faţa Alisei.

— Doamnă — i se adresă în mod cât se poate de protocolar în timp ce, zâmbind, privea în jos spre ea, pe sub sprâncenele-i groase, într-o manieră foarte tulburătoare — vă rog ca, înainte de a lua cina, să gustaţi împreună cu mine un vin de Madeira. Vremea este cu totul excepţională şi m-am bucurat de priveliştea Nevei, dincolo de chei.

Alisa era îmbrăcată în unicul ei costum.

— Mă tem că nu sunt îmbrăcată cum se cuvine pentru cină, bâigui ușor, copleșită de superba încăpere stil rococco, strălucitoare de aurării, cupidoni, basoreliefuri din stuc și picturi autentice de Boucher și Fragonard; înspăimântată de grația dezinvoltă a lui Nikki și de vădita diferență dintre bărbatul simplu și firesc pe care-l cunoscuse la țară și acest curtean cu maniere extrem de degajate, atât de în largul său în acest palat enorm, purtând cu nonșalanță veșmintele luxoase, ca și cum ar fi fost cât se poate de obișnuit cu o ținută la patru ace. Se simțea ca proverbiala țărăncuță timidă.

— Ești întotdeauna chintesența frumuseții, draga mea, replică Nikki admirativ, rostindu-și cuvintele lent și curgător.

Își dădea seama că lipsa unei îmbrăcăminți elegante o stânjenea, iar el însuși era atât de obișnuit să se îmbrace anume pentru masa de seară, încât nu se gândise că Alisa s-ar fi putut simți prost. Își notă că va trebui să se ocupe imediat de punerea la punct a garderobei acesteia, iar apoi încercă să domolească stânjeneala ei cerându-și scuze:

— Iartă-mă că m-am îmbrăcat atât de ostentativ, însă după cină am o întâlnire la care trebuie să particip, ceea ce explică vestimentația aceasta.

Alisa fu suprinsă constatând că remarca lui îi stârnea o ciudată și penibilă gelozie.

— Vino să te așezi lângă mine, să ne bucurăm de priveliștea apusului de soare auriu. Pari din nou imaginea însăși a sănătății.

Maria o îmbăiase pe Alisa și îi spălase părul superb, iar vibrantele forțe de refacere ale tinereții îi redaseră rapid tenul de piersică și lapte, și acum părea într-adevăr de o strălucire plină de prospețime.

— Îți mulțumesc, mă simt foarte bine.

Nikki sporovăi cu nonșalanță, nereferindu-se niciodată la ceva personal, făcând-o pe Alisa să se simtă cu totul în

largul său, tachinând-o şi amuzând-o cu bârfele banale şi inofensive ce circulau prin oraş. Cina fu precedată de *zacuska* (gustări), şi Nikki o conduse pe Alisa către o mică antecameră, unde o masă era încărcată cu icre negre, brânzeturi, biscuiţi, sardele, stridii, măsline, lichior şi vodcă.

— Înţeleg că anul acesta *zacuska* devine ceva foarte *comme il faut* [1] în Franţa. Noi, ruşii, am ştiut de ani de zile că unul sau două pahare de băutură alcoolică îmbunătăţeşte acel *mauvais quart d'heure* [2] care preceda de obicei dineurile europene. Încearcă un păhărel de vodcă cu gheaţă, draga mea.

Fără a aştepta răspunsul, umplu câte unul pentru fiecare.

— Pentru sănătatea ta recăpătată, toastă Nikki vesel.

Cina fu superbă. Pentru tânărul său stăpân, care foarte rar lua masa de seară acasă, bucătarul francez al lui Nikki se întrecuse pe sine. Poate că noua musafiră a casei avea să schimbe modul obişuit de viaţă al prinţului, reflectă bucătarul, înălţând o sprânceană, într-un gest cu totul galic. Va avea posibilitatea să-şi servească suveranul cu *cocq au vin*, delicioasa lui *crème bachique*, gustosul lui *potage à la crevette*[3]. Ah! *Vive la femme!* Va putea iar să-şi arate talentele. Uf! Se săturase să servească numai mic-dejunuri la ora două după-amiaza.

Nikki se înapoiase acasă de la partida de cărţi de joc a contesei Amalienborg foarte târziu şi încruntat. Jocul de cărţi fusese precedat de distracţii de seară constând în şarade şi ascultarea urletelor unei soprane italiene.

---

[1] *Comme il faut* (lb.fr.): Cum se cuvine, de bon-ton. (n.t.)

[2] *Mauvais quart d'heure* (lb. fr.); Sfert de oră neplăcut. (n.t.)

[3] Denumiri în limba franceză ale unor feluri de mâncare: cocoş în sos de vin, cremă bahică, supă de creveţi. (n.t.)

Dumnezeule! Amuzamentele Sofiei erau banale. Inutil de spus, se făcuse deja foarte târziu până ca el să poată obţine o conversaţie între patru ochi cu gazda. Despărţirea amiabilă pe care şi-o închipuise Nikki nu fusese chiar atât de amiabilă. Când îşi luase politicos *adios* oferindu-i trata bancară, contesa îl luase la rost cu amărăciune şi impertinenţă în legătură cu noua lui amantă:

— Aud că este instalată în camera alăturată de a ta, Nikki, şi că atunci când a fost adusă era drogată, spuse contesa cu maliţiozitate. Îţi pierzi îndemânarea, scumpule? Doar nu eşti nevoit ca, între limba ta mătăsoasă şi cocoşelul tău cel mare, să recurgi la forţă?

— Nu fi vulgară, *cherie,* replicase Nikki, sec.

„Dracu' să-l ia de doctor flecar!" ocărâse Nikki în sinea lui, enervat. Probabil că până acum vestea făcuse ocolul oraşului. Deşi în mod normal era imun la bârfele privitoare la el însuşi, prefera ca numele Alisei să nu fie trâmbiţat.

— Când îmi voi pierde îndemânarea, te voi anunţa, dragă Sofia, şoptise Nikki cu răceală. Poate că atunci soţul tău şi cu mine vom putea împărtăşi acelaşi interes pentru cărţile de joc. Deocamdată, singurul lucru la care este el bun îl constituie whistul. Eu încă mă străduiesc să mă distrez în moduri mai active.

— Cu modurile tale active, ripostase ea batjocoritor, te vei pomeni în curând că micuţa ta metresă îţi va pune în braţe încă un plod.

— S-ar putea, replicase el.

— S-ar putea? Asta-i tot ce eşti în stare să spui? Tu, care eşti pe-aproape de a stabili un soi de record în privinţa bastarzilor?

— Aceste lucruri sunt relativ inevitabile, continuase Nikki, enervat de dispreţul Sofiei. Nu toate femeile sunt într-o situaţie atât de demnă de invidiat ca aceea în care eşti

tu, dragă; putându-te culca oricând fără reţinere, şi neavând niciodată vreo neplăcere, mulţumită uterului tău sterp.

— Fără îndoială, recenta ta otreapă nu este dotată astfel şi te va cadorisi în curând cu nebinevenita veste despre o nouă şi iminentă paternitate! îl luase Sofia peste picior.

— Dacă se va întâmpla sau nu aşa ceva, nu reuşesc să văd de ce te-ar preocupa problemele mele, rostise Nikki tărăgănând cuvintele şi încercând să-şi stăpânească mânia.

Înţelegând că mersese prea departe cu prinţul ce era cunoscut ca fiind iute la mânie şi nevoind să piardă un partener de pat atât de perfect, experimentata Sofia avusese înţelepciunea de a-şi schimba atitudinea.

— Rămâi peste noapte, Nikki, şoptise apoi. Nu te-am văzut de săptămâni de zile.

Aruncând o scurtă privire spre ceasul de aur cu incrustaţii de email de pe încheietura mâinii sale, el se jucase absent cu neobişnuitul mecanism de alarmă al acestuia care, în momentul declanşării, îi amintea purtătorului cât este ora bătându-i uşor mâna.

— Nu în seara asta, Sofia, spusese politicos.

— Presupun că n-ai zice nu dacă ţi-ar cere-o noua ta încălzitoare de pat, se răstise Sofia, a cărei scurtă încercare de purtare drăgăstoasă dispăruse.

Prinţul îşi ridicase privirea de pe mecanismul său orologic şi în ochi i se aprinsese o luminiţă.

— Asta, draga mea, este o cu totul altă problemă.

— Nemernic grosolan şi dezgustător! se răstise contesa, dispreţuitoare.

El se mulţumise să râdă.

— Aşa după cum bine ştii din experienţa trecută, Sofia, drăguţa mea!

Cu o infinitezimală înclinare a mijlocului, părăsise parfumatul budoar.

Enervata contesă îi stricase întrucâtva buna dispoziție. Sosind acasă, Nikki îl concedie printr-un gest al mâinii pe majordomul dornic să-și ofere serviciile, intră în camera lui de lucru și încercă să se relaxeze cu câteva coniacuri, lăsând să i se atenueze iritarea produsă de impertinența Sofiei. O oră mai târziu se calmase și se simțea bine. Prezența Alisei în propria lui casă constituia o adevărată nebunie. S-ar putea să-i facă probleme răutăcioasa lui ex-amantă, își zise. Dar dracu' să le ia de probleme! Singurul lucru la care era în stare să se gândească era femeia de la etaj. Problemele puteau să mai aștepte.

Se ridică din fotoliul de lângă fereastră și sui cu pași lenți larga scară de marmură. O mică lampă de gaz ardea cu flacără redusă lângă patul Alisei. Nikki rămase îndelung în picioare, contemplându-i somnul liniștit. Era atât de fragilă, cu sânii ridicându-se și coborând ușor sub neglijé-ul ei de mătase, cu genele ei odihnindu-se pe obrajii albi și catifelați, cu un braț aruncat peste cap, cu părul auriu-roșcat — asemănător în lumina difuză cu arama lichidă — răspândit pe perna de mătase într-o dezordine întâmplătoare. Descheindu-și nasturii de argint ai hainei de seară, Nikki o lăsă să cadă pe pardoseală. Se dezbrăcă lent, devorând-o pe Alisa cu privirea. Când în mod deliberat lăsă să-i cadă pe podea pantofii negrii de lac, ochii ei se deschiseră instantaneu.

Îl văzu în lumina blândă împrăștiată de lampă, și vreme de o secundă percepu valul de emoții ce-l tulbură instantaneu. Expresia aceea dispăru într-o clipită și patul se lăsă sub greutatea lui Nikki. Buzele-i întredeschise se mișcară ușor peste ale ei, silindu-i gura să se deschidă, lent, languros, aprinzându-i simțurile în timp ce mâinile îi alunecau peste trup și-i ridicau cămașa.

O simţea cum începe să-i răspundă. Încet, desfăcu panglicile cămăşii ei de mătase şi i-o trase de pe umeri. Prinse tivul şi i-l ridică dincolo de cel mai catifelat loc al ei. În fine, braţele ei îl traseră spre ea şi Nikki ştiu că lungile zile ale celibatului său forţat luaseră sfârşit.

În noaptea aceea făcu dragoste cu ea iar şi iar, vrând ca ea să-l dorească, voind s-o facă să-l cheme, încredinţându-se că ea era într-adevăr a lui, că o avea în patul lui, în casa lui, la cererea lui. Subconştientul îi era frământat de emoţii contradictorii, dar cel mai mult simţea nevoia unei reafirmări a rolului său dominant în relaţia lor, un rol care îi dăruia o imensă mulţumire când ea îl implora să-i îngăduie eliberarea într-o nespusă plăcere.

În noaptea aceea, Alisa îl iubi cu disperare, în neştire, în vreme ce el, iar şi iar, îi trezea trupul la senzaţii fermecătoare. Fiecare atingere o făcea să-şi simtă corpul ca pentru prima dată, ca într-o renaştere. Şi, în fine sătui, adormiră încolăciţi unul într-altul, cu braţele şi picioarele împletite, el simţind pe piept căldura răsuflării ei, Alisa auzind în ureche bătaia inimii lui.

8 Amanta recalcitrantă

În zorii zilei următoare, uşa se deschise brusc lăsând să se ivească un căpşor înconjurat de cârlionţi auriu-roşcaţi care ciripea cu însufleţire în finlandeză:

— Mămico, mămico, uite ce-a cumpărat unchiul Nikki!

Se opri dintr-o dată, îşi întrerupse vorba, şi imediat trecu fără efort la franceză:

— Unchiule Nikki! chiui ea de încântare când dădu cu ochii de el, culcat în pat lângă mama ei.

Katelina ţinea strâns în mânuţele ei dolofane o păpuşă mare de porţelan, cu părul blond lăsat să plutească liber, şi străbătu în fugă pardoseala de marmură, făcând să fluture în urma ei splendidul capot din catifea şi cămaşa de mătase, ambele noi, în vreme ce se năpustea impetuos către imensul pat cu coloane aurite la colţuri, ce trona majestuos în mijlocul încăperii şi deasupra căruia zburau patru cupidoni suspendaţi de o consolă din aur şi fildeş.

Katelina era un copil atrăgător şi vioi, o fetiţă drăgălaşă dăruită cu toată frumuseţea mamei sale şi tulburătorul farmec al acesteia.

Căţărându-se în pat ca un căţel jucăuş şi exuberant, se descotorosi repede de păpuşa ei şi îşi aruncă braţele pe după gâtul lui Nikki, implorându-l cu însufleţire:

— Ne duci şi azi, pe Rakeli şi pe mine, la magazinul cu jucării? Te rog, te rog!

Ochii ei negri erau măriţi de speranţă şi anticipare.

Prinţul zâmbi prietenos copiliţei ce se agăţa de el, şi-i răspunse:

— Poţi vorbi în finlandeză cu mine, drăguţa mea, şi mama mea e finlandeză.

Din nebăgare de seamă, în cele câteva zile din urmă, când vorbea cu Katelina folosise franceza, şi fetiţa îi răspunsese în aceeaşi limbă.

În zilele în care Alisa fusese bolnavă şi în convalescenţă, Nikki îşi petrecuse foarte mult timp cu Katelina. Prima dată când stătuse în camera Alisei şi o văzuse pe fetiţă plângând jalnic, îi trebuiseră câteva secunde până să se pătrundă de realitatea acelei privelişti. Un copil mic plângând nefericit în casa lui era ceva atât de straniu încât reacţia i-a fost întârziată. De ani de zile Nikki nu mai vorbise cu un copil mic şi nici nu se apropiase de vreunul într-atât încât să-l poată atinge. Auzind plânsul vreme de mai bine de o oră după întoarcerea lui acasă în după-amiaza aceea şi presupunând că doica şi camerista nu erau în stare să-i potolească disperarea, Nikki se hotărâse să dea o mână de ajutor, încercând să-i domolească nefericirea.

Aşa cum ar fi fost gata să confirme oricare dintre prietenii lui, Nikki era din fire bun şi vesel, fiind totodată capabil şi de duioşie şi blândeţe, după cum ar fi susţinut oricare dintre iubitele lui. Fenomenalul succes la femei al lui Nikki se datora nu numai remarcabilei sale frumuseţi şi averii sale princiare, deşi în strălucitoarea societate în care evolua el aceste atribute erau deseori suficiente. Cuceririle se datorau în aceeaşi măsură, dacă nu mai mult, farmecului său, iscusinţei de a dărui plăcere acestor femei atât în salon cât şi în pat. Putea fi glumeţ, tandru, blând, interesat în conversaţie şi grijuliu, după cum avea chef, şi acest farmec

a fost folosit în încercarea de a linişti temerile Katelinei, dându-i în acelaşi timp frumoasei lui amante posibilitatea de a se restabili mai bine după supradoza ei de laudanum.

În zilele convalescenţei Alisei, Nikki îi oferise tot felul de distracţii copilei, care în curând îşi scosese din minte toate temerile. Katelina îl adoptase imediat ca pe un soi de pseudo-unchi, şi se purta faţă de el cu o afecţiune neînhibată şi uneori stânjenitoare.

Întorcându-se repede către mama ei, de parcă faptul de a o vedea în pat cu unchiul Nikki ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume şi abia făcând pauză să respire, Katelina continuă să sporovăiască, revenind la finlandeză:

— Oh, mămico, magazinul de jucării este de-a dreptul minunat! Totul este foarte...

Se întrerupse şi întrebă:

— Rakeli zicea că n-ar trebui să fiu atât de lacomă, nu-i aşa, Rakeli?

Îşi îndreptă ochii mari spre doica ei, care văzându-l pe prinţul Kuzan, zăbovise nesigură la uşă. Respectul Katelinei pentru politeţea modestă fu de scurtă durată, şi fetiţa continuă să turuie pe nerăsuflate:

— Dar unchiul Nikki a spus că eu sunt o mică prinţesă şi că pot avea orice doresc. Nu-i aşa, unchiule Nikki? întrebă ea privind radioasă expresia amuzată a lui Nikki în timp ce se cocoţa pe pieptul larg al acestuia.

— Aşa este, dulceaţă, spuse binevoitorul „unchi".

— Oh, unchiule Nikki, te rog, n-am putea să mergem astăzi? Te rog! imploră ea, uitându-se cu ochii ei căprui şi rugători la chipul lui Nikki.

— Desigur, draga mea, dacă vrei, vei avea încă o păpuşă.

— Oh, Nikki, mi-ar plăcea mult mai mult să am un tren!

Ochii lui Nikki sclipiră vesel când aruncă o privire cu coada ochiului spre Alisa; apoi zâmbi uşor şi spuse:

— Eşti deja o micuţă doamnă care nu se mulţumeşte să se joace cu păpuşi. Foarte bine, neastâmpărato, dacă-i tren, tren să fie! încheie cu indulgenţă.

— Oh, mămico, nu-i aşa că unchiul Nikki este de-a dreptul formidabil? exclamă Katelina, cu toată candoarea celor cinci ani ai ei.

Nikki se întoarse să arunce o privire răutăcioasă spre Alisa şi întrebă pe un ton afectat:

— Da, mămico, nu-i aşa că sunt de-a dreptul formidabil?

— Spune da, mămico! Spune da! insistă Katelina, ţopăind de însufleţire şi încântare.

Din fericire, înainte ca Alisa să fie nevoită să dea un răspuns acelei întrebări penibile, Katelina îşi continuă sporovăiala:

— Mămico, sunt aşa de bucuroasă că te simţi mai bine! Nikki spunea că foarte multă vreme trebuie să fiu foarte tăcută. Mă bucur că nu mai trebuie să tac! încheie ea cu energie.

Incapabilă să-şi stăpânească entuziasmul copilăresc, continuă să ţopăie în sus şi-n jos în timp ce întreba fără încetare:

— Când putem pleca, unchiule Nikki, când putem pleca?

— După ce-ţi mănânci micul-dejun şi după ce te îmbracă Rakeli, îi răspunse el răbdător, vom pleca. Acum, du-te şi pregăteşte-te.

Neastâmpăratul trupuşor care semăna întru totul cu un perpetuum mobile înşfăcă păpuşa, se lăsă imediat să alunece jos din pat şi străbătu ţopăind vasta încăpere. La uşă se opri, o mână agăţându-se de a lui Rakeli, iar pumnul durduliu al celeilalte înfipt în părul blond al imensei păpuşi pe care o ţinea zdravăn.

— Aş putea căpăta iar căpşuni şi tort la micul-dejun? Da? Aş putea, Nikki? îl imploră pe noul şi generosul unchi.

— Bineînțeles, draga mea, tot ce dorești.

— Când putem pleca? întrebă din nou, cu nerăbdarea celor cinci anișori.

— Cam peste o oră, răspunse Nikki.

Apoi, privind în jos spre Alisa — caldă, ciufulită și languroasă în pat, lângă el, se răzgândi.

— Mai bine o oră și jumătate, Rakeli, zise pe un ton categoric.

Ușa se închise în urma micului vârtej, și Alisa, cu glas scăzut și calm, spuse recunoscătoare:

— Îți mulțumesc că te-ai purtat cu atâta bunătate față de Katelina cât timp am fost bolnavă.

Nikki îi luă mâna într-a sa și răspunse foarte simplu:

— Pentru puțin.

Și cu un zâmbet afectuos, adăugă, tachinând-o:

— A trebuit s-o distrez pe puștoaica asta trei zile, cât ai zăcut tu în pat. Rakeli nu știa ce să mai facă, deoarece Katelina plângea la căpătâiul tău iar tu erai încă drogată, incapabilă să-i răspunzi. Nici Maria nu-i putea stăpâni lacrimile, așa că sarcina de a inventa câteva stratageme ca s-o distragem pe Katelina de la durerea ei și ca s-o împiedicăm să te deranjeze a căzut asupra lui Alexei și a mea. Am coborât scara de gală ca pe sănițuță folosind tăvi de argint, am îmbrăcat-o ca împărătească, cu fețe de masă dantelate... trebuie să adaug că eu eram un împărat lipsit de tragere de inimă, iar Katelina se purta întocmai cu aroganța unei persoane de sânge regal, dându-ne fără rușine diverse porunci mie și lui Alexei; am lansat vaporașe de hârtie în ligheane, le-am cerut valeților să aducă din grajduri pisoii nou-născuți, iar Maria i-a adus lucruri de îmbrăcăminte noi, de la o croitoreasă de copii pe care o cunoștea Ivan.

Fără să-și dea seama, Nikki mângâia cu degetul mare încheietura mâinii Alisei.

— Slavă Domnului că ieri după-amiază ai început să te simţi din nou bine, fiindcă îmi storsesem la maximum inventivitatea şi îmi epuizasem cu totul repertoriul de distracţii pentru copii. Amintirile mele despre plăcerile copilăriei sunt foarte slabe, fiind înlăturate, fără îndoială, de miile şi cu mult mai plăcutele moduri de petrecere a timpului preferate de adulţi. Mă bucur să constat — adăugă el, o flacără de pasiune aprinzându-i-se în ochii aurii când se întoarse spre ea — că ţi-ai recăpătat sănătatea înfloritoare şi vibrantă de energie. În ultimele câteva zile căldura ta mi-a lipsit în mod dureros. Eşti încântătoarea şi ispititoarea mea încălzitoare de pat, continuă el cu aerul firesc al unui proprietar, în timp ce-şi petrecea degetul de-a lungul braţului ei gol, urcând spre umăr. Îmi convii admirabil, încheie cu glas răguşit.

La auzul acestor cuvinte Alisa se simţi invadată de panică. Nesigură, tulburată, cunoscând primejdiile ce o pândeau cedând farmecului seducător al lui Nikki, se întreba cât de profund o prinseseră în mreje emoţiile ei necontrolate. Fiecare atingere, fiecare mângâiere părea a fi încă un fir ţesut în plasa care o învăluia lent însă inexorabil. Slabă prin neajutorarea situaţiei sale, era încă plină de iubire, nepăsătoare faţă de toate în afară de dorinţă.

Nikki o mângâia acum cu amândouă mâinile, degetele lui alunecând peste rotunjimile ei dulci. Îşi înclină capul şi atinse buzele ei calde şi ispititoare. Şi în clipa aceea din capul Alisei pieriră toate gândurile, căci pasiunea ei crescu năvalnic, venind în întâmpinarea dorinţei lui.

Ceva mai târziu, Nikki se ridică de pe patul şifonat.

— Trebuie să ne grăbim să ne îmbrăcăm, dacă mai sperăm să ne încadrăm în graficul de timp al Katelinei.

Cu aceste cuvinte, se răsuci şi, gol puşcă, porni cu un mers foarte impasibil către uşa camerei de toaletă alăturate.

Oprindu-se în prag, întinse braţul către cordonul soneriei, remarcând:

— Voi suna pentru ca servitorii să-ţi aducă apa de baie. Sper ca nişte scandaloase nimfe rubensiene şi nişte căzi turceşti din onix negru să nu te supere, dar strămoşul nostru Platon nu se distingea prin rafinament şi înclina mai degrabă către un purism erotic.

Neaşteptând vreun răspuns, Nikki îşi strigă valetul şi ieşi din încăpere cu paşi mari.

Un sfert de oră mai târziu, Nikki reapăru, cu valetul alergând în urma lui şi chinuindu-se să tragă din mers o cămaşă albă şi apretată peste umerii lui musculoşi. Alisa se grăbi să-şi acopere umerii cu cearşaful:

— Încă nu te-ai dat jos din pat? Ţţ, ţţ! draga mea, Katelina n-o să mai stea locului de nerăbdare.

— Ştiu. Mă scol imediat. Dar era atât de bine în pat!

— O să-ţi placă magazinul de jucării. Au cel mai bun sortiment din oraş.

În timp ce valetul se agita de colo-colo, încheind bumbii de aur ai cămăşii, potrivind butonii din turcoaze ai manşetelor, îndreptând gulerul moale la unghiuri perfecte, Nikki continuă o conversaţie lejeră, explicând încotro se afla magazinul în care putea fi găsit trenuleţul Katelinei, remarcând ce zi frumoasă era, spovădind vesel despre farmecul impetuos al Katelinei, până când îşi dădu brusc seama că răspunsurile Alisei la aceste remarci banale erau mai degrabă forţate. Aruncând o privire spre pat, văzu o figură în mod vădit deznădăjduită şi stingherită, ridicându-şi aşternuturile până la bărbie.

— E-n ordine, Gheorghii, îl concedie el scurt pe valet.

— Da, domnule prinţ, zise mărunţelul şi se grăbi să părăsească încăperea.

Apropiindu-se de pat, Nikki se aplecă şi sărută uşor obrazul Alisei.

— Iartă-mă, nu mi-am dat seama că de fapt te jenai de Gheorghii.

— E caraghios, sunt sigură, dar... ei bine... nu sunt obişnuită să am un servitor în dormitorul meu.

— Bineînţeles, dragă. Ar fi trebuit să mă gândesc. De acum înainte mă voi îmbrăca singur.

— Oh, nu! Nu vreau să-i creez necazuri valetului tău... şi... cum vei reuşi? bâigui Alisa, aproape cerându-şi iertare.

— Prostii! Te asigur că lui Gheorghii timpul liber suplimentar nu i se va părea o povară, iar eu sunt perfect capabil să mă îmbrac singur. Bărbaţii nu au toţi nasturii şi şireturile acelea îngrozitoare pe care le au femeile. Şi acum, iubita mea, hai, intră în baie, altminteri Katelina va protesta cu vehemenţă împotriva întârzierii. Eu mă voi duce să-i explic lui Gheorghii.

Peste un timp incredibil de scurt, Nikki se înapoie pe uşa camerei de toaletă, arătând foarte bine într-o redingotă cafenie croită perfect, ce-i venea ca turnată pe umerii lui laţi, cu o cămaşă din ţesătură de pânză fină deschisă la gât, cu o vestă de brocart maro şi pantaloni bej ce-i depăşeau cu distanţa necesară de un centimetru deasupra solului ghetele înalte din piele de căprioară de culoare maro.

Alisa se lăsă ajutată de Maria, în timp ce Katelina stătea pe o pernă împodobită cu ciucuri, privind cu răbdare şi într-o tăcere cu totul neobişnuite. Alisa fu îmbrăcată cu unica ei rochie, care, în mod miraculos, fusese spălată şi călcată peste noapte — o fustă din serj de mătase cu dungi bleumarin şi verzi şi o bluză de mătase verde încheiată la gât cu o camee. Nikki îi dăduse instrucţiuni Mariei să găsească o eşarfă în garderobul mamei lui, şi acum camerista aranja

peste fusta voluminoasă faldurile unei pelerine bleumarine îmblănite şi garnisite cu o bentiţă de mătase.

Părul auriu cu reflexe arămii al Alisei fusese pieptănat simplu, tras spre spate şi adus pe creştetul capului, lăsând să-i cadă pe umeri bucle lungi şi încadrându-i de şuviţe mătăsoase faţa delicată. Studiind-o pe Alisa de sus şi până jos cu un ochi critic, Nikki spuse:

— Trebuie să căutăm ceva veşminte pentru tine, Alisa. Mă tem că rochiile rămase în camera mamei sunt groaznic de demodate. Totuşi, pelerina asta merge. Iar tu, păpuşico, ai o înfăţişare foarte elegantă.

Zâmbi larg când Katelina, auzindu-l pe Nikki vorbind, sări jos de pe scaunul ei şi se repezi spre el. În cursul expediţiei sale de cumpărături, Maria găsise o rochie din organdi alb cu panglici verde pal care-i venea Katelinei foarte bine, precum şi o jachetă verde scurtă şi o enormă pălărie de marinar, din pai galben, împodobită cu panglici lungi de tafta verde.

— Plecăm, doamnelor? întrebă Nikki, însoţindu-şi vorbele cu o reverenţă complicată.

Katelina se repezi să iasă din cameră, întrecând-o cu cinci metri pe Rakeli, care porni în fugă după impetuoasa copilă dată în grija ei.

Caleaşca, cu acoperişul coborât, aştepta pregătită în faţa intrării principale, cu caroseria proaspăt ceruită şi cu cei patru cai atât de bine ţesălaţi încât pielea lor castanie şi strălucitoare părea unsă cu ulei. După ce toată lumea s-a instalat comod, vizitiul, îmbrăcat în cea mai bună livrea a sa, din catifea verde, îndemnă caii să pornească la trap uşor.

Katelinei îi era imposibil să stea cuminte pe tapiţeria de catifea. Ţopăia încoace şi-ncolo, punând întrebări, arătând cu însufleţire lucruri care-i trezeau interesul şi solicitând — şi primind — o mare parte din atenţia lui Nikki. Alisa

era mulţumită văzând că, în mod evident, adaptarea la un mediu nou nu avea să constituie o problemă pentru fiica ei. Datorită curiozităţii naturale a Katelinei, vitalităţii şi firii ei sincere şi afectuoase, fiecare experienţă nouă era gustată cu bucurie şi aviditate. Deoarece tatăl Katelinei o evitase cu grijă încă de la naşterea ei, în urmă cu cinci ani, despărţirea nu-i cauzase, după plecarea de la Viipuri, durere sufletească.

Katelina smulsese de la Nikki promisiunea de a vizita mai întâi Grădina de Vară, şi în timp ce se apropiau de aceasta, ceilalţi ocupanţi ai unor trăsuri moderne ieşiţi să se bucure de temperatura răcoroasă se mirau văzându-l pe cel mai râvnit celibatar al oraşului plimbându-se în trăsură împreună cu o frumoasă tânără, o doică şi un copil!

Doi ofiţeri îmbrăcaţi elegant în uniforma regimentului de gardă al cavaleriei, călare pe doi superbi cai negri, se apropiară de trăsură tocmai când Rakeli şi Katelina coborau să facă o scurtă expediţie cu scopul de a hrăni lebedele. Vizitiul termină de legat caii la un stâlp de priponire şi se retrase în umbra unui arbore din apropiere.

Stând în şeile lor, ambii ofiţeri făcură plecăciuni adânci, şi tânărul locotenent blond i se adresă politicos lui Nikki:

— Bună-dimineaţa, Nikki, nu cred că am mai întâlnit-o vreodată pe frumoasa ta însoţitoare.

— Nu, aşa este, n-ai mai întâlnit-o, replică Nikki cu asprime. Şi acum, vezi-ţi de treabă, adăugă cu grosolănie, schiţând un scurt salut în direcţia lor.

Fără a putea riposta în vreun fel la această retezare clară a oricărei conversaţii, cei doi îşi întoarseră caii în loc şi plecară, nedumeriţi de reacţia lui.

— Ş-ar părea că, de astă-dată, colonelul nostru a decoperit o bucăţică bună pe care o păzeşte cu gelozie, comentă tânărul subaltern blond, adresându-i-se cu un

chicotit tovarăşului său în timp ce-şi continuau plimbarea în galop mic de-a lungul bulevardului Admiralteskii.

— Nikki, apărând în public cu un copil, este ceva suficient pentru a depăşi şi cea mai teribilă îndrăzneală. Crezi că-i al lui?

— N-aş putea spune. Cu părul acela roşcat, fetiţa seamănă cu mama ei, nu cu ultimul copil al contesei Suvanieva, care purta atât de bătător la ochi ştampila lui Nikki Kuzan încât îţi tăia respiraţia.

În vreme ce mai departe, în josul bulevardului, se exprimau astfel de supoziţii, plimbarea lui Nikki şi a Alisei fu din nou întreruptă de către un călăreţ în trecere pe lângă ei. Apropiindu-se călare de trăsura deschisă, maiorul Cernov salută scoţându-şi pălăria. Nikki se încruntă.

— Ce plăcere să vă văd din nou, doamnă Forseus, spuse Cernov cu subînţeles şi cu un zâmbet strâmb, iar ochii lui de asiatic se îngustară lăsând să i se înţeleagă bănuielile.

La auzul salutului insinuant şi sub privirea ochilor ce o dezbrăcau, Alisa se înroşi puternic.

— Bună-dimineaţa, răspunse cu răceală, supărată de cutezanţa privirii impertinente.

— În ultima vreme nu te-am mai văzut la Yacht Club sau la Clubul Nobililor, Nikki. Piaţa La Salle şi insulele par foarte plictisitoare fără tine, însă acum văd că absenţa ta are motive serioase.

— Nu ştiam că absenţele mele sunt remarcate cu o asemenea aviditate, replică sec Nikki.

— Ei, lasă, nu fi aşa modest, Nikki. După cum bine ştii, activităţile tale au constituit un material substanţial pentru „gura lumii" şi subiect de studiu încă de când erai doar un adolescent.

— Oamenii au cu siguranţă lucruri mai bune de făcut pentru a-şi ocupa timpul decât să asculte bârfe prosteşti.

Apropo, nu ai nici o treabă mai urgentă, Gregor? N-am vrea să te reţinem, spuse Nikki, retezând încă o încercare de a prelungi conversaţia.

— Cum doreşti, Nikki. Sluga dumneavoastră, *madame*, zise Cernov împăciuitor, primind prieteneşte sugestia destul de directă.

Scoţându-şi din mânecă o batistă de mătase, Cernov alungă un fir de praf imaginar de pe imaculatele lui cizme de călărie, îşi vârî la loc batista în aşa fel încât un capăt de câţiva centimetri să atârne elegant sub manşeta sa cu trese argintii, îşi puse calul în mişcare şi-i făcu cu ochiul lui Nikki.

— Dacă s-ar întâmpla să se repete treaba după modelul Taniei, te rog să mă informezi. M-ar interesa marfa.

— Nu fi lacom, Cernov, replică Nikki calm.

Mustaţa lungă, pe oală, a lui Cernov abia dacă tremură când buzele lui subţiri schiţară un zâmbet.

— Sunt un om răbdător, *mon ami*, nu-i nici o grabă.

Dădu uşor pinteni calului, îndemnându-l să pornească în trap, şi se pierdu în şuvoiul de trăsuri şi călăreţi.

— Ce-a vrut să spună bădăranul acesta obraznic prin „marfă"? întrebă Alisa, ştiind prea bine la ce se gândise acela. Şi cine este Tania?

— Nu te enerva, dragă. Tania era o veche prietenă, şi Cernov ştie foarte bine că tu te afli sub protecţia mea, aşa că nu te va necăji, sunt sigur.

— Sub protecţia ta! bolborosi Alisa, înroşindu-se puternic când fu izbită de sensul de o claritate de cristal al explicaţiei lui.

Bineînţeles, ar fi trebuit să-şi dea seama. Ce prostie din partea ei! Implicaţia deplină a ceea ce ar fi reacţia publică faţă de situaţia ei o lăsă pentru moment uluită, moartă de ruşine. Pentru prima dată de la decesul părinţilor ei era extrem de recunoscătoare că aceştia nu erau în viaţă, ca să

vadă cât de cumplit de jos decăzuse ea, soarta sordidă ce o aştepta.

În toţi anii petrecuţi cu fiara de Forseus aşteptase cu răbdare ca fetiţa ei să fie îndeajuns de mare şi plănuise să plece, strângând atâţia bani cât putuse, cu speranţa în acea fugă. Acum, ca urmare a nimic mai mult decât propriei slăbiciuni a simţurilor, care făcuse să cedeze avansurilor extrem de fermecătoare ale prinţului Kuzan, era lipsită până şi de viaţa neplăcută de pe domeniile lui Forseus.

Enervată de siguranţa de sine şi tonul de stăpân al pretenţiei exprimate de Nikki şi nevrând să fie tratată încă o dată ca proprietatea cuiva, spuse glacial:

— Nu-mi amintesc să mă fi pus sub protecţia ta.

— Ei, haide, iubito, zise Nikki, rezonabil, dacă-ţi aduci aminte, când te-am găsit în şopron, cu siguranţă nu prea aveai de ales — alte bătăi zdravene şi poate moartea, dacă Forseus ar fi continuat să te drogheze. Aş crede că nu dispuneai de prea multe opţiuni. Ei, ia gândeşte-te acum! insistă Nikki prietenos. O mulţime de avantaje, mai ales dacă ai manifestat deja o preferinţă certă pentru bărbatul pe care-l ai ca protector. Nu sunt considerat un om lipsit de generozitate, şi dacă te vei strădui să-mi placi în viitor atât de mult ca până în prezent, ne vom descurca foarte bine.

Mâniindu-se de prezumţia lui aroganţă cum că rolul ei era acela de a-i plăcea lui, Alisa replică indignată:

— Nu am nici o preferinţă certă pentru tine, desfrânat îngâmfat ce eşti, şi în plus...

— Acordă-mi trei minute, singur cu tine, draga mea — interveni Nikki cu naivitate — şi sunt sigur că îmi pot reface creditul în această privinţă.

Sub privirea lui candidă, ochii ei se plecară plini de ruşine, dar Alisa era îndeajuns de mânioasă pentru a-şi alunga stânjeneala de o clipă şi continuă pe un ton războinic:

— Maria deţine ceva bani de-ai mei, pe care i-a adus cu noi. Nu am nevoie de protecţie.

— Nu ai suficienţi ca să-ţi cumperi o rochie cât de cât bună, darmite să te întreţii pe tine, un copil şi trei servitori, o contrazise Nikki brutal, cu caracteristica lui nepăsare faţă de cel mai elementar tact.

— Ei, bine, în cazul acesta — insistă Alisa cu înverşunare — am o educaţie relativ bună, sunt tânără şi puternică. Pot căpăta o slujbă de guvernantă.

— În principiu sunt de acord cu ideea ta, însă, din păcate, greutăţile vieţii în această lume a muncii duc la descurajarea celor mai optimiste speranţe, replică Nikki, rostindu-şi cuvintele cu o tărăgăneală leneşă, batjocoritoare. Pentru tine, draga mea, rolul de guvernantă — adăugă cu un glas în care sarcasmul era cât se poate de evident — este o plăcută fantezie. Iartă-mă că-ţi vorbesc sincer, însă mă tem că îţi lipseşte simţul realităţii. Dacă — spun dacă — vreo soţie cu mintea întreagă ar îngădui unei femei tinere şi de o frumuseţe provocatoare, aşa cum eşti tu, să intre în casa ei, aş paria o mică avere că în mai puţin de o săptămână stăpânul acelei case ar împărţi patul cu tine. Gândeşte-te la nebunia unei asemenea idei, iubito. Cel puţin, cu mine nu ar exista nici o soţie indignată care să vă azvârle în stradă, pe tine şi suita ta, atunci când preferinţele soţului ei ar deveni prea evidente. Şi deoarece cunosc îndeajuns de bine multe asemenea soţii, cred că te poţi baza pe opinia mea. Şi ca protector al tău — continuă el calm — eu simt, desigur, că am obligaţia de a o întreţine pe fiica ta, ca şi pe servitorii tăi, într-un confort luxos.

— Eu nu sunt o jucărie pe care s-o cumperi! spuse Alisa cu patimă.

— Ah, ba eşti, draga mea. Recunoaşte că rolul unei femei este mai întâi acela de jucărie drăguţă pentru plăcerile

bărbatului, şi apoi, în mod inexorabil, întocmai aşa cum noaptea urmează după zi — cel de a fi mamă. Acestea sunt cele două roluri pe care le joacă femeia. Este ceva predestinat. Nu lupta împotriva acesti orânduieli, încheie cu spirit practic.

În acel moment, Alisa ar fi făcut orice să şteargă oribila expresie de mulţumire de sine de pe chipul lui Nikki.

— Poate că la urma urmei voi accepta oferta lui Cernov, spuse, cu intenţia vădită de a-l provoca. Este mai bogat decât tine? Dacă-i vorba să-mi fac un drum profitabil în lumea interlopă, trebuie să cântăresc avantajele, continuă pe un ton calculat. De vreme ce nu sunt decât un obiect de joacă, este de datoria mea să consider în mod practic rolul de cocotă şi să mă vând la cel mai mare preţ — ca bani şi rang — pe care-l pot obţine. Posed o educaţie destul de rafinată, fără iz de ghetou, ceea ce merită cu siguranţă câteva ruble în plus, şi cânt la pian, deşi — trebuie să mărturisesc — mai mult cu îndemânare decât cu talent; bineînţeles, brodez frumos, ceea ce mă tem că nu prea prezintă interes într-un budoar. Dansez cu destulă graţie, dacă vrei să-mi ierţi lipsa de modestie cu care mă laud; desenez şi pictez, vorbesc fluent latina, franceza, germana — din păcate cunoştinţe de asemenea fără importanţă după stingerea luminilor.

Cu o plăcere nemiloasă Alisa observă că vorbele ei aveau efectul de a şterge antipatica expresie de automulţumire de pe faţa lui Nikki, înlocuind-o brusc printr-o încruntare fioroasă.

— Fii bună şi încetează cu înşiruirea asta, o întrerupse cu asprime.

Şi cu un glas scăzut şi primejdios de rece adăugă:

— Să nu ne ciondănim pentru nimicuri. Rămâi cu mine!

Fără să vrea, Alisa fu cuprinsă de frică în faţa sfidării făţişe şi neclintite din ochii lui, şi inima i se strânse în mod foarte neplăcut.

— Aşadar viaţa mea este un nimic? şopti ea, tremurând sub efectul unei violenţe interioare, tăcute.

— Mă înţelegi greşit, draga mea — îi explică vocea calmă, în care abia de se simţea un strop de nerăbdare. Fapt este că eu pur şi simplu nu intenţionez să mă angrenez în nici o ceartă sau dezbatere fără rost cu privire la calităţile tale şi la direcţia în care urmează să fie dăruite favorurile tale. *Madame*, vei rămâne amanta mea.

Buzele lui schiţară un zâmbet subţire, însă privirea ochilor cafenii-roşcaţi era ca de gheaţă.

Vreme de câteva clipe, Alisa închise ochii, simţind că ajunsese la punctul final de renunţare la toate idealurile tinereţii ei. Apoi, ridicându-şi bărbia, spuse pe ton sarcastic:

— În cazul acesta, presupun că trebuie să-ţi mulţumesc pentru generoasa ta ospitalitate.

— Câtuşi de puţin, replică Nikki cu răceală. Sper că generozitatea mea să fie răsplătită din belşug.

În momentul acela, Rakeli şi Katelina se înapoiaseră, tăind scurt răspunsul tăios pe care Alisa era pe punctul de a-l rosti. Ele continuară să trăncănească despre lebede, flori şi statui, în timp ce Nikki se întoarse să-i vorbească Alisei.

— Următoarea oprire o vom face la magazinul lui *madame* Vevay. Nu este chiar „Worth", dar deoarece garderoba ta trebuie să fie completată imediat, ne vom mulţumi cu o croitoreasă locală, spuse Nikki, făcându-i vizitiului semn să plece.

Era prima ei comandă ca metresă, gândi Alisa cu ciudă.

— Oare asta necesită un răspuns, stăpâne prinţ? întrebă cu insolenţă. Trebuie să mă ajuţi să capăt purtările potrivite pentru cineva de categoria mea.

— Abia aştept să-ţi fac instructajul, replică el calm, atât de încet încât să nu poată fi auzit decât de ea. Am vaga impresie că ai un talent înnăscut pentru măcar o parte din cerinţe, încheie, în glas simţindu-i-se amuzamentul.

Alisa stătea rigidă lângă Nikki, cu gleznele frumos încrucişate, cu mâinile împreunate în poală, şi se închise într-o tăcere jignită şi răzbunătoare, răspunzând doar prin monosilabe tăioase atunci când el i se adresă direct. După câteva respingeri ale încercărilor lui de a îngheba o conversaţie, Nikki se aplecă spre ea, şoptindu-i la ureche, ca s-o tachineze:

— La urma-urmei, poate că Forseus nu era nebun că te bătea. Pentru o femeie, eşti neobişnuit de provocatoare şi impertinentă.

Ea îl săgetă cu o privire neagră de furie şi şuieră furioasă printre dinţi :

— Mai aveţi încă de văzut, domnule, până unde ajunge impertinenţa mea.

— În cazul acesta, aştept cu mare plăcere viitorul, replică Nikki, lăsând să i se strecoare pe sub pleoapele pe jumătate plecate o privire la fel de sfidătoare.

Rakeli şi Katelina erau atât de absorbite de priveliştile pe lângă care treceau încât nu luau seama la discuţia în contradictoriu purtată cu glas scăzut de cei doi.

După câteva minute opreau în dreptul faţadei moderne a magazinului doamnei Vevay. Nikki, într-o dispoziţie plăcută, aşa cum era întotdeauna când conducea lucrurile după vrerea lui, nu mai pridideа cu manierele elegante şi curtoazia în timp ce le escorta în localul aurit al croitoresei de mare clasă din Petersburg, al cărui interior — o imitaţie măgulitoare a casei de modă „Worth" de la Paris — era decorat în întregime în mătase verde, ornamentaţii aurii şi lemn de mahon.

Văzând pasagerii ce coborau din elegantul echipaj, *madame* Vevay veni repede spre uşă, cu o semeţie bine controlată, însă la jumătatea drumului rămase brusc încremenită, când prinţul Kuzan trecu prin uşile ei cu geamuri dotate cu grilaje delicate, escortând o frumuseţe răpitoare dar — în modul cel mai uimitor, şi tocmai aceasta era cauza uimirii doamnei Vevay — urmat fiind de un copil mic. Priveliştea era suficientă pentru a clătina chiar şi cea mai rigidă conduită, însă *madame* Vevay, întotdeauna plină de resurse, îşi recăpătă rapid calmul şi, desfăcându-şi larg ambele braţe, îi întâmpină cu căldură pe prinţ şi pe însoţitorii săi.

— Prinţe Kuzan! exclamă ea volubil, cu o famliaritate extrem de respectuoasă. Ce plăcere să vă văd!

— Vă doresc o dimineaţă plăcută, *madame* Vevay. Daţi-mi voie să v-o prezint pe a mea...

Lăsă cu delicateţe o mică pauză şi, zâmbind uşor, îşi completă fraza:

— ... pe... ah... verişoară mea, din nefericire rămasă recent văduvă, şi pe încântătoarea ei fiică.

O expresie adecvată de durere însoţi transparenta lui minciună referitoare la soţul „mort" al Alisei.

Alisa se înroşi puternic până la urechi, şi Katelina schiţă o mică reverenţă corectă în timp ce Nikki zâmbea foarte încântat. Îi plătea Alisei îndrăzneala de a-i sfida autoritatea şi grosolănia purtării ei în timpul drumului spre casa de mode, Nikki lua măsuri de siguranţă pentru ca posibilităţile ei de a-şi găsi de lucru ca guvernantă să fie brusc anulate. Într-un răstimp de câteva ore după plecarea lor de la *madame* Vevay toată lumea avea să ştie că Alisa era cea mai recentă amantă a lui Nikki. Pauza aceea delicată îi precizase în mod categoric poziţia. Alisa înţelesese acest

lucru. „Mă sfidează să-i contrazic însinuarea" — își spuse în sinea ei — „ba mai mult, este foarte pregătit să fie chiar și mai explicit dacă eu aș îndrăzni s-o fac." Față de o atare ruşine în public, curajul ei se topi cu totul.

Madame Vevay fu încântată de perspectiva de a îmbrăca o frumusețe atât de strălucitoare, o frumusețe accentuată de înfățișarea proaspătă și nevinovată pe care Alisa o prezenta fără prefăcătorie. Poate că tinerețea ei fragedă era ceea ce atrăgea gustul blazat al prințului Kuzan. Această metresă era ea însăși doar ceva mai mult decât o copilă. Voluptuozitatea ei zveltă avea să pună în valoare cele mai rafinate creații ale doamnei Vevay, iar statutul de „verișoară" a lui nu o limita la o modă timidă și discretă. *Madame* Vevay întrevedea deja o utilizare pentru mătasea aceea bizantină din depozitul ei.

— Am o țesătură superbă care, pentru a fi pusă în valoare, necesită tocmai o astfel de frumusețe izbitoare, gânguri ea...

„Și chiar un binefăcător atât de generos care să suporte costul uluitor al extraordinarei țesături", gândi în sinea ei. „Ce combinație încântătoare alcătuiesc aceste două ființe tinere și splendide!"

Cu totul dezinteresată de problemele modei, Katelina îl trăgea insistent de mână pe Nikki.

— Nikki, Nikki, când pot să-mi capăt trenul? Ai făgăduit! se văita ea, țopăind întruna.

Cu un gest absolut necaracteristic lui, calculat să aibă efectul de a-i face pe toți cei de față să înalțe sprâncenele și să rămână cu gurile căscate, se aplecă amabil spre fetița ce-l implora trăgându-l de mână și, într-un dialect finlandez liniștitor, îi potoli agitația. Scotocindu-și buzunarul, Nikki îi dădu Katelinei câteva ruble, își îndreptă trupul și puse un teanc de ruble în mâna Rakelei.

— Acum eşti mulţumită? o întrebă pe fetiţa radioasă.

Apoi îi dădu explicaţii şi instrucţiuni Rakelei,

— Dacă terminaţi repede la magazinul de jucării, spune-i lui Feodor să vă aştepte afară până vă faceţi cumpărăturile. Şi acum, petrecere frumoasă. Feodor ştie exact unde să meargă. Dă-i un sărut de „la revedere" mamei tale, ochişori cafenii, îi porunci cu blândeţe.

Tot ţopăind, copila înconjură cu braţele mijlocul mamei sale şi îşi ridică faţa pentru sărut. Alisa îi zâmbi fetiţei sale fericite şi se aplecă s-o sărute, mustrând-o cu glas blajin:

— Spune-i „mulţumesc" prinţului Kuzan.

— Mulţumesc, unchiule Nikki! strigă Katelina zbughind-o spre uşă, cu Rakeli pe urmele ei.

Unchiul Nikki? Modul de adresare făcu să se înalţe chiar şi sprâncenele neclintite ale doamnei Vevay. Prinţul Kuzan nu recunoscuse niciodată pe vreunul dintre copiii lui naturali. Era generos şi atent în ceea ce privea întreţinerea lor, însă nu-i recunoştea în nici un alt fel decât din punct de vedere bănesc. Până acum, stilul lui de viaţă nu includea lumea copiilor. Pur şi simplu evolua în cercuri în care niciodată nu erau văzuţi copii şi nu se discuta despre ei.

Nu era vorba de un dispreţ răutăcios din partea lui, ci mai curând de o indiferenţă egoistă. Toată lumea din oraş avea cunoştinţă de contul pe care îl instituise pentru ultimul copil al contesei Suvanieva. Funcţionarii de bancă şi slujitorii erau bârfitori binecunoscuţi, şi în rândurile servitorimii nici o fărâmă de scandal nu trecea neobservată.

Aşadar, a vedea rezerva rece şi semeţia imperturbabilă a prinţului Kuzan cedând în faţa entuziasmului unui copil era ceva fără precedent. Şi vorbea cu ţâncul în finlandeză, în public. Până acum, nici măcar rusă nu binevoise să vorbească în afara cazărmii, franceza fiind singura limbă

pe care o folosea în societate. Cu siguranță proaspătă, tânăra și superba matroană de lângă el trebuie să fi exercitat o atracție puternică. Pe *madame* Vevay o rodea curiozitatea.

— Vă rog, dacă *Madame* binevoiește să mă urmeze... îi spuse cu amabilitate Alisei, pe care o considera o femeie evident inteligentă de vreme ce reușise să-l facă pe Nicolai Kuzan să renunțe la obiceiurile lui de-o viață și să apară în public într-o ipostază de reală solicitudine față de nimic mai puțin decât un copil obraznic.

Madame Vevay arătă cu mâna către o ușă deschisă ce dădea într-un salon de probă separat.

Însă imperturbabilul prinț nu dădea nici un semn că ar accepta cu politețe să fie ținut la o parte, indiferent cine ar fi îndrăznit să încerce așa ceva. Dimpotrivă, cu pași domoli le urmă pe cele două femei în salon, se așeză comod într-un fotoliu aurit îmbrăcat în brocart, care scârțâi indignat sub șocul greutății lui, își întinse în fața sa picioarele lungi, îmbrăcate impecabil în pantaloni bej, și se rezemă de spătar, foarte în largul său. Părea perfect la el acasă în acest salon de prezentare elegant, decorat în verde și auriu, de parcă ar fi fost un vizitator frecvent al sanctuarului interior al croitoreselor la modă, deși de fapt, în mod normal, când amantele lui își alegeau rochiile, Nikki aștepta cu indiferență și deloc răbdător, neexteriorizând nici cea mai mică înclinare de a se interesa de cumpărăturile lor.

Descumpănită de prezența prințului Kuzan în încăpere, *madame* Vevay se bâlbâia tulburată, dar își reveni repede și întrebă curioasă:

— Pe *monsieur* l-ar interesa să aleagă materialul și modelele?

— Bineînțeles, replică Nikki pe un ton categoric, ca și cum și acesta ar fi fost un obicei perfect normal al lui. Verișoara mea și cu mine — explică apoi cu amabilitate

— nu credem neapărat în tradiția de modă veche a păstrării doliului, așa că nu vreau mătăsuri negre sau cenușii. Aș prefera culori vii, strălucitoare, spuse părând că ar cumpăni, contemplând pe-ndelete și măsurând de sus și până jos trupul Alisei care stătea în picioare în fața lui, roșie de mânie.

Cu o grosolănie îndrăzneață, adăugă liniștit:

— Acum dacă mă gândesc mai bine, vom comanda și două duzini de néglijé-uri de mătase — un sortiment de toate culorile — precum și obișnuitele nimicuri din dantelă și panglici.

— Foarte bine, *monsieur*, așadar două duzini. Dacă binevoiți să mă scuzați un moment, voi aduce modelele mele, și poate una sau două rochii pe care *Madame* să le probeze pentru măsură.

După ce *madame* Vevay părăsi încăpere, Alisa, stânjenită și furioasă din cauza prezenței lui Nikki, exclamă cu sarcasm:

— Sper că această joacă te amuză, prinţe Kuzan.

— Tu, dragă, mă amuzi întotdeauna, în nenumărate și încântătoare moduri, replică el, uitându-se la ea cu insolență printre pleoapele întredeschise, enorma-i încredere în sine fiind cât se poate de evidentă.

Madame Vevay reveni impetuos în cameră, cu brațele încărcate de schițe, țesături și rochii, și se apucă de treabă.

Nikki urmărea cu priviri apreciative cum Alisei i se scoteau bluza și fusta. În scurt timp, ea stătea în picioare, îmbujorată, doar în corset, cămașă și jupoane, rotunjimea ispititoare a sânilor ei ridicându-se deasupra corsetului bine strâns în șireturi.

Madame Vevay se miră descoperind numeroase vânătăi ușor vizibile pe albul de fildeș al pielii Alisei și în sinea ei gândi: „Oare o bate prințul Kuzan?" Acesta se bucura de reputația de a avea o înclinație spre desfrâu, dar și un gust pentru ciudățenii, însă despre perversiuni nu auzise niciodată

bârfe. Şi totuşi, această femeie fusese bătută rău şi nu de prea multă vreme. „Un nou capriciu de-al lui?" cugetă ea, curiozitatea cu privire la această relaţie crescând şi mai mult.

Petrecând peste capul Alisei o creaţie din mătase albă ornamentată cu mărgele, *madame* Vevay — după ce încheie spatele corsajului — făcu câteva împunsături şi ajustări. Rochia era dintr-o mătase albă, acoperită în întregime cu mărgele tubulare albe. Tunica, asemenea fustei, era din mătase albă cu o bogată garnitură din broderie de mătase colorată lucrată de mână direct pe material. Eşarfa de la spate era brodată astfel încât să se asorteze, şi pe toată lungimea era mărginită de franjuuri dese din mărgele albe. O panglică violet scotea în evidenţă volanele şi încreţiturile, terminându-se în funde pe umăr, la decolteu şi pe şold.

— Vino mai aproape, dragă, ceru Nikki. Îţi vine foarte bine albul.

Fără tragere de inimă, Alisa se apropie dar rămase îndeajuns de departe cât să n-o poată atinge.

— Vino aici, iubito, spuse Nikki cu fermitate, întinzând mâna s-o atingă în timp ce ea făcu împotriva voinţei câţiva paşi spre el.

Oare tânăra femeie se temea de el? se întrebă *madame* Vevay, deşi îşi dădea seama că era mai prudent să nu facă speculaţii referitor la vieţile unor patricieni nesocotiţi de felul lui Nicolai Kuzan. Acesta era mult prea bogat şi avea relaţii mult prea bune pentru a ţi-l face duşman.

Nikki îşi îndreptă întrucâtva poziţia şi, prinzând-o pe Alisa de mână, o trase între picioarele lui.

— Acum întoarce-te în loc, în aşa fel încât să-ţi pot vedea rochia din toate părţile, îi şopti blând, rotind-o lent.

Fustele de mătase foşniră atingându-se de picioarele lui. Sub privirea lui scrutătoare şi atentă, Alisa se învârti,

silueta ei zveltă fiind pusă fermececător în valoare de rochia revelatoare, cu un corsaj decoltat îndrăzneţ de adânc.

— Îmi place, declară prinţul, apăsând pe cuvinte. Pe aceasta o vom lua, *madame* Vevay.

— Este mult prea extravagantă! şopti Alisa, cu energia slăbită de prezenţa lui Nikki. Unde aş putea să port aşa ceva?

— De ce nu la cina de astă-seară, cu mine? replică el cu glas scăzut. Ai o influenţă bună asupra felului în care apreciez eu luarea mesei în familie, şi s-ar putea să mă decid ca în seara asta să rămân acasă. Nici chiar distracţiile din saloanele de joc ale Yacht Club-ului nu pot spera să fie pe potriva înfăţişării tale.

La auzul descrierii fără echivoc a rolului ei, ruşinea o copleşi, urmată de mânia faţă de nonşalanţa cu care şi-o însuşea, de parcă ea ar fi existat doar pentru amuzamentul lui.

— Nu mă poţi sili să iau masa cu tine şi să-ţi slujesc drept „distracţie"! ripostă Alisa, părând gata de revoltă. Nu am de gând să accept un asemenea rol.

— Pe Dumnezeul meu, chiar aşa? răspunse Nikki, pe al cărui chip apăru — spre marea disperare a Alisei — expresia celui mai pur amuzament. Fără-ndoială, vom vedea. Acum, probează cealaltă rochie, zise pe un ton autoritar, împingând-o uşor pe Alisa spre mijlocul salonului.

Cu voce mai tare, destinată urechilor croitoresei, adăugă:

— Cea de-a doua rochie, *madame* Vevay.

Privirea interesată a lui Nikki urmărea cum trupul zvelt aluneca într-o rochie de dimineaţă din mătase verde-închis cadrilată, garnisită cu catifea verde, şi îi zâmbi alene Alisei când aceasta se aplecă să-şi îndrepte fusta, cu sânii revărsându-i-se provocator din corset. A privi cum se îmbracă femeile constituia una dintre distracţiile lui estetice preferate. „Cu un asemenea belşug de frumuseţe, ar trebui

să poarte blănuri de zibelină, naturale şi cu o uşoară nuanţă roşcată, pentru a se asorta cu părul ", reflectă el. În iarna asta avea s-o îmbrace în blănuri de zibelină.

Madame Vevay „cotcodăcea" şi se agita, neîncetându-şi sporovăiala prostească. Întâlnind privirea lui Nikki, Alisa îşi plecă repede ochii violeţi mărginiţi de gene seducătoare, evitându-i inconfundabila uitătură lungă şi arzătoare.

„Dracu' s-o ia! Atracţia este prea puternică", gândi el, foindu-se indispus în fotoliul său. Doar o privire de arunca spre ea, şi orice altceva îi pierea din minte.

Nikki avea un presentiment neliniştitor că poate acest *amour* nu avea să fie ca toate celelalte, şi o senzaţie neplăcută de a fi tras dincolo de barierele obişnuite pe care le păstra cu rigurozitate împotriva implicării emoţionale.

Dar până acum niciodată nu dăduse înapoi în faţa unei presimţiri. Refuza retragerea sau eschivarea, sau prea multă introspecţie; trăia viaţa impetuos, asemenea unui călăreţ temerar care îşi omoară calul în goană, şi dacă acesta era cel mai rapid mod de a-şi frânge gâtul atunci... naiba să le ia de consecinţe!

În calitatea sa de cunoscător al trupului şi stilului feminin, Nikki ştia bine că Alisa era mai frumoasă decât majoritatea femeilor, în timp ce din punct de vedere instinctual şi temperamental era una dintre cele mai dotate pentru a dărui plăcere în pat. Ceea ce nu însemna că în această apreciere ar fi fost implicate şi sentimentele lui. O considera doar ca pe o bijuterie mai rară, un bibelou mai preţios, şi ar fi fost un prost dacă n-ar fi reacţionat faţă de aceste calităţi rarisime şi încântătoare. Începea să înţeleagă de ce se împotrivea Forseus s-o lase pe Alisa în lume.

Ridicând alene o mână, îi făcu semn Alisei să vină mai aproape de el.

Ea se apropie lent, cu expresia ei cea mai tipică de *jeunesse dorée*[1] — tânără, nerăbdătoare, frumoasă dar ursuză.

— Zâmbeşte, iubito, rosti Nikki tărăgănând cuvintele. Se presupune că ar trebui să-mi creezi plăceri.

Pe chipul ei apăru un mic surâs rigid.

— Ei, spuse el calm, netulburat de grimasa ei, dacă te-ai strădui să te porţi tot atât de fermecător pe cât arăţi, cu greu ţi s-ar putea pretinde mai mult.

— În circumstanţele actuale, aşa ceva este imposibil! replică Alisa în şoaptă, aruncând o privire dispreţuitoare spre faţa zâmbitoare a lui Nikki.

— Nu ne rămâne decât să sperăm, murmură acesta, trăgând-o pe genunchii lui.

Îi plăcea s-o atingă, era ca şi cum asta i-ar fi dat un fel de drept de proprietate.

— Aduceţi-vă schiţele, *madame* Vevay. Verişoara mea şi cu mine vom alege câteva dintre modelele dumneavoastră care să fie confecţionate, sperăm, foarte repede.

— Oh, *certainement*, prinţe. Nu va fi nici o întârziere, prinţe, vă asigur.

— Vă rog, *monsieur*... şopti Alisa cu glas slab, privindu-l pe Nikki cu ochi rugători, căci felul în care o ţinea pe genunchi îi trăda extrem de flagrant statutul de amantă a lui... putând fi constatat de oricine.

— Nu! spuse el scurt, stăpânind atât lumea lui cât şi pe-a ei şi considerând că un bărbat care deţinea puterea lui necontestată nu trebuia să dea vreo explicaţie suplimentară.

O ţinu strâns în vreme ce, cu glas poruncitor, ceru să se aducă un sortiment de îmbrăcăminte care aprinse lumini în ochii lacomi ai doamnei Vevay. Nikki remarcă nefericirea

[1] *Jeunesse dorée* (lb. fr.): Expresie care se traduce prin „tineret aurit" şi defineşte tinerii bogaţi şi răsfăţaţi, blazaţi de viaţa prea generoasă cu ei. (n.t.)

Alisei în timp ce procedura continuă la nesfârșit și aproape că îi fu milă de ea. Dar nu chiar.

Va trebui să-i cumpere un *bijou* nemaipomenit, își zise în gând. Ea îi dăruia atâta plăcere încât trebuia să încerce să-i alunge nefericirea. Poate că i-ar putea domoli amărăciunea pe care o simțea știindu-se o femeie întreținută. În trecut, daruri atât de generoase avuseseră întotdeauna foarte mare succes. Toate femeile erau atrase irezistibil de scânteierea strălucitoare a smaraldelor și a rubinelor.

— Asta va fi tot, *madame* Vevay. Verișoara mea va purta această rochie de dimineață care-i șade bine, și ne putem aștepta ca un număr minim de rochii să ne fie livrate în termen de două zile, celelalte urmând după aceea, da?

— Da, cu siguranță! îi făgădui croitoreasa, gândindu-se că pentru a face față comenzii era obligată să angajeze cusătorese suplimentare.

Își acceptă cu grație alungarea și, printre mulțumiri pline de efuziune, părăsi salonul verde și auriu.

— Fără îndoială — îi spuse Nikki Alisei ca s-o tachineze — te-am copleșit cu generozitatea mea și cu formidabila mea cunoaștere a modei feminine. Sunt convins că-mi aprobi gustul și... te rog să-mi primești scuzele.

Râzând brusc, adăugă:

— Această purtare rușinoasă îmi este foarte obișnuită.

— Pentru ce, Nikki? întrebă ea cu calm. Pentru ce toate astea? De ce cu mine? insistă ea, privindu-l cu ochi limpezi dar plini de reproș.

Poate că se întreba și pentru ce nu-l ura mai mult. De ce nu-l ura deloc pe bărbat... ci doar autoritatea lui nepăsătoare asupra vieții ei.

„Pentru că am nevoie de trupul tău care îmi excită mintea", gândi el. „Fiindcă tu și fermecătoarea ta fiică îmi

încălziţi sufletul", răspunse în sinea lui. În schimb, cu glas tare zise:

— De-aia.

Alisa, încă mai stând pe genunchii lui Nikki, încercă să-i zdruncine siguranţa de sine privindu-l cu răceală, dar zâmbetul prietenos continuă să fluture pe faţa lui frumoasă.

— Ar trebui să te urăsc, îi spuse cu glas scăzut.

— Dar nu mă urăşti, replică el, tot atât de încet.

— Şi totuşi, declară ea calm, nu voi fi metresa ta.

Decizia ei îl bloca vreme de câteva clipe — într-atât de diferite le erau părerile — dar dorea ca ea să fie fericită, aşa că, fără ezitare, rosti cuvinte în care el însuşi nu credea:

— În cazul acesta, putem fi prieteni?

Cu comportamentul imprevizibil al sexului ei, Alisa făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi, brusc, zâmbi.

— Mi-ar plăcea foarte mult să fim prieteni. Şi, Nikki, eşti mult prea generos, atât cu mine cât şi cu Katelina.

Dintr-o dată, ochii i se umplură de lacrimi, iar pe buze îi tremură un sfârşietor surâs de recunoştinţă.

— Cum te-aş putea răsplăti vreodată?

— Prostii! Îmi face plăcere. Haide, nu plânge, dragă... spuse Nikki cu un glas ciudat de gâtuit. Amândouă, tu şi Katelina, îmi prilejuiţi o bucurie enormă. Lasă, gata cu lacrimile, adăugă sărutând-o pe Alisa cu duioşie. Hai să mergem să vedem noul tren al copilei.

Următoarea săptămână trecu în zbor. Nikki se străduia să rămână acasă în fiecare seară, iar Alisa încerca să nu se gândească la nimic — trăia doar cu sentimente. Lipsa lui Nikki la mesele de joi de la Yacht Club şi Clubul Nobililor era resimţită cu tristeţe, însă când i se pomenea numele, sprâncenele înălţate şi privirile răutăcioase explicau brusca lui înclinare spre plăcerea căminului.

— Dacă patul mi-ar fi încălzit de frumusețea aceea, nimeni nu m-ar mai vedea prin oraș până n-aș fi îndeajuns de bătrân încât să nu-mi mai pese sau până n-aș fi murit de prea multă înfocare, remarcă un tânăr ofițer, bădăran dar expresiv.

— Nikki binevoiește să-și facă apariția la trecerile în revistă matinale, observă un altul, și la prânz, când se termină, pleacă imediat; și umblă zvonul că s-ar fi descotorosit de Sofia.

În timpul absențelor din cursul dimineții ale lui Nikki, Alisa și Katelina îl avuseseră ca însoțitor pe Alexei, care se simțea onorat să fie văzut în tovărășia unei femei de o frumusețe atât de neobișnuită.

La rândul ei, Alisa se bucura de compania plăcută a tânărului văr al lui Nikki, care își dăruia cu generozitate timpul pentru a le escorta în plimbările lor de vizitare a orașului. Soiul acesta de petrecere a timpului i se părea plictisitor lui Nikki, și dacă ar fi așteptat s-o însoțească el, Alisa n-ar fi văzut niciodată frumusețile Petersburgului. În următoarele câteva zile, ea și Katelina văzură tot ce prezenta vreun interes.

Au vizitat Palatul de Iarnă, situat ceva mai departe, chiar pe aceeași stradă cu palatul de marmură roz al prințului Kuzan. Palatul de Iarnă, încă nu pe deplin restaurat după incendiul din 1863, era acum colorat de Stusov și Brulov în roșu-cărămiziu în locul verdelui-deschis inițial. Alexei le conduse nu numai prin amplele galerii ale Hermitage-ului, cu superba lui „școală rusă", ci și prin apartamentele neaccesibile vizitatorului obișnuit. Se plimbară

agale prin Grădina de Vară, cu aleile ei umbroase şi nenumăratele statui pe care le adusese Petru cel Mare din Italia, vizitară primul palat ocupat de Petru cel Mare — Palatul de Vară, construit de Trezzini, având dimensiuni modeste şi intime, într-una din zonele Grădinii de Vară. Văzură înfricoşătoarea fortăreaţă Petru şi Pavel, mai curând impunătoare decât frumoasă, construită pe celălalt mal al Nevei. Petrecură o întreagă dimineaţă la Kunstkamera, prima bibliotecă-muzeu din Rusia, cu colecţia ei de raritâţi începând de la manuscrise chinezeşti şi până la păsări împăiate, însă celebră mai ales pentru uluitoarea ei colecţie de bijuterii scite.

O altă dimineaţă de vizitare le dezvălui minunile de la Ţarskoie Selo, cu interioarele sale superbe şi cu camera de chihlimbar, ai cărei pereţi sunt placaţi în întregime cu chihlimbar de un galben pal ca mierea; camera cu mărgele de sticlă, camera de malahit, camera leilor din Camerun, cu pereţii îmbrăcaţi, ca şi mobilierul, în mătase de Lyon galbenă, ţesută cu desene de ramuri şi păsări, „tabachera" personală a Ecaterinei — aşa cum îşi numea ea budoarul intim, lambrisat cu panouri de sticlă albă opalescentă şi cu aplicaţii ornamentale aurite. Uşile erau încadrate de coloane de sticlă de culoare ultramarin.

Într-o altă dimineaţă coborâră cu vaporul în apele nesaline şi lipsite de flux ale golfului Finlandei, ca să vadă Peterhof-ul, legendara reşedinţă de ţară a lui Rastrelli, decorată în galben şi alb şi construită iniţial de Petru cel Mare cu intenţia de a rivaliza cu Versailles-ul. Pe domeniile respective se aflau două palate imperiale şi numeroase case de vară mici, împodobite şi înzestrate cu toate frumuseţile pe care le pot realiza averea şi bunul-gust. Grădinile le eclipsau pe cele mai superbe din Europa, fiind dominate

de cascade impunătoare și fântâni aurite care azvârleau jeturi sclipitoare ce se vărsau în mare.

Culorile abundau în arhitectura orașului, și nuanțele deschise, palide, încântau ochii la fiecare cotitură. Galbenul de lămâie și albul palatului Amiralității și al teatrului Pușkin, albastrul generos al catedralei Smolnâi, corai-ul palatului Menșikov; toate fațadele rococco tencuite în frumoase tonuri pastelate — liliachiu, nuanța somonului, verde-fistic — jucau rol de fundal pentru arhitectura rigidă, neoclasică a imperiului rusesc, adoptată de Alexandru I și Nicolae I. Frumoase canale strălucitoare întretăiau cele trei mari artere care porneau din piața Amiralității. Alisa era sincer impresionată de frumusețea acestei Veneții a nordului.

Fără știrea micului grup de vizitatori, două alte persoane îi însoțeau zilnic, rămânând cu scrupulozitate în planul al doilea, ceea ce nu constituia o treabă dificilă în amestecul acela poliglot de diverse naționalități și costume care se izbeau unele de altele în capitala imperiului. Străzile conțineau o mulțime de costume din regiuni sălbatice; erau acolo cazaci de pe Don, georgieni din Caucaz, tătari, perși, indigeni din Asia Centrală, chinezi, laponi, precum și mulțimea pestriță alcătuită din țărani ruși, preoți, călugări și călugărițe.

În acest șuvoi curgător de oameni, pândarii lui Forseus își urmăreau pe tăcute vânatul, insistenți ca o conștiință. Alisa nu ieșise niciodată singură din palatul de marmură, dar ei așteptau cu răbdare, cei șase bărbați organizându-se în schimburi de câte opt ore, astfel încât doi oameni — patru ochi atenți — știau douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru unde și ce face Alisa, și pândeau doar un prilej în care să fie singură, ca s-o poată duce înapoi la soțul

ei. Forseus nu era de o îndrăzneală atât de nebunească încât să înfrunte în public un personaj atât de ilustru şi puternic ca prinţul Kuzan.

Persoanele îndeajuns de privilegiate încât ţarul să le recunoască familiile ca prietene erau mai presus de lege, şi Forseus ştia asta.

Zilele de vizitare a oraşului se încheiau uneori printr-o plimbare cu trăsura până la capătul digului, unde lumea „bine" se ducea să vadă soarele apunând dincolo de golful Finlandei. Era o privelişte frumoasă, cerul strălucind în nuanţe stacojii şi aurii, apa netedă ca oglinda reflectând pâlcurile de stufăriş ce se înălţau ici şi colo, în timp ce una sau două bărci alunecau liniştit pe apa strălucitoare. Alisa rămânea uneori până când stacojiul cerului se topea în întunericul înserării. Aceste frumuseţi ale naturii se risipeau degeaba pentru ochii nevăzuţi aţintiţi neîncetat asupra prăzii lor.

Câteva zile mai târziu, într-o dimineaţă, Nikki se afla în camera lui de toaletă luptându-se să-şi îmbrace uniforma; întârziase deja cu jumătate de oră de la regiment şi începea să fie enervat. În cele din urmă, gata îmbrăcat în tunica albă cu trese negre şi cu pantalonii negri cu dungi roşii, se aşeză într-un fotoliu scund, vârându-şi piciorul într-o cizmă de călărie lustruită la perfecţie ocărând cu glas scăzut.

— Unde dracu' este afurisitul ăla de valet când am nevoie de el?! bombăni nefericit.

Alisa, înfăşurată într-un capot de mătase de un albastru-verzui brodat cu flori,îl privise din pragul uşii.

— Dacă îţi aminteşti — îl mustră ea cu blândeţe — în urmă cu mai bine de zece zile l-ai avertizat foarte clar pe

sărmanul tău valet că, până la noi ordine, nu voiai să fii deranjat de el dimineața.

— Am făcut eu asta? întrebă Nikki, ridicând capul și înălțând un zâmbet larg și chicoti.

— Va să zică am făcut-o, nu-i așa? Și acum plătesc pentru plăcerile mele, fiind nevoit să mă îmbrac singur, o tachină el.

— Să te ajut? se oferi Alisa, îndreptându-se spre Nikki.

— Nu, dragă, nu-ți face probleme, replică el prietenos, încălțându-și cea de-a doua cizmă. Fac agitație fără motiv. Sunt perfect capabil să mă îmbrac singur, doar că mă grăbesc al dracului de tare. Întârzierile mele încep să dea naștere la comentarii.

— Nikki...? începu Alisa, șovăitoare. Îmi poți acorda un minut?

— Desigur, iubito, răspunse prințul calm, trecând în fața unei oglinzi înalte de un stat de om și începând să-și potrivească epoleții de argint pe tunica uniformei de gală.

Apoi își încheie catarama centurii, și cum Alisa continua să tacă, o îndemnă cu glas liniștit:

— Ce este, porumbița mea?

— Ei, bine... bâigui ea, neputând găsi cuvintele potrivite prin care să-i spună ce avea pe suflet.

— Ei, bine, ce? insistă Nikki, uitându-se atent la Alisa, deoarece remarcase timiditatea evidentă a purtării ei.

— Sunt... adică... sunt foarte sigură că sunt însărcinată, reuși să îngaime Alisa, plecându-și cu nervozitate ochii sub privirea pătrunzătoare care îi măsură rapid trupul de sus și până jos.

— Cât de sigură? întrebă Niki pe tonul unei conversații obișnuite, părând netulburat de acea dezvăluire.

— Sunt sigură cam de trei săptămâni, răspunse ea, mirată de reacția calmă a lui Nikki.

Nu ştiuse la ce să se aştepte, şi în ultimele câteva zile fusese cu nervii încordaţi la maximum, încercând să-şi ia inima în dinţi pentru a-i da ştirea. Nu era lucru nemaiauzit ca la prezentarea unor astfel de veşti să fii trimisă de urgenţă să-ţi faci bagajele. Şi ea nu avea nicăieri unde se duce.

— Te rog să te linişteşti, iubito, pari foarte îngrijorată. Eu mă laud că sunt un desfrânat tot atât de înrăit ca şi cei mai mulţi dintre bărbaţi, şi mă complac într-o mulţime de vicii — declară Nikki zâmbind uşor — însă nu-ţi face griji, printre acestea nu se numără şi azvârlirea în stradă a femeilor însărcinate. La urma urmei — continuă privind-o atent pe Alisa şi vorbind calm — trebuia să te aştepţi la astfel de lucruri. Fără îndoială, nu speraî să scapi multă vreme de această situaţie, dacă te gândeşti la sârguinţa cu care ne continuăm... hmm!... prietenia noastră, încheie el tărăgănându-şi cuvintele.

— Nu eşti supărat? întrebă Alisa, nevenindu-i să creadă.

— Supărat? Pentru ce? Haide, dragă, dă-mi un sărut de „la revedere". Chiar că trebuie să plec, căci glumele lui Cernov devin zilnic tot mai grosolane, iar eu am întârziat al dracului de mult.

De când îşi dăduse seama că era gravidă, Alisa nu se simţise în largul ei. Îngrijorarea îi domina gândurile. Nu sperase să aibă încă un copil din căsătoria ei cu Forseus şi nici să rămână gravidă cu prinţul Kuzan, mai ales de când relaţia lor era atât de neclară. Copilul hrănit în trupul ei — o prelungire reală, vie a ei însăşi — nu putea fi uitat, dat la o parte sau lepădat. În cele câteva zile din urmă îi copleşise gândurile, şi acum Alisa se simţea uşurată că împărtăşise cu altcineva secretul ei.

Cât despre Nikki, el accepta faptul cu calm, ca făcând parte din ordinea firească a lucrurilor, o împrejurare sortită să apară. Pentru Nikki, o amantă însărcinată era o consecinţă

rațională a iresponsabilității cu care se lăsaseră în voia plăcerilor. Trebuia într-adevăr să-i cumpere o jucărie deosebită, vreun fleac cu care s-o înveselească — aceasta fu reacția lui imediată. Era conștient de obligațiile lui în această situație ca și de toate celelalte responsabilități ale rangului său. Avea sentimente afectuoase față de Alisa, însă obiceiurile de o viață refuzau să recunoască apariția de această dată și altor emoții, mai puternice.

Potrivit obiceiului consfințit de dătină, Alisa, în calitate de deținătoare a uterului, era obligată să accepte ceea ce binevoia să ofere Nikki; nu avea bani, cămin și nici rude la care să se întoarcă.

Însă avea alte motive, unele mai puțin prozaice: îl iubea cu pasiune pe acest bărbat capricios, nesocotit, enigmatic și ciudat de blând.

— Când mă voi înapoia în după-amiaza aceasta, trebuie să ne ducem la întâlnirea fixată cu *madame* Vevay, spuse Nikki cu nonșalanță, luându-și mănușile. Mi-a trimis ieri o scrisoare, informându-mă că alte câteva dintre rochiile tale sunt gata pentru ultima probă.

Apropiindu-se de Alisa, o îmbrățișă cu blândețe, și îi dădu un tandru sărut de despărțire.

— Ne vedem după-amiază, îi șopti.

Din prag, îi mai trimise o ultimă sărutare din vârful degetelor.

— Ah, am o rugăminte, scumpa mea.

Alisa fu cuprinsă de teamă. Vulnerabilă în actuala ei situație, aștepta primul gest de detașare.

— Te rog, de dragul copilului — spuse Nikki — te-ar supăra să nu fumezi? Știu că este foarte la modă, însă am vagi temeri ca nu cumva copilul nostru să vină pe lume cu față mânjită de funingine. Te superi?

— Asta-i tot? fu mirarea ei neprefăcută.

Pe chipul lui se ivi o nedumerire de o clipă.

— Acesta e singurul lucru la care mă pot gândi pe moment, replică. Aşadar, îmi vei asculta rugămintea?

— Desigur, murmură ea, încă uşor uluită de reacţia lui netulburată faţă de dezvăluirea ei.

— Îţi mulţumesc, draga mea. Mă simt uşurat. De ce nu te duci înapoi în pat, să te odihneşti până la întoarcerea mea? Oare nu se presupune că femeile *einceintes* sunt întruna obosite? adăugă el, zâmbind ironic.

Şi asta fu tot.

Din fericire, plimbările de vizitare a oraşului fuseseră reduse — acum şi prezenţa lui Alexei fiind necesară la regimentul lui — deoarece în ultima vreme dimineţile Alisei erau marcate de crize de greţuri. Poate că, într-adevăr, se va urca din nou în pat; în dimineaţa aceasta Katelina putea să-şi facă lecţiile în dormitor.

După un masă frugală, Nikki şi Alisa sosiră la *madame* Vevay. Nikki se instală în poziţia lui favorită, tolănit comod, cu haina albastră descheiată, cu mâinile împreunate peste vesta brodată de olandă şi cu picioarele îmbrăcate în pantaloni de un gri deschis întinse în faţa lui. Urmărea atent cum *madame* Vevay petrecea rochie după rochie peste capul Alisei, făcând tot felul de ajustări şi însăilări; în tot acest timp gângurind şi sporovăind.

— *Madame* Forseus! se jelui după ce desfăcuse însăilarea la cea de-a şasea rochie la rând. Niciodată n-o să fiu în stare să termin rochile astea. Fiecare probă necesită noi ajustări. *Madame* se îngraşă! constată cu reproş.

— Poate că de vină sunt incomparabilele meniuri ale bucătarului meu, *madame* Vevay, spuse Nikki cu nonşalanţă.

Mă tem că de când verișoara mea locuiește la mine, el s-a întrecut pe sine.

Madame Vevay se trase câțiva pași înapoi și, cu mâinile în șolduri, o privi atent pe Alisa, care se înroșise toată. Cu ochii înguști replică timid:

— *Monsieur* și *madame*, dacă bucătarul continuă să se autodepășească, poate ar trebui să pun pense suplimentare în talie, care să poată fi desfăcute pe măsură ce va fi necesar.

— Excelentă idee, *madame* Vevay, se arătă Nikki încântat. Vă rog să procedați așa cu toate rochiile rămase și nu vă vom mai cauza alte întârzieri în confecționarea lor. Ești de acord, draga mea? se adresă apoi politicos Alisei.

— Da, așa va fi foarte bine, răspunse Alisa cu glas slab, preferând să poată intra în pământ de rușine decât să mai fie ținta privirii pline de subînțelesuri a doamnei Vevay, care părea să știe întotdeauna totul.

În timp ce se întorceau acasă cu trăsura, Alisa se frământă în legătură cu umilirea pe care-o suferise sub privirea scrutătoare și șireată a doamnei Vevay.

— Știe. Ai văzut cum se uita la mine?

Nikki îi luă mâna într-a sa.

— Ce importanță ar putea avea dacă știe sau nu? zise ridicând cu nonșalanță din umeri și strângându-i ușor degetele spre a-i liniști disperarea. Nici nu te mai gândi la ea, iubito. Te voi apăra de orice alte priviri atotștiutoare, dacă te supără. Maternitatea este eminamente firească, și nimeni n-ar trebui să se rușineze vreodată de o astfel de stare. Totuși, dacă te tulbură, în viitor voi fulgera cu privirea sau voi face să-și plece ochii pe oricine ar încerca să te descumpănească. Îți mărturisesc — adăugă cu o sclipire

răutăcioasă în ochi — că în privinţa aceasta am o reputaţie foarte bine stabilită. Să luăm masa de astă-seară cu două ore mai devreme şi să-i îngăduim Katelinei să mănânce împreună cu noi? Ţi-ar plăcea? o întrebă, cu un calm imperturbabil, sperând să abată gândurile Alisei de la mândria ei rănită şi de la cugetările ei dureroase.

— Oare sunt ridicolă? exclamă ea cu un mic oftat.

Oftă şi el, întrebându-se dacă era mai bine să vorbească, sau să tacă.

— Să-ţi răspund sincer? o întrebă.

— Bineînţeles, replică ea.

Nikki fu izbit iarăşi de naivitatea ei; lumea pe care o cunoştea el era cu totul altfel.

— Ei, bine, în cazul acesta, pe cinstea mea, iubito, nu trebuie să-ţi pese nici cât negru sub unghie de ce zice lumea.

— Trebuie să învăţ lecţia asta.

— Dacă trăieşti alături de mine, zâmbi el, aşa-i înţelept.

Ea cugetă câteva clipe, apoi zâmbetul îi reapăru.

— Din când în când va trebui să-mi reaminteşti.

— Bine. Ei, şi-acum, mâncăm devreme sau nu? reveni Nikki la propunerea lui, nesimţindu-se în largul său când era vorba de manifestări emoţionale, preferând activitatea. Şi putem s-o aducem jos, cu noi, şi pe Katelina?

— Vai, Nikki, ar fi foarte frumos! exclamă Alisa, radiind de bucurie.

— La întoarcere să discutăm neapărat cu Pièrre. Ar putea născoci vreun fel de mâncare potrivit, cu care să-i facem Katelinei o surpriză.

— Este o idee minunată. Ei îi place foarte mult budinca de orez şi...

— Căpşunile şi tortul, interveni Nikki serviabil.

— Precum şi fursecurile...

Restul drumului fu străbătut de către cei doi îndrăgostiţi ţinându-se de mână şi comparându-şi observaţiile privitoare la mâncărurile cele mai agreate de ei înşişi în copilărie.

Nikki se simţea mulţumit sufleteşte şi împăcat cu sine însuşi când reuşea să-i facă o plăcere Alisei.

În dimineaţa următoare, Alisa şi Katelina se aflau în camera de lucru, ocupându-se cu lecţiile Katelinei, care fuseseră neglijate pe durata turneului lor de vizitare a oraşului, când un bărbat înalt, cărunt şi cu ţinută băţoasă intră brusc în încăperea luminată de soare şi le adresă o privire încruntată şi dispreţuitoare.

Mimica i se schimbă într-una de aprobare când remarcă eleganţa ţinutei de dimineaţă a Alisei — o rochie de un galben ca narcisa care îi punea în valoare silueta cochetă şi părul roşcat coafat impecabil — şi ochiul său experimentat decise că nu era de mirare că Nikki se comporta într-un mod atât de necaracteristic pentru el. După ce o văzu pe uimitor de frumoasa tânără, care în plus mai era şi de origine socială bună, prinţul Mihail înţelese pentru ce Nikki comisese indiscreţia de a-şi ascunde amanta în propriul palat. „Slavă Domnului că este o doamnă!" exclamă în sinea lui, şi repede înregistră înfăţişarea copilei ce stătea alături de femeie.

— Trebuie să fii Alisa, spuse bătrânul prinţ de-a dreptul.

Alisa se ridică tulburată, observând imediat asemănarea lui inconfundabilă cu a lui Nikki — acelaşi aer princiar al unui om născut ca să comande. Se îmbujoră la faţă (ceea ce o prindea foarte bine), şi făcu o reverenţă adâncă, ţinându-şi ochii plecaţi cu timiditate.

Aruncând o privire rapidă mamei sale, Katelina se grăbi să se ridice în picioare, schiţând şi ea o reverenţă.

— Da, *monsieur*, sunt Alisa, iar aceasta este fiica mea, Katelina.

— Cea mai recentă iubită a lui Nikki, aşa-i? Este foarte neobişnuit pentru el, să ştii, să se fixeze la o femeie. Trebuia să vin eu însumi să văd cum arată, rosti tatăl lui Nikki cu un calm desăvârşit.

Alisa era frământată de emoţii foarte tulburătoare, ce o invadau tumultuos, năvălind unele peste altele. Cuprinsă de panică, primul ei gând fu s-o trimită pe Katelina afară din cameră. Extrem de agitată, îi şopti fiicei sale.:

— Dă fuga, dragă, după Rakeli. Te va duce în grădină.

În timp ce Katelina se strecura afară din încăpere după ce aruncase o privire curioasă spre formidabilul bătrân, Alisa îşi îndreptă trupul cât putu mai mult şi, uitându-se drept în ochii bătrânului prinţ, spuse cu asprime:

— Examenul la care m-aţi supus a fost edificator, domnule? Dacă răspunsul este pozitiv, mă veţi scuza, dacă mă voi retrage.

— Ei, ei, copila mea, nu te supăra pe grosolănia mea. Pur şi simplu nu sunt omul care să suporte rigorile protocolului, spuse prinţul Mihail cu amabilitate, sprâncenele-i stufoase îmblânzindu-i întrucâtva expresia severă. Alegerea lui Nikki este incontestabil încântătoare, dacă e să-mi spun părerea, continuă cu un surâs. Haide, n-o să te mănânc. Ia loc. Voi suna să ni se aducă ceai şi vin de Xeres şi vom putea face cunoştinţă.

Peste câteva minute, un slujitor agitat veni cu serviciile de ceai şi de vin pe care le aşeză pe o măsuţă joasă de malahit situată între cele două fotolii pe care stăteau faţă-n faţă Alisa şi prinţul Mihail. Acesta din urmă discuta cu Alisa în maniera lui minunat de sinceră şi destinsă şi o cuceri aproape tot atât de uşor ca şi fiul lui. Farmecul nedezminţit al lui Nikki era în mod cert moştenit, constată Alisa.

La rândul său, prințul o studia pe Alisa care constituia motivul prezenței sale în palat. După ce auzise primele vagi zvonuri despre cea mai recentă concubină a lui Nikki, bătrânul prinț le trimisese imediat avocaților săi un mesaj prin care cerea o investigație completă asupra acestei noi „verișoare".

Răutăcioasa scrisoare trimisă de contesa Amalienborg nu fusese necesară, deoarece prințul Mihail nu rămânea niciodată prea departe de miezul bârfei, însă fusese apreciată de adresantul ei pentru motive neintenționate de expeditoarea ei. Era evident că, după mai mulți ani, Nikki renunțase la târfa aceea. Faptul constituia o mare ușurare pentru Mihail Kuzan, care se temuse că într-un moment de nebunie, după vreo orgie bahică, Nikki ar fi putut să-i ofere contesei mai mult decât o legătură amoroasă, și deși bătrânul prinț îi permitea, cu indulgență, unicului său copil să sărvârșească aproape orice indiscreție, așa ceva n-ar fi îngăduit. Prințul Mihail nu intenționa niciodată s-o aibă ca noră pe Sofia Amalienburg.

Pe urmă, uluitoarea știre că Alisa era soția lui Valdemar Forseus necesitase cercetări suplimentare în zona Viipuri. După trei săptămâni, bătrânul prinț era pe deplin informat și poseda un întreg dosar referitor la Alisa, la părinții ei, la căsătoria cu Forseus (Care prin ea însăși ridica unele probleme) și la noua „prietenie" cu fiul său. Informațiile acestea le ținu pentru sine în timp ce conversa cu blândețe cu tânăra doamnă, vrând să descopere el însuși de ce factură era femeia de care se îndrăgostise fiul lui. Și nu încăpea nici o îndoială asupra faptului că Nikki era îndrăgostit, de vreme ce o adusese făți să locuiască în palatul lui, și în plus — după cât înțelesese bătrânul prinț cu uimire — părăsise mesele de joc și rămânea acasă în toate nopțile.

— Vorbeşte-mi despre fiica dumitale, spuse el cu amabilitate după ce exploraseră subiectul muzeelor şi arhitecturii Petersburg-ului.

Şi, cu obişnuitele exagerări ale iubirii materne, Alisa continuă să vorbească, descriindu-şi cu evidentă plăcere fiica precoce.

După ce prinţul, în cursul conversaţiei lor, avusese în faţa ochilor această frumuseţe izbitoare, purtarea extrem de ciudată a lui Nikki nu i se mai părea de neînţeles. Trebuia să recunoşti că băiatul era în toate minţile, reflecta Mihail Kuzan într-un mod ambiguu. Dacă Nikki lua în serios relaţia cu o femeie după atâţia ani de amoruri întâmplătoare, n-ar fi putut alege o fiinţă mai încântătoare. Situaţia conjugală a Alisei i se părea lui Mihail Kuzan de mică importanţă. Investigaţiile lui extensive scoseseră la iveală amploarea şi frecvenţa purtărilor desfrânate ale lui Forseus şi abuzurile de care se făcea vinovat faţă de tânăra sa soţie. Deşi prinţului Mihail nu-i era necunoscută brutalitatea din comportamentul oamenilor, reieşise că Forseus era un maestru al genului, aşa că prinţul nu se simţea deloc obligat să i-o înapoieze acelei bestii pe această tânără fată. Un cuvânt discret din partea ţarului, şi problema divorţului s-ar rezolva.

Prinţul sorbea întruna din vinul de Xeres, golind în timpul conversaţiei lor jumătate de sticlă. În curând se înţelegeau formidabil de bine şi Alisei îi pierise toată teama şi timiditatea. Ea îşi bău vinul pe-ndelete, şi după ce i se umplu paharul a doua oară începu să-i fie greaţă. Culoarea îi dispăru din obraji şi pe frunte şi pe buza superioară îi apărură picături fine de transpiraţie. După ce vreme de câteva minute încercase vitejeşte să stăpânească valurile senzaţiei de vomă, Alisa, înspăimântată că se va face de ruşine în faţa

tatălui lui Nikki, întrebă cu glas slab dacă putea fi scuzată și, cu grijă, se ridică din scaunul pe care-l ocupase, în fața prințului.

După ce își văzuse soția de-a lungul a cinci sarcini, prințul cunoștea prea bine simptomele evidente ale unui stomac deranjat dimineața.

— Bineînțeles, draga mea, ești scuzată. Apropo, când urmează să-l faci tată pe fiul meu? o întrebă cu calm.

Șocul resimțit înțelegând că el știa înlocui greața printr-o adevărată groază, și Alisa se lăsă să cadă iar în fotoliu.

— Cum de ați știut, domnule? abia șopti, temându-se că limba doamnei Vevay își dăduse drumul atât de repede.

— Am ținut-o de mână pe soția mea de-a lungul a cinci sarcini, draga mea, așa că îmi este foarte bine cunoscut aspectul acesta verzui, care apare la un pahar de băutură. Paloarea accentuată a tenului dumitale, la o oră atât de matinală, pusă alături de apropierea dumitale de fiul meu în ultimele câteva săptămâni m-a îndemnat să fac o presupunere cu privire la inevitabilele consecințe, îi explică cu blândețe. Și acum, draga mea, îl vrei? o întrebă apoi de-a dreptul, în maniera lui ciudat de bruscă de a conversa.

Ea păru să-și cumpănească răspunsul.

— Este complicat, domnule. Există câteva motive...

— Îl vrei, o întrerupse el liniștit.

— Sunteți foarte perspicace, *Monsieur*.

— Am această reputație, conveni el.

— Da, mă tem că-l vreau, spuse Alisa cu un ușor oftat, dar — se grăbi ea să explice — nu și dacă el nu mă vrea.

Și pe un ton supus, continuă:

— Deoarece am trăit deja experiența unei căsnicii dezastruoase, niciodată nu i-aș dori cuiva așa ceva. Este mult prea îngrozitor.

— Ai vorbit foarte sincer. Îmi place asta. Foarte bine, tânăra mea doamnă, îl vei avea, declară Mihail Kuzan pe un ton decisiv şi imperturbabil, cu obişnuita lipsă de sensibilitate a Kuzan-ilor faţă de nuanţele delicate ale relaţiilor omeneşti.

Dacă Nikki n-ar considera-o compatibilă pe această femeie tânără, fermecătoare, încântătoare şi nespus de frumoasă, ar fi clar că el era lipsit de raţiune, şi datoria de a-i remedia prostia îi revenea tatălui său, cugeta bătrânul gentilom, contemplând-o pe Alisa cu o evidentă admiraţie.

— Te rog să-ţi pui picioarele pe canapea, iar eu voi suna să ţi se aducă o compresă rece. Soţia mea va fi încântată să afle vestea. Pierduse orice speranţă ca Nikki să-şi găsească vreodată pe cineva convenabil. Vei face cunoştinţă cu ea mai târziu. Călătoreşte mai lent, deoarece a insistat să aducă împreună cu ea câţiva servitori şi optzeci de bagaje. Poate că te-ai simţi mai comod în pat? sugeră cu glas liniştitor, remarcând înfăţişarea lipsită de vlagă a tinerei femei.

— Da, sunt sigură.

— Dă-mi voie, draga mea.

Prinţul Mihail îi oferi galant braţul şi o escortă pe Alisa până la dormitorul ei de la etaj.

Coborând apoi scara de marmură, prinţul îl informă cu glas tăios pe majordom că dorea să-l vadă pe fiul său imediat, de cum va pune piciorul în palat.

— Adu-mi în bibliotecă o gustare şi o sticlă de coniac.

— Foarte bine, domnule. Îngăduiţi-mi să spun, în numele meu şi al personalului, că este o plăcere să vă vedem din nou în această reşedinţă.

Bătrânul majordom, care-l slujise pe prinţ încă dinainte de căsătoria lui, zâmbea fericit.

— Pe viitor ne veţi vedea mult mai mult. Se pare că este necesar să iau în mână treburile fiului meu, spuse Mihail, zâmbindu-i familiar lui Serghei.

— Ne străduim şi noi cum putem... nu-i aşa, *monsieur*? răspunse acesta, făcând cu ochiul.

Sosind acasă la ora lui obişnuită, Nikki se miră când primi un mesaj tăios din partea tatălui său. Faptul de a-l chestiona pe Serghei nu folosi la nimic decât la a-l avertiza pe Nikki că tatăl lui o întâlnise pe Alisa. Intră aşadar în bibliotecă uşor indispus de tonul poruncitor cu care fusese chemat.

Tatăl său stătea în spatele tăbliei lustruite a unui birou creat de Andrè-Charles Boulle, lăcuit şi încrustat cu baga, esenţe naturale de lemn colorat, precum şi cu aliaje metalice, aramă şi fildeş gravat.

Ochii tatălui se întâlniră cu cei ai fiului! Privirile amândorura erau reci şi distante, cu deosebirea că a tatălui avea şi o nuanţă de dispreţ.

Cu un suspin de resemnare şi un gest dezinvolt al mâinii, prinţul Mihail îi oferi lui Nikki un fotoliu.

Nikki îi ignoră politeţea şi rămase cu încăpăţânare în picioare, rezemându-se cu nonşalanţă de glaful ferestrei construite în stilul roman al lui Andrea Palladio; părea răzvrătit, mânios din cauza felului puţin ceremonios în care îl invitase tatăl lui, neplăcându-i să se simtă ca un căţeluş pe cale să primească o lecţie pentru că sfidase autoritatea paternă. Totuşi, datorită respectului profund pe care i-l purta tatălui său, Nikki încerca să-şi stăpânească temperamentul de obicei greu de controlat. Strânse din dinţi.

În tăcere, cu o o privire lentă şi înnebunitoare, prinţul Mihail măsura silueta înaltă, cu umeri laţi şi impecabil îmbrăcată a unicului său copil. Sub această examinare minuţioasă ochii lui Nikki se ridicară, îi întâlniră pe cei ai

tatălui său şi îi susţinu o clipă privirea, după care, cu o sclipire, expresia îi deveni brusc distantă, însă nu mai înainte ca tatăl să fi observat încăpăţânarea ursuză şi mânia lui abia ascunsă.

— Care este motivul căruia îi datorez această vizită neaşteptată? Sunt trei ani de când ai fost ultima dată în oraş.

Nikki nu se aştepta cu adevărat să primească un răspuns la această impertinenţă şi nu fu dezamăgit. Cu excepţia unei sprâncene înălţate ironic, prinţul Mihail nu-i luă în seamă remarca, atenţia fiindu-i îndreptată mai ales spre aranjarea volanului de la manşeta cămăşii sale. După ce volanul fu potrivit cum se cuvine, îşi ridică din nou ochii şi vorbi cu glas calm, cuvintele răsunând limpede şi precise în tăcerea profundă a vastei biblioteci:

— Te-am răsfăţat în toate privinţele, nu-i aşa, Nikki?

— Da, tată, răspunse Nikki scurt, privindu-şi circumspect tatăl şi străduindu-se să ghicească ce avea să spună.

— Ţi-am spus eu vreodată „nu", sau ţi-am refuzat vreuna dintre dorinţe?

— Nu, tată.

Cuvintele răsunau tăioase şi hotărâte.

— Ţi-am trecut cu vederea toate numeroasele tale păcate mărunte şi escapadele nesocotite din toţi aceşti ani, n-am intervenit niciodată, decât atunci când circumstanţele atenuante ale... hm... aventurilor tale necesitau uneori o prezenţă calmantă sau capabilă să uşureze lucrurile.

La auzul reproşului, Nikki deveni şi mai rece.

— Dă-mi voie, te rog! Cred că mi-am văzut destul de bine de propriile-mi treburi, replică tăios. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată nevoie de ajutorul dumitale.

— Îmi vei îngădui să-ţi atrag atenţia că te înşeli, băiete. Iată un exemplu: poate îţi vei aduce aminte de copilul brunet născut de contesa Suvanieva toamna trecută. Deoarece atât

ea cât şi soţul ei sunt foarte blonzi, şi ceilalţi trei copii ai lor sunt bălai şi cu ochii albaştri, izbitorul colorit al ultimului băieţel n-a trecut neobservat. Ba mai mult, dacă îţi aminteşti, felul în care o urmăreai pe acea doamnă blondă nu era deloc discret. Cu obişnuita ta orbire faţă de raţiune şi prudenţă, îţi lăsai trăsura şi lacheii să aştepte la uşa ei până în zori, şi asta de nenumărate ori. Cupeul acela albastru ornamentat cu argint, pe care l-ai cumpărat de la ducele de Devonshire după vizita de stat făcută de el aici, este unic în felul lui şi atrage foarte mult atenţia, iar sania ta cu colorit roşu şi albastru este la fel de bătătoare la ochi, cu clopoţeii ei de aur şi harnaşamentul cu ciucuri auriţi pe care îl preferi. Deşi rareori mă aflu în oraş, sursele mele de informare sunt rapide şi demne de încredere. În fiecare zi mă aşteptam să aud de încă un duel, şi tu ştii cât de mult au îngrozit-o pe mama ta acele câteva confruntări de onoare, din ultima vreme — deşi nu reuşesc să înţeleg ce rol are termenul „onoare" în lupta pentru favorurile unei femei. Nu îmi place s-o văd pe mama ta tulburată şi nefericită, sublinie prinţul Mihail pe un ton ameninţător.

După o pauză deliberată, continuă cu glas scăzut;

— Deoarece contele Suvaniev era atât de des plecat din ţară, este de înţeles că nu avea cunoştinţă despre aventura amoroasă a soţiei sale, sau e posibil ca binecunoscuta lui reputaţie de duelist să-i fi dictat prudenţa. În orice caz, contele nu este deloc un prost şi a fost profund jignit de faptul că i s-au pus coarne. Deoarece tu ai întotdeauna un şir de femei ce se ţin pe urmele tale, s-a gândit că era negeneros din partea ta să-ţi îndrepţi ochiul admirativ asupra soţiei sale. În această împrejurare ţi-ai atras supărarea indignată a unui ministru cu influenţă şi putere. Ai fost extrem de aproape de punctul de a fi exclus scurt din rândurile gărzilor de cavalerie pentru o nepăsătoare nerespectare a aparenţelor.

Bătrânul prinţ lăsă să-i scape un mic oftat după care îşi reluă vorba:

— Din fericire, averea şi poziţia mea socială au şi ele o oarecare importanţă, şi deşi nu mă aflu în oraş decât sporadic, relaţiile mele de bază rămân nediminuate. Din respect pentru prietenia noastră veche şi strânsă, ţarul a fost convins că nu exista nici o dovadă concludentă cum că acel copil era al tău.

— S-ar părea că... ăă... le datorez profunde mulţumiri. Îngăduie-mi să-ţi adresez totodată dumitale mulţumirile mele tardive, rosti tărăgănat vocea cumpănită a lui Nikki, în timp ce acesta făcea o plecăciune rigidă în direcţia tatălui său.

Prinţul Mihail îi susţinu ferm privirea insolentă.

— Întocmai. Şi acum, gata cu sfada asta. Ce ai de gând să faci cu Alisa?

— Să fac? Ce s-ar aştepta din partea mea să fac? întrebă Nikki cu sarcasm. Sunt foarte mulţumit de această relaţie. O consider pe Alisa încântătoare şi fermecătoare, în ciuda faptului că este mult prea instruită pentru o femeie. După cum ştii, niciodată nu m-am dat în vânt după femeile prea inteligente.

— Acest fapt a fost întotdeauna foarte evident, replică sec tatăl său. Sunt informat de faptul că Alisa îţi poartă în pântece copilul.

— Felicitările mele, domnule, pentru eficacitatea surselor dumitale. Eu însumi n-am fost informat decât ieri despre iminentul eveniment fericit. Pot avea îndrăzneala să te întreb dacă ai descoperit ce urmează să fie? Băiat sau fată?

— Foarte amuzant, desigur, spuse bătrânul prinţ cu o uşoară înălţare a sprâncenelor.

Cu ochii fulgerând de furie reţinută faţă de neobrăzata lipsă de respect a lui Nikki, prinţul Mihail insistă cu un glas ca de gheaţă:

— Copilul este al tău?

— Așa se pare.

— Cum poți fi sigur?

— Nu am nici un motiv să mă îndoiesc de cuvântul ei. Fii liniștit, voi avea grijă de ea, continuă Nikki cu o politețe rece. Îi voi cumpăra o casă și voi aranja un mediu propice pentru creșterea unui copil de-al meu. Alisa și cei doi copii ai săi vor dispune de tot confortul necesar. Ca protector al ei, îi pot oferi un adăpost sigur, liniștit și luxos.

— Un protector este oare de ajuns? întrebă cu blândețe tatăl lui, frustarea clocotind totuși sub replica lui calmă.

— Doar n-ar trebui să iau în considerare o mezalianță? protestă Nikki convins că dreptatea era de partea lui.

— Amintește-ți, băiete, că mama ta este țigancă, răsună glasul grav și amenințător[VI].

— Iartă-mă, domnule, se grăbi Nikki să-și ceară scuze, în timp ce o roșeață datorată rușinii îi invada ceafa. Bineînțeles, nu m-am gândit la mama când am spus asta. Știi că îmi este foarte dragă.

— Dacă binevoiești să-ți amintești, încrezutul meu cățelandru, înainte ca aerele tale îngâmfate să te poarte prea departe, titlul nostru princiar se datorează faptelor de vitejie ale strămoșului nostru Platon în dormitorul Ecaterinei cea Mare. Când nobila noastră familie l-a trimis la Curte pe tânărul și chipeșul ei vlăstar, pe vremea aceea doar conte, în speranța de a susține interesele familiei, să nu crezi nici un minut că nu erau foarte siguri că înfățișarea lui arătoasă avea să atragă privirea insațiabilei împărătese. Familia Kuzan a obținut numeroase proprietăți și titluri suplimentare grație bunelor servicii și vitalității viguroase a tânărului Platon. Și fără îndoială, dacă ar fi să căutăm îndeajuns de departe în trecutul arborelui genealogic al „ilustrei" noastre familii, am

descoperi că primul Kuzan „nobil" n-a fost probabil nimic mai mult decât un tâlhar foarte norocos, pe drumul de caravane către est. Cercetează orice familie veche şi de vază din Rusia şi vei găsi, la bază, un mercenar, un războinic puternic, o căpetenie mai vicleană sau mai nemiloasă decât tovarăşul său. Pe o bază de acest fel se sprijină rangul şi averile primelor familii, aşa că nu-mi vorbi mie despre mezalianţă. Modul onorabil de a acţiona ar fi să te căsătoreşti cu Alisa, îl povăţui cu severitate tatăl său.

— Onorabil?! repetă Nikki, râzând dispreţuitor. Ar trebui ca eu să repar onoarea inexistentă a unei oarecare neveste de negustoraş, ducând-o la altar? exclamă cu o ironie plină de aroganţă. De când ne-am preocupat, dumneata sau eu, de înţelesul corect a ceea ce „se cuvine"? Mi se pare culmea ironiei ca tocmai dumneata să-mi ţii mie mici predici despre decenţă şi onoare. Ştii dumneata însuţi că cei mai mulţi dintre iluştrii noştri precursori de dată recentă au fost nişte pierde-vară imorali, cu prea mare indulgenţă faţă de ei înşişi, a căror distracţie principală o constituiau relaţiile temporare cu femei din toate clasele sociale şi de toate naţionalităţile? Şi ţinând seama de modul scandalos în care vreme de atâţia ani ai dus în societate o viaţă de destrăbălare, mă vei ierta dacă-ţi consider actuala postură ca fiind ciudat de nepotrivită cu personajul. În orice caz, problema este în afara oricărei discuţii, deoarece Alisa e deja căsătorită, încheie Nikki cu un surâs nonşalant şi mulţumit de sine.

— Acest amănunt neînsemnat poate fi corectat rapid, replică bătrânul prinţ pe un ton tăios. Banii şi influenţa pot cumpăra aproape orice, după cum ai observat şi tu, desigur — sublinie el cu un inconfundabil cinism — de vreme ce în toţi aceşti ani ai avut la dispoziţie un staul de târfe atât de origine bună cât şi proastă. Şi, fir-ar să fie! Îmi place fata!

— Atunci e păcat că ești deja căsătorit — replică Nikki cu voioșie, rezemându-se din nou relaxat și comod de glaful ferestrei și încrucișându-și brațele pe piept, cu un gest leneș — pentru că ai putea îndeplini dumneata fapta onorabilă față de Alisa, dat fiind că o respecți atât de mult. Eu nu sunt din soiul care se căsătorește, și atunci când voi ajunge la stadiul în care să fiu înclinat să mă așez la casa mea și să-mi pun la cale creșa, fii sigur că îmi voi alege o fată destul de docilă, de curând ieșită din școală, care să fie acceptabilă ca înfățișare și mulțumită să-și petreacă timpul la țară, crescându-mi moștenitorii. În mod cert n-aș decide să mă unesc cu cineva care în mai multe împrejurări a dat dovadă că are o fire de o încăpățânare îngrijorătoare. Mi se pare că m-aș face vinovat de cea mai mare nebunească faptă dacă mi-aș lua povara unei femei îndărătnice. Cu toate acestea, simt o oarecare obligație față de Alisa, deoarece am jucat un rol destul de important în pierderea condițiilor ei de viață anterioare.

— Totuși această „obligație" nu se extinde până la căsătorie, sublinie în bătaie de joc tatăl său.

— Deloc. Dacă aș fi obligat să mă însor cu toate femelele care îmi poartă copii, de mult aș fi fost căsătorit cu fata aceea de mujic pe care cu multă amabilitate mi-ai scos-o în cale când eram de paisprezece ani, remarcă Nikki cu seninătate.

— Ajunge!

Prințul Mihail se ridică brusc în picioare, izbind cu pumnul în birou în timp ce-și dădea cu glas de tunet porunca. Rămase drept, cu o ținută regală, statuia lui înaltă și uscățivă fiind încă viguroasă la șaizeci și opt de ani; avea trăsături acviline puternice și semețe, iar privirea sa glacială se ațintea pătrunzătoare asupra recalcitrantului și insolentului său moștenitor.

— Am luat în fine o decizie! declară prințul cu glas răspicat și majestuos, trecând cu vădit dispreț peste toate protestele lui Nikki. Te vei căsători cu Alisa! Ea nu este una dintre târfele tale neruşinate, ca s-o foloseşti şi apoi s-o dai la o parte. Am aşteptat destul de mult un nepot legitim care să-mi ducă mai departe numele. Ai împlinit treizeci şi trei de ani şi până acum ai dat dovadă de o accentuată împotrivire la a te lăsa convins să-ţi alegi o soţie, deşi toate matroanele din oraş au căutat să te agaţe pentru fiicele lor. Cu maniera nebunească cu care îţi conduci aventurile, şansele tale de a trăi o viaţă îndelungată sunt foarte mici, iar eu doresc un nepot care să mă moştenească. Prin nu ştiu ce miracol întâmplător, te-ai unit în sfârşit cu o femeie minunată, tânără, de origine bună, în locul obişnuitelor femei uşoare pe care obişnuieşti să le preferi, şi îmi convine ca Alisa să fie mama nepotului meu. Dumnezeu ştie ce vede la tine, dar dacă te vrea, te va avea!

— Chiar aşa? replică Nikki, părăsindu-şi atitudinea nonşalantă, dezlipindu-se, în sfârşit, de tocul ferestrei ce-i servea de suport şi stând cu trupul drept şi ţeapăn, în timp ce faţa îi pălise de spaimă. Îmi poruncești să mă însor cu Alisa? întrebă, nevenindu-i să creadă, înghiţindu-şi ochii şi încercând să-şi stăpânească mânia crescândă. Şi ce-ar fi dacă aş refuza? întrebă cu glas scăzut, printre dinţii încleştaţi.

— Să spunem doar că vei fi extrem de nefericit în exil pe domeniile mele din Siberia, cu lukaşii mei păzindu-te şi fără nici o femeie la îndemână, ca să te consoleze. Niciodată n-ai simţit întreaga putere a supărării mele. Ia seama! sunt în stare să te constrâng să vezi lucrurile în maniera mea, şi o voi face. În împrejurarea aceasta nu admit să fiu contrazis.

Fiecare cuvânt al ultimei fraze fusese rostit cu claritate, într-o şoaptă accentuată cu grijă şi tot atât de rece ca pătura de gheaţă arctică.

În toată viaţa lui, Nikki nu cunoscuse niciodată furia nestăvilită a firii tatălui său. Faţă de el, mânia fusese întotdeauna domolită, reţinută, stăpânită. Soarta hotărâse să-i lipsească pe prinţul Mihail şi pe prinţesa Kaisa-Leena de ceilalţi patru copii ai lor, fiecare din aceştia fiind pierdut în primele etape ale copilăriei. Nikki era aşadar singurul care ajunsese să împlinească un an. Micile morminte se înşiruiau în ordine de-a lungul unei laturi a peretelui estic al mausoleului de la „Le Repos", datele fiind o dureroasă dovadă a fragilităţii copiilor, când se confruntaseră cu cumplitele boli ale copilăriei. Primul născut — robustul şi voinicul Nikki — devenise atunci unicul obiect al iubirii părinţilor săi, al tuturor speranţelor şi aşteptărilor acestora. Farmecul lui nespus de puternic, chiar şi la o vârstă fragedă, îl făcuse şi mai drag părinţilor săi, chiar dacă n-ar fi fost singurul supravieţuitor şi unicul moştenitor al imensei şi secularei averi a Kuzan-ilor.

— O vei însoţi diseară pe Alisa la petrecerea cu dans pentru ziua de naştere a Golciov-ilor, îi spuse tatăl său pe un ton categoric.

— Este un ordin? întrebă Nikki cu năduf, fruntea întunecându-i-se.

— Da, este. Şi cu asta am terminat.

Mulţumit că pusese lucrurile la punct, prinţul Mihail îi făcu semn fiului său că poate să se retragă. Întrevederea se încheiase.

Nikki părăsi biblioteca uluit de mânia neobişnuită a tatălui său, însă copleşit în aceeaşi măsură de frustrare şi de resentimente cu mult mai primejdioase. Să constaţi că un părinte indulgent adoptă o totală schimbare de atitudine era o experienţă cumplit de umilitoare pentru un bărbat adult obişnuit să i se facă întotdeauna pe plac. Era ceva de netolerat. În sinea lui, Nikki clocotea de furie. Să i se

poruncească precum unui puşti! Şi acum, cele două temperamente puternice şi hotărâte ale tatălui şi fiului prevesteau ciocnirea a două voinţe de neîmblânzit.

Nikki avea dezavantajul anilor şi o pripeală nesocotită, încă netemperată de prudenţă, dar şi o îngâmfare optimistă care-i dădea convingerea că se va găsi o cale prin care să ocolească poruncile dictatoriale ale tatălui său.

Cu o mult mai bogată experienţă de viaţă, bătrânul prinţ poseda o cunoaştere a acesteia formată pe baza unei percepţii ascuţite şi cinice a lumii şi a slăbiciunilor omeneşti, de-a lungul a şaizeci şi opt de ani de observare atentă a maşinaţiunilor unei societăţi decadente. Ştia că avea să aranjeze lucrurile după voia lui, şi cu asta — gata.

Nikki plecă de acasă extrem de mânios şi îşi petrecu restul zilei la Yacht Club, jucând cărţi într-o dispoziţie mai degrabă posomorâtă.

Pe la începutul după-amiezei sosise şi soţia prinţului Mihail şi, după ce se ocupase de despachetarea bagajelor sale, aşteptase în salonul estic să vină Alisa să i se prezinte. Prinţul Mihail îşi prevenise soţia că aceasta nu era obişnuitul soi de iubită de-a lui Nikki, astfel încât era pregătită s-o placă şi s-o accepte pe Alisa chiar dinainte de a o întâlni.

Doamnele petrecură împreună o oră încântătoare, discutând despre regiunile lor natale, extaziindu-se în legătură cu viitorul copil al Alisei. Când aceasta ceru permisiunea să i se îngăduie să se retragă entru a se odihni înainte de cină, prinţesa Kaisa-Leena plecă în căutarea soţului ei, să-i spună că şi ea aproba alegerea lui Nikki.

În seara aceea, la cină prinţul Mihail întreţinu o discuţie plăcută atât cu soţia lui cât şi cu Alisa, şi le încunoştinţă că Nikki avea să vină împreună cu ei toţi la petrecerea oferită

de famlia Golciov. Tocmai când terminau masa, prințul Mihail primi un bilet.

«Nu am putut evita să fiu reținut. Vă rog să-mi acceptați scuzele. Vă voi găsi la Gociovi. N.»

Biletul constituia o sfidare fățișă. Tatăl lui Nikki zâmbi ușor. Băiatul avea temperament — asta o știuse el de ani de zile, și nu era atât de naiv încât să se aștepte la un fiu ascultător, care permite să se amuze cu un joc de așteptare. Nu trebuie să-ți surpi autoritatea printr-un zel nesăbuit. Fără îndoială că respectul lui Nikki față de părinții săi, sau cel puțin considerația lui față de Alisa aveau să fie mai puternice decât împotrivirea lui inițială. Prințul Mihail era sigur că în seara aceea Nikki avea să-și facă apariția ceva mai târziu.

— Nikki este reținut și ni se va alătura mai târziu, explică el pe un ton neutru. Doamnelor, îngăduiți-mi plăcerea de a însoți două frumuseți atât de fermecătoare. Înainte de plecare avem timp pentru o mână de cărți.

La zece și jumătate, cei trei ieșiră din salon și păși în hol, trecând apoi prin ușile duble deschise într-o clipă de doi lachei îmbrăcați în livreaua familiei Kuzan. Prințul — înalt și impunător în costumul său negru de seară a cărui severitate era diminuată doar de prestigiosul Ordin al Sfântului Andrei, prins de panglica sa de un albatru pal, era încadrat de două femei zvelte, ambele frumos înveșmântate în mătăsuri foșnitoare, ale căror siluete delicate erau și mai mult puse în evidență de dimensiunile majestuoase ale însoțitorului lor.

Mica și „intima" sărbătorire a zilei de naștere adunase laolaltă trei sute de oaspeți. Alisa, prezentată ca o rudă a prințului, a fos primită cu amabilitate de gazdele lor, care erau întotdeauna gata să se acomodeze la oricare dintre capriciile prințului Mihail.

Bineînţeles că bârfele precedaseră introducerea Alisei în cercul restrâns al cremei societăţii ruse, şi câteva priviri dezaprobatoare se îndreptară spre încântătoarea frumuseţe cu păr arămiu, însă nimeni nu îndrăznea să încrucişeze spada cu prinţul Kuzan sau cu tot atât de arogantul său fiu. Reputaţia lor garanta deschiderea tuturor uşilor în faţa protejatei lor, aşa că aceasta era înconjurată acum de o veritabilă — chiar dacă prefăcută — atmosferă plină de respect.

— O formidabilă concentrare de forţe de sprijin, aş zice — aprecie un oaspete, pufnind dispreţuitor. În ultimii trei ani prinţul Mihail n-a mai respirat aerul acestui oraş.

Când Alisa îi fu prezentată unei matroane antipatice şi mai degrabă înţepate, gătită ţipător — dacă nu chiar de prost-gust — într-o mătase purpurie împodobită cu pene, tânăra îşi dădu seama de marea putere a bătrânului prinţ. În momentul în care femeia îmbrăcată în purpuriu şi a cărei atitudine te intimida aruncă asupra „verişoarei" lui o privire dispreţuitoare, salutând-o cu răceală, prinţul Mihail spuse cu formidabilă suavitate:

— Nu înţeleg câtuşi de puţin cum îndrăzneşti dumneata, Ana Teodorovna, să stai aici, riscând să mă indispui cu expresia dumitale critică, deşi ştii tot atât de bine ca şi mine că nici măcar un metru din cele şaptezeci de mii de tone de şine de oţel de curând comandate din uzinele de la Creuzot nu va fi montat în zona câmpurilor de grâu ale soţului dumitale fără aprobarea Ministrului de Interne, care este un foarte vechi şi bun prieten de-al meu. Acum, fă-i o reverenţă drăguţă şi urează-i o seară plăcută verişoarei noastre, zise prinţul, însoţindu-şi vorbele cu un mic zâmbet.

Marea doamnă îi îndeplini dorinţa. Alisei i se adresă un „Bună-seara" mai curând silit.

— Eşti scuzată, Ana, murmură prinţul Mihai,

Când spătele ţeapăn al femeii se îndepărtă, bătrânul prinţ remarcă:

— Dracu' s-o ia de mujere cu minte de găină! Niciodată n-a fost o femeie cu intuiţie... ce zici, Kaisa-Leena? comentă, uitându-se în jos, spre soţia lui brunetă şi adresându-i un zâmbet larg.

— Cred că ai mai „iluminat-o" puţin, Mişa, replică ea înapoindu-i zâmbetul.

— Ei, şi-acum, Alisa, cu cine n-ai mai făcut cunoştinţă?

Apoi, răzgândindu-se brusc, bombăni:

— Dă-o-ncolo de treabă! N-am de gând să te mai prezint nici unei scorpii bătrâne. Hai să vedem pe cine mai avem aici în afară de acestea, zise cu glas scăzut, cercetând încăperea.

Multe dintre femei o priveau pe această nouă frumuseţe cu o invidie răutăcioasă făţişă, observând fiecare detaliu al înfăţişării Alisei, însă îşi ţineau limba cu prudenţă, în vreme ce bărbaţii profitau din plin de prima ieşire în lume a Alisei fără prezenţa geloasă a lui Nikki. Toată lumea era totuşi de acord că această foarte recentă amantă se încadra în genul obişnuit al lui Nikki: frumoasă, provocatoare, senzuală. Alisa fu înconjurată imediat de o falangă de bărbaţi fermecători şi gata să-şi ofere serviciile, fiecare încercând s-o măgulească, s-o laude şi să-i facă pe plac. Ea dansă la nesfârşit, bucurându-se profund de petrecere şi de atenţia pe care i-o acordau admiratorii, deşi pe tăcute cerceta cu regularitate mulţimea, doar îl va zări pe Nikki. Acesta nu-i oferise nici o explicaţie pentru absenţa lui din acea după-amiază.

De o frumuseţe delicată în rochia ei de bal din mătase în două nuanţe de liliachiu, Alisa şedea pe un scaun cu faţa spre uşă, aşteptându-i cu răbdare pe cei şase craidoni care

plecaseră în goană să-i îndeplinească dorinţa de a bea o cupă de şampanie, când văzu silueta înaltă şi inconfundabilă a lui iubitului său. Acesta străbătu cu paşi lenţi vasta pardoseală a încăperii, ca şi cum n-ar fi întârziat cu patru ore de la datoria lui de a-i sluji drept escortă. Faţă de neruşinarea lui plină de îndrăzneală, Alisa nu-şi putu stăpâni un oarecare resentiment.

Lui părea să nu-i pese de sutele de ochi dornici să privească întâlnirea dintre Nicolai Kuzan şi noua „verişoară" cu care vieţuia şi care acum fusese luată sub aripa famliei cu îndrăzneala arogantă de care numai bătrânul prinţ Kuzan era în stare. Faptul de a-l vedea pe Nikki venind la un bal ar fi fost în sine de ajuns pentru a le stârni privirile atente, însă acest gest făcut evident de dragul celei mai recente iubite a lui nu trebuia să fie scăpat, deoarece Nikki Kuzan nu făcea niciodată ceva pentru a îndatora pe cineva.

Nimeni nu credea nici o clipă că Alisa era o verişoară, însă în societate învăţai repede necesitatea de a nu „observa" niciodată în public. Fiind una dintre cele mai vechi şi mai puternice familii din Rusia, precedându-i cu câteva secole pe Romanovi, Kuzan-ii erau mai presus de convenienţele obişnuite; oare nu avusese bătrânul prinţ aplombul formidabil de a se căsători — pe vremea ţarului Nicolae I — cu o ţigancă mai tânără decât el cu optsprezece ani, silind societatea s-o accepte? Şi chiar dacă ar fi dorit cineva să protesteze, nimeni nu ar fi îndrăznit să aţâţe temperamentul turbulent al prinţului Mihail, care fusese celebru în Rusia vréme de cincizeci de ani.

Mersul agale al lui Nikki îl aduse încet faţă-n faţă cu Alisa, care stătea pe un fotoliu Louis XV îmbrăcat în brocart. În ochii lui aurii strălucea sclipirea datorată absorbţiei unei apreciabile cantităţi de băuturi alcoolice.

— Ai binevoit să-ţi faci apariţia, constată Alisa pe un ton ironic, privindu-l cu reproş.

— După cum vezi, *madame* — răspunse el, salutând-o printr-o plecăciune elaborată şi cu obişnuita lui expresie de mulţumire de sine care o făcea să vrea să-l plesnească. Am senzaţia clară că nu numai tatăl meu, ci şi aceste sute de persoane curioase, cu gurile căscate de nerăbdare, vor fi extrem de dezamăgite dacă nu fac un tur de dans cu dumneata, aşa că, te rog — continuă el tărăgănându-şi nonşalant cuvintele — acordă-mi această onoare.

Cu un gest graţios, întinse braţul spre mâna ei.

Alisa se aprinse de mânie şi refuză invitaţia cu o evidentă acreală.

— Îmi pare rău... maiorul Kreptovici şi contele Soltikov, precum şi alţi câţiva domni s-au dus să-mi aducă şampanie şi... se vor înapoia curând.

Spre ciuda ei, simţi că se înroşeşte toată, sub privirea scrutătoare şi intensă a ochilor lui sclipitori, de om beat.

Cu o mişcare rapidă, Nikki îi înşfăcă mâna şi, ţinându-i-o ca într-o menghină de oţel, scrâşni printre buzele strânse:

— N-au decât să aştepte atât cât îmi convine mie!

Smulsă fără ceremonie în picioare, Alisa simţi un braţ musculos înconjurându-i mijlocul şi mâna dreaptă îi fu prinsă într-o strânsoare atât de puternică încât nu-i îngăduia să se mai împotrivească. Fu trasă cu forţa pe ringul de dans şi, alunecând în paşi de vals, se pomeni dansând cu cel mai potrivit partener pe care-l avusese ea vreodată. Nikki dansa superb, aşa cum făcea el totul, însă cu obişnuita-i eleganţă plictisită.

După ce Alisa, cu o răceală voită, îi evitase ochii concentrându-şi în schimb atenţia asupra celui de-al treilea

nasture de la gulerul lui, tăcerea ei fu întreruptă de Nikki care remarcă pe un ton mai degrabă ursuz:

— Ei, bine, doamnă Forseus? Care îţi sunt planurile?

Ca răspuns la tonul lui de gheaţă, ochii Alisei se ridicară şi întâlniră privirea lui rece. Întrebarea nepoliticoasă îi trezi spiritul combativ, făcând-o să-şi înalţe hotărâtă bărbia.

— Care sunt planurile mele? Ce ton formidabil de acuzator, *monsieur*, ca şi cum responsabilitatea ar fi în exclusivitate a mea! Fără pariul dumitale blestemat, niciodată n-aş fi avut ghinionul de a face cunoştinţă cu dumneata, şi dacă nu m-ai fi „adorat" atât de asiduu încă o dată la Petersburg, nu m-aş afla în situaţia deloc de invidiat de a-ţi purta copilul!

— După câte înţeleg, *madame*, cu greu ai putea fi categorisită drept o nevinovată după ce ai trăit cu libidinosul acela pervers de Forseus, şi nu uita, draga mea, că rareori ţi-au repugnat atenţiile mele. Pentru ce, nu mai departe decât noaptea trecută, felul în care mi-ai răspuns a fost, să zicem... ăă... de o exigenţă egoistă? încheie el cu o maliţiozitate insinuantă, înălţând sarcastic o sprânceană în timp ce un zâmbet batjocoritor îi încreţea obrazul stâng.

Adevărul umilitor din vorbele lui spori indignarea Alisei, deoarece era mortificată de reacţia rapidă pe care o obţineau invariabil din partea ei avansurile îndrăzneţe şi pătimaşe ale lui Nikki. Întotdeauna ceda la desăvârşita lui iscusinţă şi experienţă, simţurile fiindu-i trădate de delicioasa tortură a atingerii lui.

Tenul ca de lapte al obrajilor fetei se coloră trandafiriu, sub ofensa directă, şi Alisa se străduí să-şi elibereze mâna din strânsoarea lui ca să părăsească ringul de dans. Coborându-şi mâna de pe umărul lui Nikki, îşi răsuci degetele smulgându-le dintre ale lui. Imperturbabil, Nikki

se mulțumi să-i strângă cu și mai mare putere mijlocul și îi prinse din nou mâna dreaptă, de astă-dată într-o strânsoare ca de menghină atât de nemiloasă încât ei îi dădură lacrimile. El o trase aproape de trupul lui înalt și, calm, continuă să evolueze cu pricepere prin lunga sală de bal, fără a se fi abătut măcar cu un pas de la ritmul lui grațios de vals.

— Așa-i mai bine, spuse Nikki aprobator. Nu zău, iubita mea, oare nu oferim și așa un spectacol suficient, fără a mai recurge la certuri copilărești? Prezența mea pe pardoseala unei săli de bal va da foarte multă vreme de lucru limbilor matroanelor. Trebuie să fie patru sau cinci ani de când n-am mai onorat această politicoasă obligație socială. Consideră-te într-adevăr „frumoasa balului", dacă mi-ai cucerit atenția cu prilejul unei apariții publice atât de neobișnuite din partea mea.

În vremea aceasta muzicanții ajunseseră să-i privească destul de fix pe combatanți, cu rezultate dezastruoase pentru ritmul dansului; o jumătate dintre dansatori îi priveau și ei cu un vădit interes, în timp ce cealaltă jumătate se prefăcea în mod politicos că nu observaseră fața congestionată a Alisei, expresia ursuză a lui Nikki și dialogul furtunos dintre prințul Kuzan și cea mai recentă iubită a lui.

— Fii liniștit, prințe Kuzan — spuse Alisa glacial, nu-ți cer apariții în public, și nici apariții între patru ochi.

Dacă Nikki era decis să se eschiveze de la responsabilitatea lui într-o manieră tipic masculină, ea refuza să implore sau să se umilească cerând ajutor.

— De îndată ce se va descoperi că am un soț încă în viață, reputația mea va fi distrusă, iar un copil nelegitim cu greu ar putea dăuna și mai mult unei reputații deja prăbușite sub orice limite. Poți înceta să-ți îndrepți spre mine atențiile tandre și publice, iar eu voi fi încântată să te resping

grosolan, în aşa fel încât vei fi scutit de plictiseala de a te mai ţine după mine.

— Nimic nu mi-ar conveni mai mult, *madame*, replică el cu brutalitate, însă curiozitatea m-a împins să mă încredinţez dacă nu cumva intenţiile dumitale nu aveau direcţia contrară. În urma unei conversaţii destul de nevinovate cu tatăl meu, în după-amiaza aceasta, nu eram sigur de ceea ce doreşti cu adevărat, adăugă, subliniindu-şi suspiciunile.

Enervarea lui Nikki spori şi mai mult când, cu neplăcere, îşi aminti de confruntarea cu tatăl său şi de porunca expresă ce-i fusese dată.

Alisa se uită la prinţ, aproape mută de indignare. Însă îşi reveni în câteva clipe, hotărâtă să-şi clarifice poziţia.

— Să înţeleg oare, *monsieur* — spuse pe un ton glacial — că aveai impresia că mă agăţ de dumneata? Ce îngâmfare monumentală! Din păcate — continuă într-o şoaptă din care răzbea o furie formidabilă — aceasta este o piesă de teatru în care mă simt incapabilă să intepretez un rol, fie şi pentru a salva copilul de o soartă necunoscută. Ideea de a recurge la dumneata ca la un soi de protector permanent dar împotriva propriei sale voinţe îmi repugnă total!

Rostind aceste cuvinte, îşi aţinti ochii ca de bazilisc[1] într-ai lui.

În mod neaşteptat, diatriba ei tăioasă avu ca rezultat un zâmbet strălucitor, copilăros, un zâmbet extrem de atrăgător, care fu urmat imediat de un chicotit profund şi relaxat. Expresia dură şi încruntată a lui Nikki fu alungată de aceea a unui amuzament lipsit de orice răutate.

— Ce scorpie drăguţă poţi fi, foarte atrăgătoare! şopti uşor, contemplând frumuseţea seducătoare a chipului

[1] *Bazilisc* (mit.): Reptilă legendară, cu răsuflare şi privire ucigătoare. (n.t.)

îmbujorat al Alisei, ochii ei violeţi strălucitori de mânie şi respiraţia neregulată datorată intensităţii emoţiilor ei.

Simţindu-se uşurat, Nikki spuse:

— Ar fi trebuit să ştiu că nu tu te aflai în spatele blestematului de ordin dat de tatăl meu.

Ochii Alisei se măriră de uimire, aţintindu-se neîncrezători în privirea acum calmă a lui Nikki.

— Ce ordin? întrebă ea repede.

— Porunca fără echivoc de a mă căsători cu tine.

Zâmbi nonşalant văzându-i expresia mirată şi buzele întredeschise de uimire.

— Acum, îi explică el pe un ton prietenos, îl pot informa pe tata că o constrângere din partea lui nu este necesară, deoarece eşti tot atât de potrivnică acestei uniri ca şi mine.

— În orice caz, ce idee nemaipomenit de absurdă, ţinând seama de faptul că eu sunt deja căsătorită! O idee care cu siguranţă nu poate avea nici o însemnătate.

Totuşi, la gândul acesta inima ei bătea mai repede.

— Dimpotrivă, draga mea, tata nu este omul pe care să-l contrazici sau căruia să nu-i respecţi vreunul din capriciile sale, lucru pe care eu însumi l-am descoperit astăzi pentru prima dată, zise Nikki, recăpătându-şi siguranţa de sine.

— Ei bine, în cazul de faţă trebuie să fie contrazis. Ideea este absurdă.

— De acord! replică Nikki pe ton sec, într-o manieră deloc cavalerească.

Muzica încetă şi dansul luă sfârşit. Nikki rămase în picioare privind în jos spre Alisa, strângând uşor în braţe căldura ei voluptuoasă.

— Acum, *monsieur*, poţi fi scutit de nebinevenita mea prezenţă. Te rog să onorezi ringul de dans cu vreun alt norocos obiect al atenţiilor dumitale, zise Alisa cu sarcasm.

— Foarte bine, dragă, cum doreşti!

Nikki îşi slăbi strânsoarea, o salută cu o uşoară plecăciune şi, spre durerea Alisei, îi acceptă foarte nepolitic sugestia, depărtându-se cu pasul elastic al unui ofiţer de cavalerie, şi îşi petrecu restul nopţii dansând cu contesa Amalienborg. Aceasta se mândrea cu nespusă plăcere de faptul că se bucura de atenţia lui Nikki. În mod cert, acum oricine putea să vadă că Nikki încă mai era îndrăgostit de ea şi că târfa aia mică — observa ea cu bucurie — nu însemna nimic pentru el.

Privindu-i, Alisa simţi că moralul i se prăbuşeşte brusc. Numai demonii gemeni ai încăpăţânării şi mândriei o împiedicară să moară sub apăsarea nefericirii generate de spectacolul oferit de Nikki şi fosta lui amantă dansând prin încăpere. Cei doi constituiau o imagine a frumuseţii, deoarece contesa era o femeie înaltă, brună, cu un profil clasic, un trup superb de Venus pus admirabil în valoare de o dantelă neagră cu un decolteu îndrăzneţ, iar înfăţişarea atrăgătoare a lui Nikki, brun şi el, şi statura lui impunătoare se potriveau cu ea la perfecţie.

„Sper ca rochia să-i fie sfâşiată de pintenii ăia", gândi Alisa cu ură.

Prinţul Mihail era furios din cauza purtării lui Nikki şi după ce văzu durerea Alisei insistă ca ei să plece. Progenitura aceea nerecunoscătoare avea să plătească pentru această purtare obraznică, îşi făgădui în sinea lui cu reproş. Oare ar putea aranja ca târfa aia de contesă să fie trimisă în Siberia? Era o idee.

În primele ore ale dimineţii, Nikki acceptă fără tragere de inimă invitaţia contesei de a o însoţi acasă şi, în trăsură, când ea îi luă mâna şi i-o strecură sub propria-i fustă, o dezmierdă şi o mângâie absent şi de mântuială.

Acum zăcea culcat pe spate în patul ei, capul contesei odihnindu-se pe vintrele lui. Îi urmărea activităţile reflectate în oglinda de deasupra capului lui cu oarecare detaşare — ca şi cum el n-ar fi fost implicat în acea scenă. Capul contesei se deplasă şi gura ei începu iar să se mişte, producând un sunet moale, de sucţiune. Femeia avea unul dintre cele mai superbe trupuri, remarcă el, şi una dintre cele mai depravate imaginaţii din câte cunoscuse el vreodată. O punea în aceeaşi categorie cu Cora Pearl[VII], un elogiu formidabil, însă, în general, el era un bărbat cu înclinaţii normale, un om senzual cu o indiferenţă dispreţuitoare faţă de practicile perverşilor. Peste câteva secunde, aceste cugetări nonşalante încetară, întregul lui sistem nervos fiind silit să se concentreze asupra manevrelor delicate ale Sofiei. Ceva mai târziu, imaginile tremurătoare din oglinda ce reflecta mişcările contesei Amalienborg rămaseră neclintite — înghiţise, şi Nikki închise ochii şi oftă adânc. Apoi se relaxă în tăcere, nevrând s-o vadă şi nici să-i vorbească.

Bruna Afrodită se întinse lent peste tot trupul lui, petrecându-şi mâinile în susul şi în josul trunchiului, cuprinzându-i uşor între degete testiculele.

El îi dădu mâna la o parte.

— Nu acum, Sofia.

— Vreau să mă domini, Nikki! gemu ea.

Afurisitele acelea de degete lungi ale ei erau de o eficacitate perversă. Iscusinţa îl era remarcabilă. Nikki se şi întărise.

— Fă să mă doară, Nikki! imploră ea, trăgând de el, s-o pătrundă.

Christoase! în noaptea asta nu-i plăcea ca ea să fie într-o asemenea dispoziţie, şi îl enerva din cale-afară. Dracu' s-o

ia! O luă aşadar ca un câine şi o sili să-i facă pe plac. Însă starea de spirit mânioasă a lui Nikki nu avu alt rezultat decât s-o excite pe ea şi mai mult. Peste câteva minute, el se ridică din pat scârbit. Oare de ce avea mereu de-a face cu femei de teapa Taniei şi a Sofiei, care în dormitor doreau tiranie?

— Nikki, unde pleci? strigă ea, încercând să se agaţe de el. Rămâi cu mine!

De trei ori era prea mult. Se simţea obosit şi, dacă-i vorba, nici nu voise s-o revadă pe Sofia. Dacă n-ar fi fost dorinţa de a le face în ciudă tatălui său şi Alisei, nu i-ar fi adresat contesei, la Golciovi, nici măcar un „bună-ziua" politicos.

— Sunt obosit şi tânjesc după propriul meu pat, replică tăios, în timp ce se îmbrăca rapid.

— Tânjeşti de fapt după târfa aia care doarme în patul tău! ţipă contesa, mânioasă. Şi cu plăcerea mea cum rămâne?

Nikki îşi trăgea cizmele şi închise ochii, scârbit şi obosit. Se ridică încet din fotoliu, se îndreptă spre uşă, şi când ieşi din cameră spuse rece:

— Pentru plăcerea ta, îţi voi trimite câinele tău lup. Aud că este una dintre perversiunile tale speciale. Adio, Sofia.

În drumul spre casă, în trăsură, îşi rezemă recunoscător capul pe canapeaua de catifea şi încercă să-şi alunge scârba pe care i-o provocase Sofia. Îşi aminti că nu întotdeauna îl dezgustaseră perversiunile Sofiei — de fapt priceperea ei extraordinară fusese un element major în atracţia pe care o exercitase asupra lui. Oare ce se întâmpla cu el? Singurul lucru la care se putea gândi era Alisa. Zi şi noapte, frumuseţea, vioiciunea, chiar şi firea ei încăpăţânată îi stăpâneau gândurile. Chicoti. Dumnezeule, ce dor îi era de ea! După noaptea asta, Sofia era în mod categoric ştearsă de pe lista lui.

Când ajunse acasă, urcă încet scara şi parcurse lungul coridor de marmură ce ducea spre camerele lui. Fără a se opri, îşi continuă drumul prin uşa de legătură şi intră în dormitorul Alisei, dorind să-i contemple frumuseţea paşnică şi să scape de impresia de întinare lăsată de Sofia. Se aşteptase ca la această oră târzie Alisa să fie adormită, dar ea stătea culcată însă trează, sprijinită pe un maldăr de perne, şi în lumina slabă a unei singure lămpi umbra ei dansa pe perete. Înainte ca el să aibă timp să vorbească, ea remarcă pe un ton acru:

— Pur şi simplu duhneşti a parfum de femeie!

— Al contesei Amalienborg, replică el cu candoare, neobişnuit cu necesitatea unei explicaţii.

Se apropie de patul ei.

— Cum îndrăzneşti?! ripostă Alisa jignită, trăgându-se departe de el.

— Cum îndrăznesc?

Sprâncenele lui Nikki se înălţară exprimând o nedumerire sinceră. Ideea de a-i da unei amante explicaţii privitoare la acţiunile lui era de neimaginat.

— Eşti îngrozitor! Să vii aici, cald de lângă trupul altei femei! Eşti vrednic de dispreţ, odios! strigă ea, cu ochii arzând de indignare.

— Este lucru ştiut, doamnă — răspunse el aproape cu blândeţe, întărâtat de atitudinea ei sfidătoare şi păstrând în ochi o expresie clară de ameninţare — că amantele nu ţin predici moralizatoare. Nu este înţelept, îi reaminti el pe un ton cam.

— Nu eu am vrut să-ţi devin amantă, şi nu am chef să mă port cu înţelepciune după atâta timp! se răsti Alisa la el, netemându-se de ochii aceia primejdioşi, deoarece frustrarea şi revolta o făceau să uite de prudenţă.

Fusese o noapte lungă, lipsită de somn, în timpul căreia gândurile îi fuseseră dominate de imaginile lui Nikki şi ale contesei.

— În cazul acesta, se pare că ai nevoie de oarecare instruire cu privire la îndatoririle şi purtarea amantelor, zise Nikki cu ochi strălucitori printre pleoapele îngustate.

— Nu am nevoie de nici o instruire din partea unor indivizi sordizi ca tine, dacă nu te superi! replică semeaţa şi nesupusa amantă.

— Dacă nu mă supăr? Dar mă supăr, *madame*, îi întoarse Nikki vorba cu glas mieros. Vezi tu, îmi displac profund contrazicerile atunci când sunt într-o dispoziţie ce necesită o amantă înţelegătoare, să-mi aline starea de spirit posomorâtă.

— Caută-ţi „contravaloarea" la târfa aia de Sofia, curvar ce eşti! Aşa cum poate ai observat, eu nu sunt într-o dispoziţie plină de înţelegere! strigă ea mânioasă.

— Te rog, doamnă Forseus, nu fi vulgară! Femei vulgare pot găsi cu grămada.

Buzele lui Nikki schiţară un zâmbet neprietenos în timp ce, enervat, gândea: „Două târfe într-o noapte. Dumnezeule, asta-i prea mult! Mai întâi gustul neplăcut lăsat de scandalul Sofiei, şi acum o cicăleală complet inutilă din partea acestei femei indignate."

— Faci întocmai aşa cum pofteşti, nu-i aşa? continuă Alisa, strângând furioasă cearşafurile la pieptul ce i se zbătea din cauza respiraţiei precipitate.

— Cum poftesc! repetă Nikki sarcastic.

Mânia neagră şi enervarea acelei zile nesfârşite, discuţia cu tatăl lui, beţia de la club, prelungită pe toată după-amiaza şi seara, apariţia lui impusă la petrecerea Golciov-ilor, tratamentele nedorite ale Sofiei, şi acum cotoroanţa asta pusă pe ţipete şi pe gâlceavă — toate acestea izbucniră într-o furie

necontrolabilă. Inutil de spus, douăsprezece ore de băut coniac nu prea contribuiau la înfrânarea sau liniştirea proastei lui dispoziţii.

— Eventual aş putea să încerc să te conving să-ţi schimbi „dispoziţia", rosti Nikki cu prefăcut calm, îndreptându-se încet spre pat şi începând să-şi descheie tunica. Treci încoace — spuse pe un ton neplăcut, scrâşnind printre dinţi şi continuând să se dezbrace.

Ridicând pe cuvertura de mătase mai întâi un picior şi apoi şi pe celălalt, desfăcu pintenii şi-i aruncă pe pardoseală.

— Afurisite cizme! ocărî, aşezându-se greoi pe pat.

Era imposibil să şi le scoată fără ajutor. Se întoarse spre Alisa şi trase la o parte aşternuturile care o acopereau.

— Treci cu spinarea la cizmele astea, *madame*, altminteri o să te călăresc încălţat. Cel puţin Sofia se pricepe destul cât să mă ajute să scap de ele.

— Presupun că târfa aceea e bucuroasă să te slujească! replică Alisa, simţind că-i dau lacrimile.

— Da, şi acum mă va sluji târfa aceasta, indiferent dacă-i bucuroasă sau nu. Apleacă-te şi fă-ţi treaba, draga mea.

Se culcă pe pat şi-şi azvârli un picior în poala ei.

— Trage, fir-ar să fie, mă grăbesc!

În timp ce Alisa se chinuia mai întâi cu una din cizmele înalte şi înguste din piele de lac, apoi cu cealaltă, Nikki îşi trase de pe şolduri pantalonii scurţi şi bufanţi şi îi aruncă cu o privire rece, de animal de pradă, amantei ce fierbea de furie.

— Să nu îndrăzneşti să te atingi de mine! strigă ea.

— Să îndrăznesc? Eu să îndrăznesc! Doamnă Forseus, în noaptea asta nu ţi-ai ales bine bărbatul pe care să-l ispiteşti, spuse, în glas simţindu-i-se ameninţarea. Şi acum, scumpa mea, scoate-ţi neglijé-ul acela, că de nu, în câteva secunde va fi făcut zdrenţe!

Când Nikki se apropie de ea, Alisa întinse spre faţa lui mâinile cu unghii gata de luptă, ţintindu-i în mod instinctiv ochii. El îşi trase repede capul înapoi şi unghiile ca nişte gheare îi greblară obrazul, lăsând brazde adânci care imediat se înroşiră; fu invadat de un nou val de mânie. Mâinile i se încleştară pe umerii ei cu o strânsoare atât de dureroasă încât ea tresări.

— Nu-mi zgâria faţa. (Glasul lui era blând şi nefiresc de calm.) Nu suport să fiu nevoit să dau explicaţii.

În ochii plini de fulgere i se aprinse o lumină stranie, şi gura i se deformă într-o grimasă crudă când adăugă:

— Acum, scoate-ţi cămaşa asta, altminteri ţi-o scot eu.

— Nu.

Ochii ei ardeau.

— Te porţi prosteşte.

Glasul lui nu era decât o şoaptă.

— O să mă baţi? întrebă ea cu sarcasm.

Zâmbetul lui fu neplăcut.

— De ce să nu las asta în sarcina soţului tău? Haide, draga mea, fii amabilă, ca o fetiţă cuminte, şi serveşte-mă în maniera amantelor, îi ceru, în timp ce privirea lui dură şi batjocoritoare rătăcea peste trupul ei tremurând. Se pare că-i ghinionul meu ca în noaptea asta să fiu năpăstuit cu târfe neplătite care, brusc, au principii. Nu zău, draga mea, nu-i oare puţin prea târziu pentru acest teatru de-a „onoarea jignită"?

Alisa scoase un ţipăt de furie şi se năpusti asupra lui. Eliberându-i umerii, Nikki îi prinse cu viteza fulgerului încheieturile mâinilor — aparent la întâmplare însă strângându-i-le cu cruzime — i le răsuci la spate şi o culcă pe pat, sub el.

Genunchiul ei ţâşni cu putere şi el se arcui înapoi tocmai la timp, dar slăbindu-şi strânsoarea cu care îi ţinea

încheieturile mâinilor. Într-o clipă, Alisa se răsuci eliberându-se şi îşi azvârli amândouă picioarele peste marginea patului. Înfigându-şi degetele în buclele bogate ale părului ei, Nikki o trase cu sălbăticie înapoi, se rostogoli peste ea, ţintuindu-i braţele pe lângă trup. Când îşi împinse un genunchi între picioarele ei, trupurile li se apropiară, şi se uitară mânioşi unul la celălalt, amândoi gâfâind şi clocotind de furie. De pe obrazul măsliniu al lui Nikki se prelingea sânge.

În timp ce zăcea epuizată, ţintuită de pat în ciuda zbaterii sale, ochii Alisei se umplură de lacrimi de frustrare. Cu un rânjet sardonic, Nikki îşi aplecă faţa mânjită de sânge şi îi căută gura tremurândă, sărutând-o profund, cu insolenţă. Eforturile de împotrivire ale Alisei erau inutile faţă de o asemenea forţă şi hotărâre brutală silind-o să-l sărute, umplându-i gura cu limba lui insistentă, încet, pe-ndelete, distrugându-i orice gând de a opune rezistenţă. O căldură binecunoscută se insinua adânc înăuntrul ei, o dorinţă lentă, continuă, vibrantă, şi în curând nu mai vru să se zbată, ardea de dorul lui, dorea să-l îmbrăţişeze. Însă durerea unei nopţi lungi, petrecute singură în timp ce el era cu o altă femeie, încă o mai rodea, şi nu vru să-i dea satisfacţia de a-i răspunde. Zăcea inertă sub atingerea lui, ştiind că această pasivitate servilă îl enerva şi-l frustra.

— Mă achit cum se cuvine de îndatoririle mele? îl tachină cu glas scăzut. Este o supunere potrivită, prinţe? O amantă îndeajuns de îmblânzită, stăpâne?

Cu un efort supraomenesc el se abţinu să n-o pălmuiască pentru îndrăzneala ei, şi înjurând printre dinţi, îşi jură că în curând avea s-o facă el să-l implore şi să-l roage s-o posede. Mâinile lui iscusite rătăceau pe trupul ei în timp ce buzele îi urmăreau şi mângâiau fiecare izvor al plăcerii. Îi cuprinse sânii plini în palmele făcute căuş şi îşi coborî

gura, să atâţe şi să încălzească fiecare sfârc catifelat până când amândouă se ridicară mândre şi tari; apoi se deplasă în josul pântecelui ei neted ca mătasea, tot mai jos, şi-ncă mai departe, până când mâinile şi limba lui ajunseră să exploreze şi să gâdile regiunile catifelate ale plăcerii, şi ea gemu uşor şi se mişcă într-o poziţie mai potrivită şi se arcui, căutându-i limba dătătoare de plăceri. Ridicându-se peste trupul ei, alunecă lent în căldura ei umedă şi lubrefiată, apoi se mişcă încet înainte şi înapoi, înfigându-se fără grabă tot mai adânc cu fiecare împingere. Picioarele ei se încleştară în jurul lui, şi ea se ridică pentru a-i întâmpina fiecare împingere senzuală; ochii ei violeţi se închiseră cu voluptate. Focul pasiunii ameninţa să-i ardă pe amândoi, dar Nikki se abţinea în mod deliberat. Alisa îşi petrecu strâns braţele pe după spinarea musculoasă a lui Nikki şi-l trase spre ea. Brusc, Nikki se retrase.

Rămasă pe neaşteptate goală şi singură, Alisa scoase un strigăt de dezamăgire.

Ridicându-şi trupul şi sprijinindu-şi amândouă mâinile pe pat, Nikki se uită în ochii miraţi, zăpăciţi, şi spuse cu glas scăzut:

— Roagă-mă.

— Faci asta ca să mă umileşti, scânci ea, încercând să-şi tragă un cearşaf peste coapsele dezgolite şi tremurânde.

— Roagă-mă, repetă el implacabil.

— Te rog, suspină ea abia auzit.

— Ce mă rogi? întrebă el fără milă.

— Te rog...

Alisa îşi ţinu răsuflarea, ezită, apoi şopti:

— ... fă dragoste cu mine.

— Zi „f...-mă".

Ea nu răspunse.

— Spune „f...-mă", sau plec.

O tăcere, după care ea şopti:

— „F...-mă".

Cuvântul îi ardea buzele.

— Acum mai contează că am venit de la altă femeie? insistă el, reîncepând să stimuleze orificiul ei umed şi catifelat, mişcându-şi degetele lent, cu blândeţe.

Ea şovăi.

— Nu, Nikki, spuse în cele din urmă, şi îşi mişcă picioarele, desfăcându-se pentru el.

— Eşti gata pentru mine? continuă el cu cruzime, mângâind-o mai intens, aproape făcând s-o doară.

— Da, murmură ea cu ochii închişi, prea ruşinată ca să se uite la el.

Nikki scoase un oftat adânc de satisfacţie, dorinţa de răzbunare fiindu-i împlinită.

Şi atunci, lăsându-se în jos, o luă, de astă-dată nu cu furie, ci cu înfocare.

Ea îl trase mai adânc, tot mai adânc înlăuntrul ei, cutremurându-se de extaz la fiecare afundare, reţinându-l cu putere la fiecare retragere. Era înnebunită, implorându-l cu trupul ei să rămână în ea.

El o aduse la un paroxism tumultuos şi rămase liniştit înăuntrul ei în timp ce valurile de plăcere se domoleau; apoi o aduse încă o dată pe culme şi abia după aceea îşi îngădui să ajungă el însuşi la împlinire.

— Felicitările mele unei amante fascinante şi supuse, şopti el, sărutând-o cu tandreţe.

Adormi ţinând-o pe Alisa în braţe. Însă ea nu-şi găsea somnul, chinuită de umilirea de a fi fost trădată de dorinţele trupului ei.

Frumoasa ademenitoare

În dimineaţa următoare, Alisa se sculă devreme fără a-l deranja pe Nikki, se îmbrăcă şi coborî la parter pentru micul-dejun. Gândurile îi erau copleşite de melancolie, deoarece regreta pasiunea care o punea atât de nemilos sub dominaţia lui Nikki, şi totodată păstra o urmă de mânie datorată grosolăniei lui Nikki, de a veni din patul Sofiei direct într-al ei. Abia ciuguli din mâncare într-o tăcere absentă, răspunzând doar în mod automat la conversaţia prietenoasă a părinţilor lui Nikki, atunci când ei încercară să-i readucă obişnuita bună-dispoziţie. Kaisa-Leena o simpatiza pe amanta bolnavă de iubire a fiului ei şi căuta modalităţi prin care s-o consoleze; nu era prea în vârstă ca să nu-şi amintească ce înseamnă chinul de a iubi cu tristeţea disperată a tinereţii. Bătrânul prinţ tuna şi fulgera, dispus să-şi bată el însuşi fiul dacă asta ar fi ajutat cât de cât la ceva. Oftând cu resemnare, când îşi dădu seama de nebunia unei astfel de acţiuni inutile, se hotărî în schimb asupra unui mod de a acţiona care putea să aibă mai mult succes. Dorea ca Nikki să se însoare cu această tânără fermecătoare care îi purta în pântece nepotul, însă îi repugna să recurgă la folosirea puterii pentru a-şi atinge ţelul. Ar fi putut, desigur, să-l oblige în adevăratul înţeles al cuvântului s-o ia de soţie pe fată, dar prefera măsuri mai puţin dure. Însă nu avea de gând să se lase contrazis; într-un fel sau altul

avea să-şi determine fiul să-i dea ascultare, cu forţa dacă era necesar, dar mai întâi... o încercare mai subtilă.

— Alisa, puiule, după spectacolul acela nefericit dat de Nikki şi Sofia aseară, la balul Golciov-ilor, tare aş vrea să te conving să-ţi muţi reşedinţa în aripa noastră, cel puţin temporar. Cred că nemernicul acela de fiu al meu merită o punere la punct. Ai fi receptivă la această idee? Kaisa-Leena şi cu mine am fi încântaţi să te avem ca oaspete în apartamentele noastre.

De menţionat că într-un palat ce se lăuda cu nouăzeci şi două de dormitoare, factorul distanţă era considerabil de la aripa estică, ocupată de părinţi, până la cea vestică, rezervată fiului.

Ochii Alisei se luminară de uşurare. Iată soluţia perfectă pentru dilema ei. Ea nu era în stare să se controleze când Nikki devenea insistent, iar acestuia i-ar prinde bine pentru atitudinea lui arogantă şi dominatoare. Avea să se depărteze pur şi simplu de tentaţia buzelor catifelate ale lui Nikki şi de mâinile lui experimentate. Amintirile furtunosului act de împreunare din noaptea trecută o revoltau ori de câte ori retrăia umilirea pe care i-o impusese. Îşi înălţă cu hotărâre bărbia şi zâmbi.

— O idee excelentă, *monsieur*, deoarece mă tem că, la urma-urmei, fiul dumneavoastră are de fapt prea puţină nevoie de mine.

Măcar va ajuta la ceva această răzbunare? De fapt, i-ar păsa lui Nikki? Alisa ştia cu o nespusă disperare că ei i-ar păsa foarte mult dacă el i-ar simţi lipsa. Chiar şi înconjurată de prietenia, devotamentul şi preocuparea părinţilor lui Nikki, o învălui durerea bruscă a unei mari singurătăţi. Era tot atât de singură pe cât fusese în ultimii şase ani. De fapt, în lumea aceasta nu te poţi baza decât pe tine însuţi, iar golul şi singurătatea erau copleşitoare.

— Ne vom ocupa de asta, draga mea copilă. Cred că absenţa ta îi va părea provocatoare prostului acela tânăr.

Schimbarea fu făcută în aceeaşi zi, mai târziu, după ce Nikki plecase în oraş. În seara aceea, la cină, când îi fu adusă la cunoştinţă modificarea, Nikki nu se înfurie şi nici nu ameninţă. De fapt, Alisa constată cu consternare că el abia dacă dădu vreun semn că ar fi receptat vestea. Pulsul zvâcnitor de pe tâmpla lui ar fi putut fi văzut doar de cel mai dibaci observator când Nikki zise cu nonşalanţă:

— Înţeleg, tată, că pui la cale un soi de plan. Te rog să nu fii dezamăgit dacă nu mă voi repezi la momeală.

Îşi văzu de mâncare cu obişnuita lui indiferenţă şi nepăsare, poate doar dând pe gât unul sau două pahare de vin mai mult decât în mod normal; îşi ceru politicos scuze când fu servit al treilea fel, declarând că-şi amintise de o problemă urgentă de care trebuia să se ocupe, îşi părăsi fără grabă locul ridicându-şi trupul impunător, îmbrăcat în costum de seară şi, cu paşi mari, ieşi din sufragerie.

În acea seară, prinţul Mihail le însoţi pe Alisa şi pe prinţesa Kaisa-Leena la o petrecere dansantă, şi când Alisa îl zări pe Nikki păşind în salon împreună cu o foarte tânără doamnă, îmbrăcată modest într-o rochie de organdi roz-pal, simţi un pumnal în inimă. Disperarea nu i se micşoră când, mai târziu în noapte, contesa Amalienborg, cu obişnuita-i obrăznicie, se aşeză lângă Alisa şi, aplecându-se confidenţial, începu să se intereseze cu aparentă politeţe despre legătura ei cu familia Kuzan. Alisa era prea îndurerată ca să pareze replicile rapide.

— Ei, haide, draga mea, monstrul cu ochi verzi este foarte vizibil. Tot ce simţi în inimă ţi se vede în ochi, *chérie*.

Fără milă, femeia mondenă continuă zâmbind:

— Este cât se poate de firesc ca el să te fi dorit; tu eşti o fetiţă frumoasă şi amuzantă, iar el este, la urma urmei, un animal tânăr şi sănătos. Însă, te rog, draga mea, nu mai suferi de dor într-un mod atât de vizibil. El este un mârlan incorigibil şi are nenumărate aventuri amoroase, toate de scurtă durată. Nikki este cel mai celebru crai din oraş, are un temperament oribil, şi fiecare fărâmă de bârfă scandaloasă pe care o auzi despre el este foarte adevărată. Însă din cauza formidabilului său farmec, datorită averii şi originii familiale, este totuşi cel mai bun parti din Petersburg şi, ca atare, primit în cele mai pretenţioase saloane. De fapt, tocmai am aflat că i-a făcut o vizită matinală micuţei şi drăguţei Emilia Belkenkova, pe care o însoţeşte la dans în astă-seară. Această vizită ieşită din comun a îndemnat-o efectiv pe mama Emiliei să se lanseze în supoziţii pline de încântare. Nikki pur şi simplu niciodată nu vizitează fete tinere şi drăguţe în timpul zilei.

Semnificaţia orei la care fusese făcută vizita era foarte clară. El nici măcar nu ştiuse că în acea dimineaţă ea se muta din camera ei. Trecerea dintr-un apartament în celălalt nu se efectuase decât spre sfârşitul după-amiezei. Alisa îşi pierdu calmul, melancolia îi pieri într-o vâlvătaie de resentimente. Ochii violeţi mărginiţi de gene dese căpătaseră reflexe roşietice, în ton cu furia ei regească.

— În dimineaţa aceasta? întrebă cu răceală.

— În dimineaţa aceasta, gânguri Sofia.

Oare lui Nikki îi venise ideea de-a o curta pe „confecţia" aceea rozalie şi ţeapănă? Întotdeauna îşi exprimase intenţia de a se stabili la o domnişoară abia ieşită din şcoală şi care să fie acceptabilă ca soţie, şi dacă se hotăra să facă vizite, nici o tânără nemăritată nu putea rămâne cu totul indiferentă la farmecul lui cu experienţă şi la înfăţişarea chipeşă. Cineva

de felul tinerei Emilia, care cu siguranţă nu avea mai mult de şaptesprezece ani, s-ar îndrăgosti fără-ndoială de la prima vedere. Alisa îşi ridică ochii şi-l văzu pe Nikki, în celălalt capăt al încăperii, aplecându-se cu solicitudine către Emilia, care, stând pe un scaun, vorbea liniştit, cu o expresie de admiraţie întipărită pe faţa ei drăguţă, înălţată spre el.

După ce-şi realizase pe deplin intenţiile răutăcioase, Sofia bătu condescendent cu palma pe genunchiul Alisei şi, ridicându-se să plece, spuse cu un aer de binevoitor:

— Sunt sigură, chérie, că vei găsi un soţ foarte convenabil printre aceşti flăcăi tineri care suspină după tine. Cineva cu mult mai potrivit pentru poziţia ta socială. În definitiv, Nikki, ca prinţ aparţinând uneia dintre cele mai bune familii, pare să fie situat mult mai sus decât o tânără văduvă, obscură şi săracă, în plus şi cu un copil, iar antecedentele tinerei Emilia sunt ireproşabile.

— Va fi fără îndoială reconfortant. După obişnuita distracţie a lui Nikki cu, aşa cum spuneţi, văduve tinere şi târfe blazate — sublinie Alisa în mod intenţionat — o bomboană de o naivitate atât de evidentă cum este Emilia va fi o schimbare binevenită.

Lovitura îşi atinse ţinta, căci contesa se răsuci iute pe călcâie şi plecă în grabă, fără să răspundă.

Alisa îl privea pe Nikki cum dansează cu tânăra delicată — un soi de bomboană de fată, toată numai trandafiriu şi alb, cu rotunjimile plăcute şi îmbrăcată într-o mulţime de volane roz împodobite cu trandafiri crem. Părul ei ca o mătase de porumb de un galben deschis fusese coafat după ultima modă, ridicat pe creştet şi înfoiat în faţă, în timp ce bucle aurii şi lucioase i se revărsau în cascade pe ceafă şi pe umerii albi şi catifelaţi. Într-adevăr, ar fi fost greu să găseşti vreun cusur înfăţişării puştoaicei. Nikki conversa cu

obișnuita lui nepăsare fermecătoare, căreia tânăra nevinovată nu era în stare să-i răspundă decât înroșindu-se și chicotind.

Pentru a douăzecea oară în noaptea aceea, Nikki făcu una din remarcile acelea curtenitoare, obișnuite în societate și necesare în ocazii de felul acesteia:

— Valsezi absolut fermecător, draga mea.

Așteptă cu nerăbdare inevitabilul. Acesta nu întârzie mai mult de jumătate de secundă — un mic râs nervos, ca un tril. Nikki scrâșni din dinți și alunecă într-o rotire largă. Îi era milă de fetița asta drăguță și nerasată. Nu era în elementul ei și nu avea practica sporovăielii elegante, dar — decise el brusc — simpatia nu atrage în mod obligatoriu după sine obligația. Își înăbuși un căscat și atenția îi rătăci, oprindu-se să contemple o brunetă matură cu zulufi strălucitori și ochi experimentați care îl scrutau. Puterea obișnuinței îl îndemnă să-i facă brunetei înfloritoare cu ochiul pe deasupra capului blond din fața lui.

Din fericire, valsul se termină și el o înapoie pe tânăra Emilia mamei ei radioase, care probabil că îi și lua măsura pentru patul conjugal, apoi străbătu agale salonul, către Alisa.

Când se apropie de forfota de țânțari ce mișunau în jurul Alisei, gloata se desfăcu și se risipi la iuțeală sub privirea de oțel adresată de Nikki fiecăruia dintre ei. După ce printr-un scurt semn din cap îl concedie pe unul dintre admiratorii Alisei care, de o îndrăzneală mai nebună decât ceilalți, zăbovise în urma acestora, Nikki vorbi tărăgănând cuvintele.

— Chiar trebuie, *madame*, să te înconjuri permanent cu astfel de cățelandri bolnavi de amor? Aș crede că subiectele lor de conversație ți se par plictisitoare.

— Dumneata vorbești, prințe Kuzan? Oare domnișoarele tinere, drăguțe și prostuțe nu sunt tot atât de plictisitoare? Jur

că micuţa blondă părea să nu facă altceva decât să se îmbujoreze şi să chicotească, îi răspunse Alisa cu asprime.

— Vai, *madame*, este absolut adevărat, şi deşi nu-i cu totul nătângă, este atât de pe-aproape încât nu există nici o diferenţă, recunoscu Nikki oftând şi ridicând din umeri. Aşa că aş zice că îndatoririle mele de dans pentru seara aceasta sunt îndeplinite. Mă tem că trecutul meu de vicii şi destrăbălare nu mi-a prilejuit să cunosc plăcerile oferite de tinerele virtuoase.

Atacul direct era grosolan şi intenţionat. Ochii Alisei scânteiară de mânie când, cu glas fals şi mieros, ripostă dispreţuitor:

— Poate că lucrul de care ai nevoie, prinţe Kuzan, este începerea unor îndeletniciri mai virtuoase. Cine ştie, s-ar putea să nu fii complet nerecuperabil. Câteva seri sau după-amieze în compania acelei domnişoare alb-trandafirii ar putea fi benefice.

— Pe legea mea, femeie, eşti nebună? Două dansuri au fost de ajuns ca să-mi dea o durere de cap. Mă duc să iau chiar acum remediul ideal: o sticlă de coniac. N-ai vrea s-o bem împreună, scumpa mea?

— Nu, mulţumesc. Voi continua să conversez cu aceşti tineri curtenitori, în speranţa de a mă înălţa cât de cât din adâncurile depravării, aşa cum te-ai exprimat cu atâta sinceritate. Junii aceştia au un farmec tineresc reconfortant.

Nikki nu avea nici o idee preconceputâ cu privire la moralitatea femeilor, însă vederile lui asupra moralităţii amantei sale erau clare.

— Cum doreşti, atâta vreme cât nu oferi mai mult decât conversaţie. Prefer ca farmecele tale să rămână exclusiv ale mele, încheie el, o sclipire de amuzament aprinzându-i-se în ochi când remarcă reacţia mânioasă a Alisei.

— Nu toate, *monsieur*, suntem de-a valma târfe, precum contesa Amalienborg.

— Cât de liniștitor, iubito!...

Nikki îi duse mâna la buze și atinse ușor cu răsuflarea lui degetele Alisei, în timp ce-i mângâia palma.

— Adieu, iubito, ne vedem mai târziu, șopti imperturbabil, în vreme ce Alisa se îmbujora ca focul sub atingerea lui și încerca să-și elibereze mâna.

Reținându-i-o în mod voit încă puțin înainte de a-i da drumul, el rânji, schiță o plecăciune rapidă, se răsuci pe călcâie și porni cu pași mari spre sala de joc.

Alisa se străduì să-și stăpânească vibrațiile tot mai intense stârnite de atingerea lui Nikki.

Naiba să-l ia! Simpla lui atingere dădea naștere în venele ei unor valuri de senzualitate. Se scutură, alungând cu o hotărâre înverșunată tremurul tulburător, și își ridică privirile, adresându-i un zâmbet luminos locotenentului Polvțev — primul care reapăruse lângă ea.

10 Jubiful mânios

Se împlineau aproape două săptămâni de când Alisa fusese purtată pretutindeni de către prinţul Mihail şi prinţesa Kaisa-Leena, într-un vârtej de petreceri, baluri şi dineuri, prinţul fiind decis s-o vadă pe Alisa că se distrează indiferent de Nikki. Ideea de a o scoate pe Alisa din braţele lui Nikki nu era lipsită de o intenţie vicleană din partea tatălui acestuia, care ştia câtă nevoie de femei avea fiul său. Din partea Alisei, totul nu era decât mânie şi răzbunare: avea să-i demonstreze lui Nicolai Mihailovici Kuzan că ea era în stare să petreacă de minune şi fără el.

În pofida intenţiei de răzbunare a Alisei, ea se trezi într-o dimineaţă, după o seară deosebit de extenuantă, şi decise că nu putea să mai continue aşa. Trebuia să plece de aici. Era epuizată, bolnavă, şi avea din nou greţuri. Balul din seara precedentă durase până la patru dimineaţa. După ce se înapoiase acasă dormise prost. Toată acea activitate febrilă îşi cerea preţul; i se părea din ce în ce mai greu să se străduiască să manifeste un entuziasm politicos. Trebuia să pară mereu voioasă, plină de viaţă şi entuziastă, când singura persoană care o interesa abia dacă o recunoştea în mulţime. Aşa nu mai mergea. Oricât de amabili ar fi fost

părinții lui Nikki, se hotărî să plece, să se smulgă din acea combinație de oboseală, deznădejde și durere.

Alisa trimise printr-un valet un mesaj lui Alexei, rugându-l ca, peste o oră, s-o însoțească la cumpărături. Îmbrăcându-se în grabă cu un sobru costum de plimbare cafeniu, își puse peste bucle o pălărie de pai căptușită cu catifea și bău la repezeală o ceașcă de ceai, cu speranța de a-și domoli greața. Apoi se îndreptă spre cutia ei de bijuterii și, șovăind doar câteva clipe, vârî în geanta ei brodată superbul colier de smaralde dăruit de Nikki și coborî în goană la parter, unde-l găsi pe Alexei așteptând-o deja în holul din față.

— Îți mulțumesc, Alexei. Întotdeauna se poate bizui omul pe tine.

— Știi că pentru tine, Alisa, aș face orice.

Îndrăgostit așa cum numai un tânăr de nouăsprezece ani poate fi, credea sincer ce spune. În trăsură, ea îi explică intențiile sale și porniră spre strada Moskaia — artera pe care se aflau cele mai elegante magazine. Alexei făgădui s-o ajute; îi putea găsi un apartament; bineînțeles că avea să fie încântat să-i stea la dispoziție.

Bijutierul care-i vânduse lui Nikki colierul fu mai mult decât îndatoritor când i se propuse să răscumpere smaraldele.

— *Certainement, madame*, cu cea mai mare plăcere.

Prețul oferit o ului pe Alisa: dacă era modestă, din ceea ce obținea putea să trăiască trei ani. Se făcu schimb de mulțumiri călduroase și tranzacția fu încheiată.

Alisa se înapoie la palat într-o dispoziție formidabil de bună, susținută de gândul de a-i face în ciudă lui Nikki. Avea să-l părăsească, făcându-l de rușine! Alexei declară că ea nu trebuia decât să-i ceară, și timpul lui i-ar aparține în întregime.

— Peste câteva zile vom merge la vânătoare de apartamente, Alexei. Mă poţi ajuta să-mi găsesc noul cămin.

Pe măsură ce se scurgeau orele zilei, ideea de a locui singură îşi pierdea din atracţie. În după-amiaza aceea Alisa zăcu pe pat, imaginându-şi, indispusă, o viaţă fără Nikki. Acum că îi trecuse criza de mânie, şi când nu mai era atât de irascibilă şi de obosită ca azi-dimineaţă, se întreba dacă, la urma urmei, va rezista.

Cugetările îi fură întrerupte când o bătaie puternică răsună în uşa ei şi, potrivit obiceiului său, Nikki intră în cameră fără a-i aştepta răspunsul. Încă purtând cizmele din piele de căprioară şi îmbrăcat cu pantalonii de tweed cu care călărise în acea după-amiază, se îndreptă spre pat cu paşi mari, încruntându-se supărat, şi aruncă la picioarele Alisei colierul de smaralde.

— Doamnă Forseus — zise într-o şoaptă ca de gheaţă şi cu un zâmbet glacial pe faţă — doresc să nu dispui cu atâta grabă de darurile mele. Asta duhneşte a profesionistă mercenară şi interesată. Dacă nevoia dumitale de bani de buzunar a atins asemenea dimensiuni, sunt sigur că ai fi putut cu uşurinţă să apelezi la tatăl meu sau la mine.

— Cum... cum ai aflat? îngăimă Alisa, deoarece de la vizita ei la bijutier nu trecuseră mai mult de patru ceasuri.

— Domnul Fabergè şi cu mine suntem cunoştinţe vechi, aşa că m-a informat imediat ce-i fusese revândut colierul pe care îl cumpărasem eu cu atât de puţin timp în urmă. Cu toată sinceritatea de cuviinţă, i s-a părut că eu ar trebui să ştiu că iubita mea avea o nevoie disperată de fonduri. Ai datorii de la jocuri de cărţi, draga mea?

— Nu! replică ea tăios. Plec de-aici şi am nevoie de bani.

— Dacă este Cernov, o să...

Încruntarea i se accentuă în timp ce o fulgera cu privirea.

— Nu fi ridicol! îi reteză ea vorba pe un ton sarcastic privindu-l cu tot atâta mânie. Pur şi simplu îmi obţin propriul meu apartament.

Sprâncenele lui Nikki se înălţară şi în ochi i se aprinse o sclipire de uşurare.

— Dacă asta-i tot ce doreşti, de ce n-ai spus?

Cuta încordată dintre sprâncene i se destinse.

— Pentru că în ultimele zile n-ai fost ceea ce se cheamă disponibil, *monsieur*.

— Fii liniştită, iubito, neglijenţa aceasta va fi remediată. Mâine îl voi pune pe Ivan să-ţi găsească în oraş o locuinţă convenabilă. Ideea asta afurisită, de a locui în apartamentele părinţilor mei, a fost al dracului de incomodă.

Pe chipul lui frumos apăru brusc un zâmbet.

— Va fi plăcut să te am iarăşi doar pentru mine, fără să simt mereu în ceafă răsuflarea jignită a părinţilor mei.

— Cred că ai înţeles greşit, prinţe, ripostă Alisa pe un ton sfidător. Doresc să locuiesc singură. Singură! rosti extrem de desluşit.

Zâmbetul lui dispăru într-o clipă.

— În cazul acesta, *madame*, vei rămâne aici. Nu voi admite să fii de acum la îndemâna tuturor cunoştinţelor mele desfrânate, care să te ia în stăpânire. Păstrează banii, dar dacă încerci să pleci, voi pune să fii zăvorâtă în cameră... şi dracu' să-l ia pe tata, bombăni el. Şi ţine minte, vorbesc serios, adăugă ameninţător. Dacă încerci să fugi, o să-ţi dau de urmă în mai puţin de-o zi, şi dacă mi se va impune acest efort obositor, starea mea de spirit nu ţi se va părea plăcută. Fir-ar să fie, *madame*! explodă el, vei face aşa cum îţi spun eu!

Şi cu aceste cuvinte poruncitoare, îi întoarse spatele şi părăsi încăperea.

Asemenea unei păsări într-o colivie aurită, ea cugeta cu deznădejde. De ce era atât de nefericită, atât de disperată? Dacă el ar spune măcar că ţine la ea... gândea cu tristeţe. De ce nu putea să spună că ţine la ea?

Mersul la petreceri fu reluat, atât Alisa cât şi Nikki sfidându-se poate în mod mai deliberat unul pe celălalt. De ciudă, deoarece efortul era chinuitor de plictisitor, Nikki îi făcea din când în când curte tinerei Emilia, de preferinţă la un bal sau la o petrecere, unde nu era obligat să-i suporte compania pe durată îndelungată, fără vreo altă distracţie, însă, cu timpul, Nikki îşi reluase obiceiul de a-şi petrece serile la club. Reîncepuse să joace cărţi şi să bea mult şi zdravăn, remarcile lui frizând deseori insulta. O nepăsare sfidătoare îi îmboldea acţiunile, şi chiar şi cei mai apropiaţi prieteni ai lui preferară, cu înţelepciune, să se poarte cu prudenţă, nedorind să-i provoace sarcasmul său să se pomenească faţă-n faţă cu pistolul lui de duel.

În fiecare noapte la ora două fix, Yukko îşi făcea apariţia lângă el şi cărţile îi erau luate din mână, indiferent de câştigurile sau pierderile lui. Nikki se ridica lent, le prezenta scuze partenerilor săi, şi părăsea clubul cu paşi mari, urmat de Yukko.

În schimb, noapte de noapte se înălţau sprâncene curioase şi se aprindeau priviri atente când prezenţa tardivă a prinţului Kuzan era remarcată cu regularitate la petrecerile, seratele sau festivităţile onorate de frumoasa lui „verişoară".

În mod invariabil, se rezema posomorât de vreun perete, cu un pahar în mână, clocindu-şi supărarea şi urmărind cu ochi mânioşi silueta zveltă a Alisei în timp ce aceasta trecea pe lângă el în vârtejul unui vals sau flirta voioasă cu tinerii ofiţeri.

Într-o seară, o matroană bătrână se apropie de Nikki şi cu totul prosteşte remarcă, chicotind veselă:

— Se pare că verişoara dumitale este foarte înconjurată de admiratori, şi asta tocmai când s-a zvonit că ai prins drag de sărmana făptură.

În clipa aceea, „sărmana făptură" tocmai râdea pe tonuri cristaline ca răspuns la cine ştie ce glumă rostită de contele Bezlov. Era îmbrăcată într-o somptuoasă creaţie din voal verde împodobit cu briliante şi garnisit cu flori de măr din mătase, risipite ici şi colo şi prinse cu funde de catifea verde, pieptul ei plin şi seducător constituind un fundal pentru superbele smaralde. Nikki o contempla şi fierbea de mânie.

— Se pare că rivalii te stânjenesc într-o măsură aproape alarmantă, deoarece trebuie să recunoaştem că verişoara dumitale este al dracului de frumoasă.

— Contesă — replică Nikki atât de calm pe cât îi îngăduia mintea lui ameţită — „verişoara mea" (rosti cuvântul cu o dulceaţă maliţioasă) nu se pricepe uneori să-şi aleagă prietenii. Dar îngăduiţi-mi să sugerez, *madame*, că poate în viitor îi voi corecta defectul — încheie el pe un ton tăios, făcând o plecăciune insolentă şi depărtându-se de interlocutoarea lui.

De când i se interzisese intrarea în dormitorul Alisei, dispoziţia lui Nikki nu fusese deloc îmbunătăţită de neobişnuitul său celibat. Emilia era intangibilă, chiar dacă el s-ar fi simţit îndemnat spre ea, ceea ce nu era cazul. O copilă care zâmbeă atât de prosteşte nu prezenta prea mare atracţie, şi nici n-ar oferi prea mare plăcere, îşi închipuia el. Cele patru „incidente" cu nişte dansatoare aproape că nu contau — nu fuseseră decât o treabă superficială, repede începută şi tot atât de rapid uitată. Alte femei păreau pur şi simplu să nu-l mai intereseze. Afurisite fie farmecele ispititoare ale Alisei!

Nu-şi putea alunga din minte frumuseţea şi senzualitatea acestei puştoaice neasemuite şi înnebunitoare!

Trecuseră două săptămâni lungi, descurajante, enervante. Cu un efort vădit dar zadarnic, Nikki încerca să păstreze un simulacru de stăpânire faţă de iritarea lui crescândă.

Se întâlniră total din întâmplare într-o seară, două zile mai târziu.

Alisa, după ce fusese părăsită de tovarăşii ei, care, plini de solicitudine, plecaseră să-i aducă o îngheţată, auzi un chicotit binecunoscut şi întoarse repede capul. Nikki stătea chiar în spatele ei, rezemându-se de o coloană.

Mai bine de două săptămâni o tratase cu o atitudine rece ori de câte ori o întâlnise în societate sau prin încăperile palatului Kuzan. Ochii aurii aţintiţi într-ai ei erau totodată insolenţi şi admirativi.

— *Merde*! pări timidă. O ispravă demnă de toată lauda pentru o târfă îmbrăcată în rochia asta. Îţi expui mărfurile pentru cel care oferă mai mult? Voalul corsajului tău dezvăluie aproape mai mult decât acoperă!

În timp ce se apropia de ea, sarcasmul lui o învăluia, insinuant, mieros şi uşor ameninţător.

— Cel puţin, dacă m-aş hotărî să-l accept pe vreunul dintre pretendenţi, i-aş putea oferi căldură în pat, ceea ce este mai mult decât vei căpăta tu de la acea palidă imitaţie de păpuşă mecanică în jurul căreia ai tot dat târcoale. Apropo, cum este ea la pat? replică Alisa, mânioasă.

— Nu prea bună, minţi el. Dar dacă m-aş plictisi de chicoteală, oricând s-ar putea găsi altcineva care să-mi încălzească trupul, draga mea, declară el glacial, în timp ce ochii îi zăboveau pe sânii ei frumoşi, lăsaţi aproape în întregime la vedere. Dă-mi voie să te felicit pentru eficacitatea vestimentaţiei tale. Niciodată n-am văzut o depravare atât de frumos dezgolită. Îţi face imaginaţia s-o

ia razna de-a binelea. Îmbrăcată în felul acesta inciţi pur şi simplu la viol, continuă el cu brutalitate, în timp ce privirea îndrăzneaţă îi aluneca peste silueta Alisei, învesmântată într-o rochie de bal din mătase albastră drapată, cu o tunică de tul garnisită cu aplicaţii de dantelă spartă. Aşteptăm cu toţii cu sufletul la gură să vedem dacă rochia ta va reuşi să nu lase să se elibereze sânii aceia superbi, menţinuţi într-un echilibru precar deasupra acestor fărâme de tul, zise cu glas batjocoritor, în timp ce degetul lui arătător, lung şi subţire, se îndrepta cu obrăznicie exact spre supărătoarele volane de tul albastru.

— Nu mă atinge! şopti Alisa cu asprime.

— Probabil că, chiar acum, în sala jocurilor de cărţi se fac pariuri, dacă în seara asta vei rămâne sau nu cu rochia pe tine. Îmi îngădui să-ţi ofer serviciile mele spre a te ajuta să ieşi din ea? o întrebă Nikki, învăluind-o într-o privire pofticioasă. Deşi orice bărbat din această încăpere ar fi, fără îndoială, tot atât de dornic să-ţi ofere acelaşi ajutor.

Un val de roşeaţă urcă pe gâtul suplu al Alisei şi-i aprinse obrajii.

— Roşeşti, iubita mea? Gătită cu rochia asta care lasă atât de puţin câmp liber imaginaţiei? Aş fi presupus că ai depăşit îmbujorările feciorelnice şi că treci repede într-o nouă etapă.

— Şi mulţumită excelentului tău instructaj, prinţe Kuzan, noii mei parteneri de pat nu vor fi deloc dezamăgiţi de performanţele mele, gânguri ea cu răutate.

— Oare mi-am amintit să te învăţ totul? se întrebă Nikki în bătaie de joc, prefăcându-se că stă să se gândească. În orice caz, sunt convins că bogatele tale resurse vor triumfa; însă permite — un mic avertisment. Deşi sunt convins că amanţii tăi nu vor fi dezamăgiţi, s-ar putea ca tu să fii, încheie el rânjind.

Asta era prea mult. Alisa îi întoarse spatele şi se depărtă fierbând de furie, blestemând aroganţa lui insuportabilă.

Următorii parteneri ai Alisei s-au simţit descumpătaţi şi iritaţi constatând că valsul lor era urmărit cu şi mai mare atenţie de ochii reci şi pătrunzători ai prinţului Kuzan, care acum sprijinea alt pilastru şi profita cu destulă regularitate de şampania oferită de valeţii ce treceau pe lângă el. Văzându-l cum dădea pe gât un pahar, lua un altul şi repeta acţiunea, aproape că ai fi crezut că încerca să se îmbete.

Cuprins de chinurile dragostei, locotenentul Bobrinski făcu greşeala ca, în vârtejul valsului, s-o poarte pe Alisa prin marea arcadă ce ducea în seră. În aparenţă calm, Nikki îşi goli cupa de şampanie şi îi urmă. Alisa şi locotenentul se aşezaseră pe o delicată bancă din fier forjat, sub superbele ramuri desfăşurate ale unei gardenii înflorite. Locotenentul Bobrinski îşi destăinuia cu ardoare iubirea unei Alise stânjenite, oferindu-i mâna, inima şi averea lui destul de considerabilă.

Cu ochi încruntaţi şi întărâtat cu mult peste limitele bunei-cuviinţe, Nikki urmări tandra scenă şi apoi se apropie cu îndrăzneală de cei doi, întrerupând fraza Alisei tocmai când recunoştea cu emoţie cât de profund onorată se simţea de faptul că Bobrinski o privea cu atâta afecţiune.

Glasul imperturbabil al lui Nikki încheie declaraţia bâiguită a Alisei, rostind tărăgănat:

— Oricât de tentantă ţi-ar fi oferta, Pavel, prietene, mă tem că doamna Forseus contează mai curând să mă aibă ca soţ pe mine.

Locotenentul începu să protesteze.

Foarte amabil, Nikki îi spuse să tacă, apoi adăugă:

— Te rog să ne scuzi, dragă Bobrinski.

Şi îl ţintui cu o privire de o răutate atât de glacială încât locotenentul îngăimă un „la revedere" şi se retrase în grabă.

— Trebuie neapărat să te amesteci întotdeauna? izbucni Alisa, mânioasă.

— Doar nu te-ai gândit serios să te măriţi cu căţelandrul ăsta, nu-i aşa, draga mea? întrebă Nikki cu nonşalanţă.

— Mult mai serios decât m-aş gândi vreodată să mă căsătoresc cu tine! ripostă ea cu asprime.

— Ah, îmi dai voie să nu fiu de acord cu tine, iubito? Dar, ia stai, vorba aceea, de vreme ce nimeni nu te-a cerut de nevastă — spuse el coborând glasul — mă tem că nu vom şti niciodată. Şi pe urmă, draga mea, ia gândeşte ce şoc ar avea Pavel al nostru dacă ai da naştere unui copil înainte să fi avut timp să te căsătoreşti sau la scurtă vreme după ceremonie. De fapt, dacă odrasla ar fi a lui, n-ar exista nici o problemă, chiar dacă s-ar naşte cu şase luni înainte de soroc. După cum bine ştiu, fiind un descendent direct al Ecaterinei cea Mare şi a lui Orloff, dacă rangul pe care-l ocupi în societate este destul de înalt, nelegitimitatea nu este afectată de nici o pată. Dar s-ar putea ca familia lui să se încrunte la o progenitură neaşteptată.

— Pavel mă cunoaşte ca văduvă foarte de curând îndurerată. Un copil postum nu este ceva fără precedent, se răsti ea, enervată de atitudinea mulţumită afişată de Nikki.

— Totuşi nu şi dacă nou-născutul îmi seamănă mie, ripostă el pe un ton liniştitor. Părul meu negru, tenul brunet şi trăsăturile acestea lupeşti au o stânjenitoare tendinţă de a se reproduce, şopti el cu glas scăzut. Aşa că, vezi, un copil postum după chipul şi asemănarea mea ar putea necesita câteva explicaţii. Am dreptate?

Refuzând să răspundă la obrăznicia lui, ea vru în schimb să-l rănească la rându-i cât mai adânc posibil:

— Poate că ar trebui doar să nu duc la termen această sarcină nedorită, punând astfel dintr-o dată stavilă tuturor argumentelor prosteşti de acest fel.

— Nici măcar să nu te gândeşti la aşa ceva, spuse el cu glas cumplit.

Apoi ochii aurii i se îmblânziră şi adăugă:

— Este prea al dracului de primejdios. Anul trecut, micuţa actriţă a lui Ilici şi-a pierdut viaţa sângerând din cauza unui avort prost făcut. Şi dă-mi voie să te asigur că nu era o privelişte plăcută.

Cuvintele lui avură efectul dorit, Alisa pălind vizibil.

— Cel puţin, bărbaţii aceştia mă tratează cu respect şi curtoazie, replică ea, supărată că Nikki îi parase riposta, şi lăsând să plutească în aer comparaţia evidentă.

— Fiecare, iubita mea, are propriul său stil de a ataca citadela, ripostă Nikki cu brutalitate. Nu-ţi face singură iluzii, *chérie,* toţi aleargă cu limba scoasă după acelaşi lucru, însă unii îşi ascund dorinţele cu o iscusinţă liniştitor de înşelătoare.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord cu insinuările tale grosolane cu privire la intenţiile pretendenţilor mei. Mi s-au făcut mai multe cereri în căsătorie. Aceasta nu era prima. Nu-i oare o dovadă suficientă a respectului adoratorilor mei faţă de ceea ce se cuvine şi ce nu? replică Alisa zâmbind mulţumită de sine.

Ochii lui Nikki îi întâlniră cu răceală privirea ironică.

— Alte cereri în căsătorie? Ai aşa ceva? Căsătorită fiind? *Căsătorită?* repetă el. Dacă ai fi atât de ridicolă, te-aş face eu văduvă foarte repede, pe Dumnezeul meu! (Înjură îndelung printre dinţi.) Căsătorită?! Isuse, ne vom ocupa noi de asta!

Era a lui, pentru Dumnezeu! El o trezise la adevărata feminitate, el scosese femeia din scoica ei de naivitate. Ea nu era un vânat uşor pentru orice tânăr novice care îndruga prostii, pentru orice ochi pofticios, pentru orice fecior de boani gata cu experienţă. Oare nu era însemnată de el, nu

purta ea copilul lui? Cum îndrăzneau să-i facă propuneri de căsătorie? se întreba cu întreaga îndrăzneală a unui Kuzan prin naștere și educație. Nu va mai tolera această joacă! Să-i fie interzis accesul în patul ei, ea însăși să fie păzită de părinții lui precum o fecioară neîntinată, ca o relicvă sfântă intangibilă! O va avea din nou — hotărî el, mânia lui atingând un nivel primejdios.

— În ultimele două săptămâni te-am urmărit cum flirtezi și ademenești și arunci cu sfială momeli. Temperamentul meu răbdător a ajuns la limită. De-acum înainte nu vei mai flirta! mârâi amenințător, cu glas stăpânit.

— Răbdător! repetă ea în zeflemea. Mai curând încearcă să mă convingi că pământul este plat sau că soarele răsare dinspre apus, nemernic îngâmfat ce ești!

— Răbdător... șopti el printre dinții încleștați.

Era convins de ceea ce spunea, căci ce altceva îi reținuse furia crescândă în cele câteva săptămâni din urmă, dacă nu această veritabilă însușire? Nu era un om nesimțitor și putea să înțeleagă motivele de supărare care o îndemnaseră pe Alisa să adopte atitudinea de ușoară tachinare amoroasă din ultimele zile, însă dacă din asta rezultau cereri în căsătorie, el punea punct. Altruismul lui Nikki nu ajungea niciodată atât de departe încât să-și împartă cu altcineva amanta.

Dracu' să-i ia pe toți! O va lua diseară pe Alisa și o va duce la „Mon Plaisir", moșia lui situată la nord de lacul Lodoga. Un loc îndepărtat, izolat, în mod irevocabil în afara drumurilor bătute... gândul unei veri petrecute cu Alisa în acea pădure atât de îndepărtată îi înfierbânta sângele.

— I-ai îngăduit oricărui curvar prezent aici în seara asta să-și desfete privirea cu farmecele tale generoase. Cred că acum e rândul meu, spuse Nikki, cu fața contorsionată de furie, cu respirația adâncă și grea. Haide, draga mea, plecăm. Zilele tale de flirt în societate s-au terminat. Am suportat tot

amestecul din partea tatei pe care îl puteam tolera. Independenţa mea faţă de conducerea lui a început cu ani în urmă.

— Te va opri! îl preveni Alisa, simţindu-se un amestec de isterie în glasul ei când Nikki o apucă de braţ şi începu s-o tragă cu forţa spre uşă.

— Îţi doresc noroc în această încercare! replică el glacial.

Şi apoi izbucni într-un chicotit plin de căldură. Se simţea invadat deodată de un val de voioşie. Lipsa de acţiune şi constrângere, protocolul rigid al societăţii pe care le suportase vreme de câteva săptămâni fuseseră date la o parte. Era din nou propriul lui stăpân! Vechea lui nepăsare îi dădea puteri noi. Nu poţi fi prudent decât un timp şi pe urmă trebuie să te descătuşezi.

Înşfăcând mâna Alisei într-o strânsoare plină de răutate, Nikki o trase, în ciuda protestelor ei, de-a lungul serei care din fericire era pustie în momentul acela. Cu o izbitură puternică a braţului, deschise uşile duble cu geam, făcându-le să tremure în cadrul lor metalic. Neţinând seama de privirile uluite ale participanţilor la petrecere aflaţi pe terasă, o ridică în braţe, şi cu toate loviturile şi ţipetele ei, şi-o aruncă peste umăr. În această poziţie jenantă, pumnii ei bombardau inutil spinarea puternică a lui Nikki, în timp ce acesta o ţinea zdravăn cu mâna stângă, preocupat să-şi ferească bărbăţia de loviturile călcâielor ei.

— Lasă-mă jos, monstrule, brută ce eşti! ţipa Alisa, izbind fără efect spinarea lui lată şi ocărându-l cu furie.

Ignorându-i stoic strigătele de indignare, el nici măcar nu-şi întrerupse paşii mari cu care picioarele lui lungi îl purtară — pe el şi preţioasa-i povară— peste vasta peluză şi către trăsura care-l aştepta.

Trecând cu hotărâre pe lângă lungul şir de trăsuri, Nikki îşi găsi echipajul, deschise portiera şi, fără multe

fasoane, o azvârli pe Alisa pe pardoseală. Urcând în urma ei, îi porunci scurt lui Feodor să se înapoieze la palat şi trânti cu zgomot portiera.

Imediat fu asaltat de o pisică sălbatică care îl atacă zgâriind, sfâşiind cu ghearele şi ţipând. Erau zile întregi când fusese silit să-şi reţină furia, resentimentele şi frustrarea. Dar există o limită. *Diable*, exista o limită! Fierbea de furie în sinea lui.

Caii abia porniseră din loc când, cu o mişcare rapidă, Nikki o înhăţă pe Alisa de umeri şi o zgâlţâi cu ură, lăsându-i vânătăi pe piele.

— Nu voi suporta să fii divertismentul altor bărbaţi! urlă el, dând în fine frâu liber iritării de a o fi văzut pe Alisa flirtând, râzând, dansând şi luând poziţii graţioase în faţa privirilor făţiş pofticioase ale altor bărbaţi. Eşti a mea! strigă cu glas tunător. Nici un bărbat nu-mi va încălca proprietatea. Pricepi?

Îşi întări strânsoarea şi, străduindu-se să-şi recapete calmul, repetă cu glas coborât dar aspru:

— Pricepi?

Ochii Alisei se îngustară, nările i se dilatară de mânie. El o scuturâ iar.

— Răspunde! răcni, scurta clipă de stăpânire de sine pierind.

Alisa îl scuipă şi izbucni în râs văzându-l descumpănit.

— Pe sângele lui Isus! bombăni el, ştergându-şi faţa cu mâneca. Trebuie să te mai îmblânzesc încă.

Înfigându-şi degetele în părul ei, îşi umplu mâna cu buclele arămii şi-i trase capul spre spate până când ochii Alisei se măriră de spaimă. Pe urmă îi înfundă gura cu batista lui de mătase, înăbuşindu-i gemetele până ce abia se mai auzeau, şi îi legă eşarfa lui de gât în jurul capului,

ca pe un căluş. Ochii ei înnebuniţi îl urmăriră cum sfâşie volanele rochiei şi cum îi leagă mâinile şi picioarele.

Când trăsura ajunse la palatul din marmură roz, el coborî posomorât din trăsură, închise portiera şi-i dădu ordine rapide lui Feodor.

— Doamna Forseus a adormit, te rog să n-o deranjezi. Pregăteşte o a doua trăsură, revino cu un alt vizitiu şi cu patru valeţi; e nevoie şi de doi însoţitori călare. Ai grijă să fie totul gata peste cincisprezece minute.

Nefiind nici surd nici orb, Feodor nu crezu nici o clipă că doamna Forseus dormea, dar, deprins cu prostiile tânărului său stăpân, se mulţumi să prezinte un chip impasibil şi să răspundă afirmativ la ordinele acestuia.

Nikki urcă în goană treptele spre uşa de intrare, dornic să-şi facă bagajele şi să plece înainte ca părinţii lui să observe absenţa Alisei de la petrecere. Uluitul majordom primi un val de porunci azvârlite pe un ton scurt şi aspru: valeţii să care bagajul la trăsurile ce aşteptau afară, cameristele erau trimise la etaj să ajute la împachetare; Ivan, secretarul lui, să vină la el imediat — avea nevoie de bani — şi trebuia să i se trimită o scrisoare comandantului regimentului său, prin care să ceară o permisie. Bucătarului să i se spună să împacheteze alimente, vodcă şi coniac — totul să se facă în nu mai mult de un sfert de oră. S-a înţeles?

Serghei tremura văzând privirea ameninţătoare din ochii prinţului Nicolai.

Nikki urcă în salturi scara ca s-o trezească pe Katelina şi să-i vestească în şoaptă că urmau să plece la ţară. Pentru el, ea era întotdeauna o amintire vie a încântătoarei libertăţi şi a frumuseţii tinereţii. Mereu prietenoasă faţă de mult-iubitul ei Nikki, Katelina se şi dăduse jos din pat şi îşi strângea jucăriile împrăştiate prin cameră.

— Unchiule Nikki, o să mă-nveți să călăresc pe cal, așa cum mi-ai promis, și o să mă iei cu tine la vânătoare, așa cum ai zis?

— Bineînțeles că da, *lapsikulta*, rosti el cu solemnitate, deoarece față de ea se purta curtenitor ca față de un egal, necoborându-se niciodată la a trata cu superioritate plăcerile ei copilărești. Te voi lăsa să călărești un cal, te voi lua să vânezi împreună cu mine, și te voi învăța să-ți conduci propria ta trăsurică trasă de ponei.

— Unchiule Nikki! ce frumos! O să mă îmbrac foarte repede, făgădui ea.

Nikki o sărută și o îmbrățișă rapid, dându-le lui Rakeli și Mariei instrucțiuni să facă în așa fel ca lucrurile de îmbrăcăminte ale Alisei și ale Katelinei să fie împachetate în zece minute, și părăsi încăperea pentru a pune la punct treburile cu Ivan și ca să aleagă câteva dintre vechile și îndrăgitele lui costume de vântătoare.

De necrezut, dar după doar douăzeci de minute micuța caravană pornise la drum, Katelina, Rakeli și Maria fiind instalate comod în cea de-a doua trăsură, cu o avangardă de doi călăreți.

Când trăsurile lăsară în urmă periferia orașului, Nikki o dezlegă în tăcere pe Alisa și îi scoase călușul, fără nici o blândețe și fără regrete.

În clipa în care călușul îi fu scos, Alisa închise ochii. Ea respira lent și adânc, încercând să-și recapete cât de cât calmul pentru ceea ce se pregătea să spună, în timp ce se priveau plini de răceală. În cele din urmă vorbi, rostind fiecare cuvânt încet și deslușit, după ce în singurătatea plină de mânie a așteptării ei debitase numeroase și felurite epitete și invective!

— Nu sunt bagajul tău, ca să fiu legată fedeleș și târâtă de colo-colo, spuse cu o furie glacială.

— Acum eşti, replică el mânios şi categoric, fără nici o sclipire de tandreţe în ochii aurii. La „Mon Plaisir" eu sunt domn şi stăpân. Toată lumea dă ascultare dorinţelor mele, continuă el pe un ton ca de gheaţă, accentuând pronumele. Iar acum, drăguţul meu bagaj, vom avea prima noastră lecţie de supuşenie.

Simţea cum pofta trupească îi stârneşte erecţia.

— N-o să mai flirtezi cu locotenentul Bobrinski şi cu nici un alt bărbat, nu-i aşa?

Întinse mâna şi trase spre el trupul ei ce i se împotrivea.

— Voi flirta dacă voi avea chef, îi azvârli Alisa răspunsul, încă sfidătoare.

— Ba nu!

Cu mişcări rapide, o trase cu faţa în jos pe genunchii lui, îi ridică fustele şi îi dădu în jos chiloţii de dantelă, lăsându-i la vedere fesele drăgălaşe. Cu mâna ridicată deasupra pielii trandafirii şi catifelate, întrebă cu blândeţe:

— Acum vei mai flirta?

Alisa scutură din cap, refuzând cu încăpăţânare să cedeze la pretenţiile lui.

Mâna lui Nikki se abătu plesnindu-i o palmă şi lăsând urme de un roşu pal pe rotunjimile de piele fină.

— Vorbeşte mai tare, draga mea. Nu te pot auzi.

Mâna lui coborî iar pe pielea ei fragedă.

Alisa îi simţea sexul întărit sub pântecele ei.

— Vom reveni la această întrebare mai târziu, iubita mea, oftă el uşor, patima crescându-i rapid şi sexul vibrându-i cu putere în pantaloni. A venit timpul pentru a doua lecţie a ta de supunere. Însăşi mişcarea trăsurii este suficientă pentru a-mi stârni pasiunile, iar tu eşti momentan convenabil de aproape. Acum, jos cu veşmintele tale. Lasă-mă să-mi contemplu proprietatea. Am nevoie de serviciile tale.

Nikki o întoarse cu fața în sus și începu să dea la o parte atât îmbrăcămintea lui cât și pe a ei, fiind prea grăbit ca să se mai dezbrace. Mâinile lui mari cuprinseră fața Alisei în timp ce buzele lui le găsiră cu violență pe ale ei; gura lui deschisă era lacomă; fața — întunecată de patimă.

— Ești la fel cu cei mai răi bărbați din lume! scrâșni ea cu respirația tăiată, când el îi eliberă buzele.

— La fel? întrebă Nikki ironic, în vreme ce cu o ușurință nonșalantă o așeza sub el, potrivindu-i poziția întocmai așa cum o voia și ținându-i brațele de scaunul tare al trăsurii, strângându-i-le cu brațele lui puternice.

— Mai rău! gâfâi ea, incapabilă să se mai miște sub strânsoarea lui.

Excitarea lui era acum atât de intensă, încât întârzierea de o secundă îl făcu să se cutremure. Dar de avut o va avea, pentru că nimic altceva nu mai conta.

— Sau mai bun, eventual, draga mea?

Zâmbi ușor, cu aroganță, în timp ce o luă fără preliminarii și se implântă în ea cât putu de adânc până în plăsele.

Alisa icni. În ciuda efortului de a se abține, un țipăt țâșni de pe buze când o apăsare deosebit de violentă o pătrunse adânc. El termină în câteva secunde și se retrase, se șterse pe jupoanele ei și își aranjă hainele. Apoi își reluă poziția pe scaunul din fața ei și se întinse comod, lăsând-o pe Alisa să se simtă folosită și clocotind de furie.

— Un câine s-ar descurca mai bine! spuse ea cu scârbă.

Cu o încetineală voită, el întoarse capul spre ea, privind-o cu ochi reci și imperturbabili. Lăsă să treacă o clipă și abia atunci îi flutură pe față binecunoscuta expresie batjocoritoare.

— Draga mea — replică Nikki cu o prefăcută disperare — sper că nu te gândești să adopți perversiunile Sofiei. Înțelegi, este ceva extrem de vulgar.

Cu aceste cuvinte, închise ochii şi, cu o indiferenţă calmă, enervantă la culme, se pregăti să adoarmă.

Alisa îşi trase veşmintele în jurul trupului dezgolit, se întoarse cu faţa în jos şi plânse.

În următoarele cinci zile călătoriră încontinuu, făcând doar scurte opriri pentru odihna cailor şi ca să ia o gustare. Nikki nu se mai atinse de ea, abia remarcându-i prezenţa, ceea ce o exaspera şi mai mult pe Alisa, care, când îl ocăra mai mânioasă, dorea să smulgă de la el o reacţie. Pe aproape toată durata călătoriei, Nikki moţăi pe scaunul lui, cu picioarele sprijinite pe scaunul din faţă, ocupat de Alisa, şi cu o sticlă de coniac ca tovarăş nedespărţit.

În seara cele de-a patra zile, după ce stătuse o vreme împreună cu Katelina în cea de-a doua trăsură, amuzând-o aproape întreaga zi cu poveşti cu zâne şi spiriduşi, Nikki urcă iarăşi în trăsura Alisei şi se rezemă de spătarul scaunului.

Alisa începu imediat să-i arunce insulte, încercând să se descarce cât de cât de resentimentele cauzate de felul arogant şi tiranic în care fusese răpită. La supărarea ei se adăuga faptul că fetiţa considera întreaga călătorie ca pe o nouă aventură încântătoare oferită de iubitul ei unchi Nikki, şi că până şi bătrânele şi credincioasele ei slugi erau mulţumite că se înapoiau la ţară, ele preferând cu mult binecunoscutele lor păduri de pin agitaţiei şi murdăriei de la oraş. Chiar şi Rakeli şi Maria păreau să fie de partea lui Nikki, şi ori de câte ori Alisa îi adresa lui Nikki vreo remarcă răutăcioasă în prezenţa lor, îşi fereau cu jenă privirile.

După ce vreme de câteva minute ascultase răbdător şi în tăcere înşiruirea ei de invective, Nikki ridică plictisit o mână, încercând să stăvilească tirada îndreptată împotriva lui.

— Te rog, dragă, încetează, spuse cu un mic oftat. Sentimentele tale violente nu-mi trezesc interesul. Prin fire, eu sunt un om foarte blând.

— Tot atât de binevoitor pe cât era și Ginghiz Han! replică Alisa cu sarcasm.

Nikki continuă imperturbabil:

— Și, realmente, la o femeie prefer cu mult mai mult pasivitatea. Așa că încearcă să fii mai tăcută. De fapt, această bombăneală continuă poate fi periculoasă, nu-ți dai seama? Abținerea mea nu este nelimitată, și s-au împlinit patru zile.

Pleoapele lui somnoroase se ridicară lent, dând la iveală o privire ciudat de sardonică.

— Mă mir — adăugă — că ai un asemenea dar de a incita abuzul. Desigur, asta se datorează îndelungatei ucenicii sub tutela domnului Forseus.

După o scurtă tăcere continuă:

— Apreciez ca odioase atențiile brutale pe care ți le-am acordat în prima seară petrecută în trăsură. Ceva cu totul fără precedent. Eventual aș putea fi scuzat ținându-se seama de faptul că fusesem supus unor presiuni cu totul deosebite și, în plus, desigur, tu, cu scandalurile tale furtunoase, ești în mod cert provocatoare. Iartă-mă. Nu se va mai întâmpla.

— Presupun că asta este ceva pentru care ar trebui să fiu recunoscătoare, replică răstit Alisa.

Neluându-i în seamă răspunsul sarcastic, Nikki continuă să vorbească pe tonul lui calm și imperturbabil, care oferea explicații dar nu implora iertarea celei care-l asculta.

— Trebuie totuși să te previn că, de îndată ce vom sosi la „Mon Plaisir", dacă vei continua să fii recalcitrantă față de... hm... pretențiile mele, vor fi necesare unele metode de convingere, deși, fii liniștită, acelea vor fi mai plăcute și mai subtile decât cele la care am recurs acum cinci zile cu atâta grabă și imprudență.

— Eşti extrem de amabil, desigur, *monsieur*, replică Alisa, mânioasă, dar nu voi sta mult la „Mon Plaisir". Nu mă poţi sili să rămân.

Cu un râs răguşit care dădea de înţeles că el era de cu totul altă părere, Nikki răspunse cu calm şi afişând un zâmbet ironic:

— Nu sunt de acord însă, insist, fă încercarea aceasta. În actuala mea stare de spirit — adăugă cu înverşunare — după ce ţi-am ascultat insultele vreme de patru zile şi cinci nopţi, mă simt înclinat să mă abat pe moment de la firea mea cavalerească. Chiar şi blânda mea răbdare nu este nesfârşită.

Expresia rece şi dură din ochii lui o făcu pe Alisa să-şi reţină replica mânioasă pe care se pregătea să i-o dea, adâncindu-se în tăcere. Restul călătoriei se desfăşură într-o atmosferă de ostilitate glacială. Ajunseră la moşie spre sfârşitul acelei după-amieze.

În 1796, bunicul lui Nikki se hotărâse să construiască pe fâşia lui de pădure situată mult mai la nord de lacul Ladoga o casă de ţară din lemn, un refugiu împotriva ritmului frenetic al vieţii de la Curte. Folosind sute de meşteri-robi, acea clădire mare a fost construită integral din lemn, numai cu securea (ferăstraiele, dălţile şi burghiele erau utilizate doar pentru detalii ornamentale), şi nu conţinea nici măcar un cui de fier sau vreo altă piesă metalică. Fusese construită „după ochi" şi devenise o mostră remarcabilă a expresiei spontane a geniului popular.

Corpul central, lung de douăzeci şi şase de metri şi înălţându-se pe trei caturi, era flancat de două aripi ce se întindeau pe întreaga lungime — aproximativ cincizeci de metri — a faţadei cu privire spre lac. Streşini lucrate cu măiestrie ieşeau în afara pereţilor din buşteni, prelucraţi cu suprafeţe netede atât în exterior cât şi în interior. Sculpturi complicate încadrau fiecare fereastră şi uşă de intrare, mari

panouri sculptate erau montate în pereţi, balcoane delicate, cu balustrade spiralate depăşeau faţada în dreptul dormitoarelor de la etaj, iar un uriaş fronton baroc, încadrat de pilaştrii alcătuiţi din trunchiuri de arbori întregi şi sculptaţi scoteau în evidenţă uşile intrării principale.

În primăvara anului 1798 casa fusese terminată, interiorul fiind executat cu tot atâta măiestrie ca şi exteriorul. Candelabre, oglinzi, tocuri de uşi, parchetul — toate erau făcute din lemn, unele piese fiind aurite şi totul realizat cu o artă admirabilă. Ornamentaţia cu spirale de pe mobile, rame şi candelabre reprezenta ghirlande, trandafiri, albăstrele, siluete omeneşti, animale, totul sculptat în lemn cu un talent incredibil de oameni incapabili să-şi scrie numele.

Toate încăperile dovedeau farmecul liniştit al artistului manual; pardoselile ceruite, blănurile şi covoarele ţesute, tapiseriile, aşternuturile ţesute de mână; dantela croşetată, broderia făcută cu tradiţionala cusătură cu fir roşu ca sângele (în limba rusă, cuvintele „roşu" şi „frumos" — *krasnâi* şi *krasivâi* — au rădăcini asemănătoare), şi flori proaspete erau aranjate în vase uriaşe răspândite prin întreaga casă.

Toate aceste splendori nu fură zărite decât în fugă de Alisa, pe care Nikki o purtă imediat pe braţe până în camerele lui de la etajul aripii estice. Acolo o culcă pe pat, îi întoarse spatele fără un cuvânt şi părăsi încăperea încuind uşa în urma lui.

Revenind la parter, Nikki le îndreptă pe servitoare şi pe Katelina spre aripa vestică, unde urma să fie găzduite. Având grijă ca fetiţa să fie instalată confortabil, le explică, atât ei cât şi lui Rakeli şi Mariei, că Alisa nu se simţea bine din cauza obositoarei călătorii şi că avea să rămână în camera ei câteva zile, până se va simţi mai în puteri. Îi făgădui Katelinei că a doua zi o va lua să călărească şi-i spuse să vină în dimineaţa următoare s-o vadă pe mama ei

şi să-l trezească. Slujnicele nu se împotriviră propunerilor lui Nikki referitoare la odihna retrasă a Alisei pe durata câtorva zile, deoarece el le fermecase tot aşa cum o fermecase şi pe Katelina, astfel că nu şi-l închipuiau decât bun şi generos. Se purta curtenitor cu ele, iar faţă de Alisa era — în prezenţa lor şi a Katelinei — politeţea întruchipată. Ba chiar primise remarcile dispreţuitoare făcute de Alisa în cursul îndelungatei călătorii cu un calm binevoitor şi reţinut.

De fapt, Rakeli o enerva pe Alisa cu veşnicele ei laude la adresa prinţului Kuzan. „Este mult mai drăguţ decât bătrânul domn Forseus!" spunea ea cu o simplitate absolut de necombătut.

După ce porunci să fie trimisă sus hrană pentru masa de seară, Nikki se înapoie în dormitorul din aripa estică. O găsi pe Alisa umblând agitată încolo şi-ncoace între patul imens şi nişele cu ferestre arcuite dincolo de care se vedeau întinderi nesfârşite de pajişte ce cobora în pantă către malul lacului.

— Nu-mi uza covorul de Carabah croind în el o potecă, iubita mea. Ai face mai bine să te relaxezi. Te afli aici pentru multă vreme.

— Cât de mult va dura, rogu-te?

— Atâta timp cât îţi voi dori serviciile. Dacă refuzi să mă amuzi, s-ar putea să te eliberez mai curând.

Ea rămase cu gura căscată de uimire.

— Ai de gând să mă ţii zăvorâtă?

— Întocmai.

— Nu poţi face una ca asta! O să ţip, le voi spune lui Rakeli şi Mariei ce monstru eşti; o să-ţi transform viaţa într-un iad! strigă ea, turbată de mânie.

— La o gândire mai profundă, draga mea, cred că te vei abţine. Şi acum — spuse cu voioşie — hai să fim practici.

Te afli la trei sute de verste de cel mai apropiat oraş. Eu sunt stăpânul acestei moşii şi a slujbaşilor ei. Dacă încerci să le informezi pe Rakeli, pe Maria sau pe Katelina, sau pe oricine altcineva despre... cum să-i zicem?... retragerea ta din motive de sănătate, te voi încuia într-o cabană izolată care se află cu vreo doi kilometri mai în adâncul pădurii şi nu este accesibilă nimănui în afară de mine. Le voi spune Katelinei şi slugilor tale că te-ai înapoiat la Petersburg pentru un scurt sejur şi mă voi hazarda s-o distrez eu însumi pe Katelina, ceea ce nu cred să fie prea dificil. Poate ai obervat că suntem foarte buni prieteni. Seara, după ce ea se va duce la culcare, eu voi putea să mă strecor afară, să vin la cabana ta şi să te am la dispoziţie toată noaptea pentru propria mea distracţie.

Inima Alisei se strânse de disperare în timp ce auzea glasul lui Nikki explicându-i alternativele.

— Ei, şi dacă, dimpotrivă — continuă el pe un ton prietenos — ai prefera să rămâi aici, în această cameră, şi să-mi dai ascultare, îi voi îngădui Katelinei să te viziteze în fiecare dimineaţă, aşa cum obişnuiţi amândouă, şi te voi lăsa de asemenea să stai pe balconul din faţa ferestrelor cu arcade şi să mă priveşti cum o învăţ pe Katelina să călărească şi să conducă o trăsurică trasă de ponei. Este nespus de încântată de ambele perspective. Dacă te străduieşti să fii serviabilă şi ascultătoare, îţi voi permite să le vezi pe Katelina şi pe slujnicele tale. Dacă nu-mi dai ascultare, te voi încuia în cabana mea. Sunt convins că vei fi de acord cu condiţiile mele, dacă vei lua în considerare marile avantaje ce le-ai obţine văzând lucrurile prin prisma mea.

Alisa se aşează pe pat, gândurile alergându-i nebuneşte în căutarea unei soluţii, a unei modalităţi prin care să scape din capcana în care era prinsă.

— Sincer să fiu, dragă, nu-mi place să te zoresc, dar fixează-te cât mai curând la o decizie, deoarece dacă preferi să fii încăpăţânată, va trebui să te fac dispărută la cabană chiar în seara asta. Înţelegi — spuse el pe un ton dezaprobator — că în cursul dimineţii dificultăţile ar fi nesfârşite.

Nu avea de ales, cugetă Alisa cu amărăciune. Nu reuşea să se gândească la nici o cale de ieşire din această urzeală încâlcită. Dacă rămânea în casa cea mare, cel puţin şansele de evadare vor fi mai mari şi Katelina va fi aproape.

— Foarte bine, spuse posomorâtă. Voi rămâne aici.

— Splendid! Mă gândeam eu că vei fi de acord; în definitiv, eşti o femeie inteligentă. Şi acum, doar dacă nu intenţionezi să dormi cu rochia pe tine, îţi sugerez să te speli de praful de pe drum şi să te îmbraci cu ceva mai comod.

Ca la un semn, se auzi o uşoară bătaie în uşă. Nikki se duse s-o deschidă şi în cameră intră un şir de servitori. Doi valeţi cărau o enormă cadă de baie din ceramică pe care alţi câţiva slujitori o umplură apoi cu apă caldă aburindă. Stive întregi de prosoape de pânză fură lăsate pe o comodă şi ceata de servitori se retrase tot atât de tăcută ca şi la intrare.

— *Madame*, fii, te rog, invitata mea! zise Nikki, arătând spre cadă cu un gest plin de măreţie.

Alisei i-ar fi plăcut să refuze tăios oferta, dar după cinci zile petrecute într-o trăsură prăfuită şi zgâlţâitoare, tentaţia unei băi calde şi liniştitoare era prea mare ca să-i reziste. O privire cercetătoare în jurul încăperii îi spuse că aceasta nu conţinea un cabinet de toaletă şi nici vreun paravan. O înălţare din umeri schiţată în minte îi alungă ezitarea. Era desigur cam târziu pentru a se mai preocupa fără rost de pudoare. Alisa îşi azvârli din picioare condurii galbeni din piele de căprioară cu toc înalt şi îşi ridică mâinile la ceafă, să-şi descheie nenumăraţii nasturi înşiruiţi în josul spatelui costumului ei de călătorie de un galben ca lămâia.

— Îmi îngădui să-ţi ofer serviciile mele în chip de cameristă? întrebă Nikki într-o şoaptă tărăgănată, în timp ce se rezema de una din enormele coloane sculptate ale patului.

— Mulţumesc, nu! se răsti Alisa. Mă voi descurca.

Câteva minute mai târziu, în ciuda strădaniilor ei, încă nu reuşea să ajungă la întregul şir de minusculi nasturi îmbrăcaţi. Cu un zâmbet uşor fluturându-i pe buze, Nikki îi urmărea cu atenţie contorsiunile. La un moment dat, Alisa îşi ridică ochii şi îi aruncă o privire ucigătoare, după care el se grăbi să-şi schimbe expresia într-una de prefăcută seriozitate.

Peste câteva secunde, Nikki spuse:

— Te rog, dragă, acceptă-mi serviciile, altminteri apa băii tale va fi neplăcut de rece. Deoarece suntem... ăă... nevoiţi să ne dispensăm de slugi personale, te implor să ierţi neînţelegerile noastre şi să-mi îngădui să-ţi fiu valet în următoarele zile. Nu mă încântă câtuşi de puţin gândul de a te vedea zi şi noapte tot în rochia aceasta.

„Dacă privirile ar putea ucide!...", chicoti în sinea lui, contemplând-o pe femeia enervată şi clocotind de furie din faţa lui.

Alisa nu binevoi să răspundă ci se mulţumi să se răsucească în loc, oferindu-şi spatele spre a-i înlesni s-o ajute. După câteva minute de înjurături — care în mod câtuşi de puţin caritabil o înveseliră pe Alisa — toţi năstureii erau descheiaţi.

— Pe Dumnezeul meu, *madame*, toate butonierele astea infernale nu sunt făcute pentru degete de bărbat. Nicicând n-am întâlnit o piedică mai puternică în calea poftei trupeşti.

— Dacă te cunosc bine, domnule — spuse Alisa cu o dulce maliţiozitate — nu eşti omul care să lase elemente de apărare atât de neînsemnate să-i stăvilească pasiunile.

— Recunosc că se prezintă o dilemă, şi nu-ţi rămâne decât să alegi între două posibilităţi: să faci dragoste cu o

femeie îmbrăcată, sau s-o trimiţi pe doamnă înapoi acasă cu rochia sfâşiată în două. Prima soluţie, doar dacă n-aş fi foarte beat, mă dezgustă din principiu — este foarte grosolană — iar pe ultima o resping din prudenţă, deoarece soţii şi servitorii sunt în stare să observe mici detalii, cum ar fi rochii sfâşiate, când doamnele revin după o vizită de după-amiază sau de la o serată.

— Cu siguranţă, domnule — nu se putu abţine Alisa să riposteze — vei înţelege că mi se pare extrem de dificil să te consider fie rafinat, fie prudent.

Fără a fi prea întărâtat de remarcile acide ale Alisei, deoarece o adusese deja exact acolo unde voise, literalmente la îndemâna lui, simţi totuşi un imbold irezistibil s-o enerveze ca răsplată pentru cele cinci zile de ocări la care îl supusese în timpul călătoriei lor spre nord.

— Grosolan în felul acesta, *chérie?* şopti cu nerușinare, smulgând legăturile jupoanelor ei, care căzură pe pardoseală, peste faldurile de mătase galbenă ca lămâia.

Trupul ei înţepeni.

— Sau imprudent în acest fel, *madame*? murmură el uşor, întorcând-o încet cu faţa spre el.

Mâna sa trecu de pe braţul Alisei pe rotunjimea sânului ei, degetele lui zvelte strecurându-se între cei doi sâni plini; apoi, înşfăcând cu hotărâre atât materialul cămăşii cât şi pe cel al corsetului, le smulse cu o răsucitură bruscă, şi mătasea şi dantela se sfâşiară de sus până jos. Se alăturaseră şi acestea veşmintelor de pe pardoseală.

— Mai ai de făcut vreo remarcă provocatoare, draga mea? spuse el zâmbind alene în timp ce Alisa, stacojie de ruşine şi uimire, stătea în faţa lui, fără nimic pe ea în afara unor chiloţi delicaţi şi transparenţi.

Apoi el izbucni într-un râs uşor, zicând:

— Văd, porumbița mea, că ți-a revenit obișnuita ta dispoziție. Îți doresc o baie plăcută.

Dând la o parte o buclă roșcată ce căzuse peste sânul ei, se aplecă puțin și prinse între degete sfârcul catifelat și trandafiriu. Îl ciupi ușor, apoi mai tare. Alisa fu străbătută de un fior violent, și Nikki zâmbi triumfător, încântat de puterea lui asupra ei.

— Oricât de rău mi-ar părea să te părăsesc tocmai acum, praful de pe drum mă supără, așa că mă duc să fac o baie în lac. Din respect pentru... hm... condiția ta delicată, știam că o apă la temperatura de douăzeci și cinci de grade nu te-ar fi atras.

O sărutare trimisă din vârful degetelor, și plecă, pocnetul ușor al zăvorului răsunând în încăperea tăcută. Alisa ardea de rușine la gândul felului în care o trăda propriul ei trup și al celui în care Nikki îi cunoștea reacția.

În mai puțin de o oră, atât Alisa cât și Nikki se simțeau împrospătați după băile lor și se aflau din nou în vasta încăpere, în care razele violete și aurii ale soarelui răzbăteau prin atmosfera apăsătoare de tăcere. Nikki stătea cufundat într-un fotoliu cu perne joase, citind liniștit, în vreme ce Alisa se mișca fără astâmpăr de colo-colo, cu gândurile alergându-i într-un vârtej tulbure, cu emoțiile războindu-i-se în minte, toate considerentele antagoniste fiindu-i în cele din urmă alungate de mânia provocată de dominația arogantă a lui Nikki asupra ei.

„Naiba să-l ia! Trebuie să exite o cale de scăpare!"

Dar în curând servitorii bătură la ușă și cina fu adusă în cameră. Doi valeți o aranjară pe o masă de lângă șemineul din teracotă.

— Ne vom servi singuri, mulțumesc, Anastasia, îi spuse Nikki cu politețe țărăncii radioase care dădea instrucțiuni cum să fie așezate farfuriile.

— Mai este ceva ce va dori stăpânul în seara aceasta? întrebă ea.

— Nu, nimic. Te voi suna mâine-dimineaţă, şi doamna Forseus va alege meniul zilei.

Slujitorii aruncau priviri furişe spre frumoasa ursuză care stătea în picioare lângă fereastră, bătând din picior cu enervare, încruntându-se până ce sprâncenele i se unire deasupra ochilor ei întunecaţi, mărginiţi de gene dese. Uşa se închise în urma bucătăresei şi a valeţilor ce se retraseră de-a-ndăratelea. Nikki se duse până la uşă, o încuie şi îşi puse cheia în buzunarul vestei.

— Nu fi atât de ridicolă încât să te gândeşti să-mi furi cheia în timp ce dorm. Te avertizez: cabana ţi se va părea foarte singuratică, după ce te voi prinde şi te voi duce acolo. Şi de prins te voi prinde. Pândarii mei finlandezi nu-şi au pereche în meseria lor, şi m-au instruit şi pe mine încă din copilărie, drept care am căpătat şi eu un oarecare grad de pricepere.

Apropiindu-se de masă, Nikki ridică pe rând capacele de pe farfuriile de argint aşezate cu gust pe o faţă de masă din olandă bej ţesută de mână; cristalurile şi vesela de porţelan scânteiau în lumina pâlpâitoare dată de patru lumânări înalte.

— O masă nemaipomenită! Vino, dragă, ia loc. Priveşte, am comandat toate mâncărurile tale preferate, deşi îmi cer scuze că nu-ţi ofer cegă[VIII]. Am plecat într-o grabă foarte mare, îmi vei ierta omisiunea, zise Niki, pe ale cărui buze apăru un scurt zâmbet sarcastic.

Şi într-adevăr comandase preferinţele ei culinare, remarcă Alisa când se aşeză pe scaun şi aruncă o privire peste somptuoasa abundenţă din faţa ei: supă de ciuperci Madeira, raţă cu portocale, păstrăv de pârâu în sos de vin alb, castraveţi cu iaurt, carote cu unt, tarte cu fragi, cornuri

mari de secară, cu crustă apetisantă, şi, pentru a completa festinul, drajeuri cu migdale.

Nikki se tolăni comod într-o berjeră mare ce fusese trasă lângă masă.

— Aş vrea o cupă de şampanie, porunci el pe un ton calm, potrivindu-şi manşetele hainei din piele de căprioară, de o croială perfectă.

— Nu sunt servitoarea ta, replică Alisa cu asprime.

— Acum eşti, iubito, pentru că, vezi tu, dacă nu faci ce ţi se spune nu vei mânca. Este foarte simplu, *très* simplu, zise el şoptit.

Fiindcă remarcase sănătoasa creştere a apetitului Alisei datorată sarcinii ei, socotise că avusese o inspiraţie diabolică născocind o formă de convingere atât de plăcută.

— N-o să îndrăzneşti! icni ea îngrozită.

— Pune-mă la încercare, zise el cu glas hotărât.

Ochii ei ardeau de mânie.

— Aş vrea o cupă de şampanie, repetă el.

Alisa rămase cu încăpăţânare pe scaunul ei, fierbând de indignare, spunându-şi că mai curând va muri de foame decât să se supună ordinelor lui.

— Ei bine, drăgălaşo, îmi dau seama că-mi vei face greutăţi. Mă aşteptam la o seară plăcută.

Punând iar capacele peste mâncărurile aburinde, Nikki se servi el însuşi cu şampanie şi bău câteva pahare, stând relaxat în fotoliu, privind focul, umplându-şi iarăşi paharul şi oferind din când în când un crâmpei de conversaţie, ce era ignorată dinadins de frumoasa care, cu buzele strânse şi fierbând de furie, stătea trufaşă în faţa lui.

În aceeaşi manieră calmă şi dezinvoltă, el bău o sticlă de Clicquot, şi tocmai o desfăcea pe a doua când remarcă pe un ton de scuză:

— Nu te mai pot aştepta. Te rog să-mi ierţi lipsa de politeţe. Cred că voi începe să mănânc.

Se servi cu generozitate din fiecare fel de mâncare, îşi trase fotoliul ceva mai aproape de masă, şi începu să mănânce pe-ndelete, oprindu-se între îmbucături ca să-şi bea şampania. Nikki întreţinea un dialog continuu, liniştit, lăudând savoarea raţei, făcând observaţii cu privire la delicata aromă de chimen din sosul păstrăvului, activând glandele salivare din gura Alisei în aşa fel încât aceasta era nevoită să înghită des, ceea ce el se prefăcea că nu observă.

Alisa nu mâncase prea mult în ziua aceea; de fapt, în toate cele cinci zile cât călătoriseră prin regiuni sălbatice, mesele fuseseră picnicuri şi gustări reci. Îi era îngrozitor de foame, fiind acum chinuită de privelişte şi delicioasele arome ale mâncărurilor ei preferate, şi — întocmai cum presupusese Nikki — datorită sarcinii foamea o sfredelea tot mai rău. „Lua-i-ar diavolul sufletul lui negru!" Ea murea de foame şi el stătea acolo, mestecându-şi mâncarea atât de încet şi cu atâta grijă, de-ai fi zis că era un degustător pentru vreun potentat străin. Înghiţi încă o dată în sec, puţin mai din greu.

După câteva minute de cină tihnită, Nikki îşi întinse spre ea cupa, repetând iarăşi:

— Aş vrea puţină şampanie.

Alisa şovăi câteva clipe lungi... apoi, silindu-se să-şi alunge mândria, se ridică şi turnă o cupă de lichid spumos.

— Acum pot mânca? întrebă cu sarcasm.

— În curând, dragă. Mi-ar plăcea ca mai întâi să mă hrăneşti. Te voi învăţa să fii ascultătoare. Confortul meu este pe primul loc.

Scrâşnind din dinţi ca să reţină replica ce-i venea pe limbă, Alisa stătu în picioare lângă Nikki şi, supusă, îl hrăni.

Între două înghiţituri, el îşi ridica spre ea privirea zâmbitoare şi încurajatoare, ignorând cu blândeţe uităturile mânioase ce-i erau aruncate la răstimpuri. Mult mai târziu, când el se consideră în sfârşit mulţumit, ea reveni la fotoliul ei, se aşeză şi întinse mâna spre mâncare.

Nikki îi bătu uşor încheieturile degetelor cu mânerul unui cuţit de argint, oprindu-i mâna la jumătatea drumului.

Alisa icni.

— Iartă întârzierea, dar mă tem că mai există o lecţie, scumpa mea. Niciodată n-am primit pe deplin răspunsurile cuvenite la întrebările mele din acea primă noapte petrecută în trăsură. Poate că ţi-ai reconsiderat răspunsurile. Eu am declarat că nu voi tolera ca tu să fii obiect de distracţie pentru alţi bărbaţi. Îţi aminteşti?

Alisa scutură posomorâtă din cap şi replică pe un ton arţăgos:

—Asta cu greu mai constituie o problemă în această parte pustie a lumii. Mă aflu la trei sute de verste de cel mai apropiat dans sau cea mai apropiată petrecere.

— S-ar putea să nu rămâi aici pentru vecie. Vreau un răspuns, spuse el scurt, fixând-o cu o privire neclintită. Ai de gând să flirtezi în viitor cu alţi bărbaţi? întrebă cu răbdare.

Ea se uită la el cu chipul inexpresiv, refuzând să răspundă.

— S-ar putea, replică Alisa căscând, cu afurisita ei voinţă incorijibilă.

— Ce? şopti el înfuriat, dând apoi drumul unui şuvoi de înjurături.

Întinzându-se pe deasupra măsuţei, îi cuprinse faţa între mâinile lui puternice şi, privind-o ţintă, întrebă în şoaptă:

— Ce-ai spus?

Ea încercă să-i întoarcă privirea războinică, dar îşi plecă ochii în faţa furiei dintr-ai lui.

— Nu, spuse dintr-o suflare.

Mâinile lui îi slăbiră treptat strânsoarea crudă şi apoi îi dădu drumul şi se rezemă de spătarul fotoliului său, în timp ce un zâmbet subţire îi răsfrânse buzele.

— Învaţă să fii raţională, draga mea. Vino aici şi aşează-te pe genunchii mei. Acum te voi hrăni eu.

— Pot foarte bine să mănânc singură, se răsti ea, cu ochii plini de ură.

— Vino, îi porunci el cu glas calm.

Şi ea se duse.

Nikki o hrăni, ţinând-o pe genunchi. Ea mânca şi tot mânca, aromele părându-i-se delicioase, varietatea — formidabilă.

— Sunt plină. Aş vrea să mă înapoiez la fotoliul meu.

— Încă puţin, insistă Nikki cu răbdare.

— Nu, zise Alisa, încăpăţânându-se să-şi ţină gura închisă, ca un copil mic.

— Haide, iubito, mai ia câteva îmbucături. Vreau ca odrasla mea să fie grasă şi sănătoasă, iar felul în care se împlinesc rotunjimile tale mă încântă, murmură Nikki, strecurându-şi mâna în corsajul *negligé*-ului ei. Nişte sâni atât de plini, atât de catifelaţi! şopti. Aproape că strigă să aibă pe cineva care să-i sugă. Scoate-ţi rochia, *chérie*, ca să-ţi pot mângâia sânii divini.

— Nu, Nikki, protestă ea, depărtându-se de el. În ultima vreme sunt foarte sensibili.

— Şi dacă-ţi făgăduiesc să fiu blând? murmură el cu glas răguşit, aplecându-şi capul.

Protestele ei fură imediat potolite când plăcerea îi invadă simţurile în clipa în care buzele lui îi atinseră sfârcurile.

— Ah, iubito!... gemu el uşor şi, ridicându-şi pentru scurt timp capul, îşi petrecu mâinile peste şoldurile ei

pline şi privi în ochii ei languroşi, deja pe cale să se lase pradă senzualităţii.

Oftând adânc, ea simţi că lumea dispare şi fu străbătută de un fior prelung când degetele lui îi alunecară între picioare.

— Te-ai răzgândit. Eu te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însăţi, şopti el. Ai învăţat bine, dar tot nu vrei să recunoşti că ai fost făcută pentru iubire. Nu-i nici un păcat să fii conştient de dorinţele tale.

Degetele lui lungi şi suple explorau, mângâiau, făcând-o să se umezească de pasiune şi dorinţă.

— Trupul tău are nevoie de mine tot atât de mult cât am eu nevoie de tine, continuă el.

O ridică în braţe şi o purtă cu infinită grijă, ca pe un obiect de mare preţ, pe patul frumos cioplit din lemn de pin, cu o bogată ornamentaţie de flori şi frunze sculptate.

— Te vreau, Nikki...

Ochii ei întunecaţi rugau fierbinte, glasul ei dulce implora, mâinile i se ridicară ca să-l tragă mai aproape de ea.

11 Impasul

Dormiră puţin în noaptea aceea, deoarece prinţul, după aproape trei săptămâni fără Alisa în patul lui, nu se mai putea sătura de ea. Ea îi opunea mereu împotrivirea ei iniţială, dar el o ruga stăruitor şi, în mod inevitabil, avea câştig de cauză. Simţurile ei răspundeau de fiecare dată cu pasiune, şi după aceea Alisa se ura pentru acea trădare. Spre zori, pielea Alisei era dureroasă, sensibilă şi umflată.

— Nu, Nikki, te rog, nu! Nu mai pot suporta, scâncea ea.

El o mângâia cu şi mai mare blândeţe dar nu se oprea. Se strecură între picioarele ei, îi desfăcu coapsele, şi peste câteva minute ajunseră amândoi încă o dată la un extaz frenetic.

Sărutând-o cu blândeţe în timp ce se retrăgea din trupul ei cald, Nikki se scuză în şoaptă:

— Iartă-mă. Aprinzi în mine un foc de nedomolit.

Mai târziu în aceeaşi dimineaţă, într-o atmosferă din nou încărcată de ostilitate — dat fiind că în clipele calme, departe de îmbrăţişarea pătimaşă a lui Nikki, Alisa încă mai era furioasă din cauza sclaviei sale — el începu pe tăcute să deschidă cuferele şi geamantanele din piele ale

Alisei, cotrobăind prin veşminte, fără să-i pese câtuşi de puţin că le şifonează.

— Lasă-le, *monsieur*, spuse cu glas ca de gheaţă Alisa, din uriaşul pat. Voi despacheta eu însămi.

Nedându-i nici o atenţie, Nikki îşi continuă căutarea până când găsi ceea ce voia: toate cele douăzeci şi patru de *négligé*-uri şi capoate asortate comandate la *madame* Vevay fură localizate. Scoţând din cufăr doar capoatele, Nikki le atârnă pe rând pe toate în dulap, închise cuferele, descuie uşa şi, cu o mişcare rapidă, împinse bagajele afară, pe hol.

Revenind în încăpere, adună rochia galbenă şi jupoanele ce încă mai zăceau grămadă pe pardoseală, şi le azvârli pe braţ şi porni către uşă.

— Ce dracu' faci? Nu mă poţi lăsa fără nici un veşmânt! protestă Alisa înspăimântată, ridicându-se din pat şi acoperindu-şi sânii plini cu un cearceaf de mătase.

— *Au contraire*, draga mea. Pot, şi chiar asta fac.

— Am nevoie de îmbrăcămintea mea! strigă ea revoltată.

— Dă-mi voie, iubito, spuse el, şi o sclipire răutăcioasă i se aprinse în ochii galbeni ca de lup — şi te asigur că activităţile tale nu vor necesita nici o îmbrăcăminte. Las capoatele mai mult din respect pentru pudoare, dacă vei dori eventual să iei puţin aer pe balcon.

— Eşti... eşti demn de dispreţuit, dezgustător! Te urăsc! izbucni Alisa, cufundându-se iar în perne, pradă unei cumplite frustrări.

— Vai, vai, ce repede uităm! murmură Nikki cu prefăcută dezamăgire. Cum aşa, când îmi amintesc că nu cu mai mult de două ore în urmă strigai cu glas aproape plângător, implorându-mi prezenţa!

Râzând de jena Alisei, care se înroşise până la rădăcina părului, Nikki îi întoarse spatele şi părăsi încăperea. În clipa aceea ea îl ura: îl ura pentru că o făcea să se topească în

brațele lui, să uite toate nedreptățile la care o supunea... și asta numai prin atingerea degetelor lui experte.

Situația rămase aceeași vreme de aproape o săptămână. Alisa era sechestrată în cameră. Erau trasate linii de bătaie, se schimbau cuvinte înfierbântate — un impas ce confrunta două temperamente furtunoase, cu voință puternică. Singurele schimbări erau acelea suferite de Alisa când Nikki, cu iscusință și răbdare, îi excita simțurile până la a o face să aibă o nevoie pătimașă de el.

De îndată ce se termina hărțuiala sexuală, avansul era pierdut printr-o nouă retragere. El câștiga teren doar pentru a-l pierde iarăși atunci când sensibilitățile ei se linișteau, când tremurul îi înceta.

Într-o după-amiază, Nikki stătea citind într-un colț al vastului dormitor, iar Alisa privea cu tristețe pe fereastră, admirând frumoasa pajiște și grădina, suprafața scânteietoare a lacului care, în depărtare, își vălurea apa sub briza ușoară — un peisaj ce ei încă îi mai era refuzat. Se împlineau șase zile de când era zăvorâtă în această cameră, fiind silită să se supună dorințelor lui Nikki, și nervii îi erau încordați.

Nikki își ridică privirea de pe pagina cărții și, în tăcere, urmări atitudinea încăpățânată a umerilor Alisei în timp ce aceasta stătea nemișcată în fața ferestrelor; era în picioarele goale, silueta ei atrăgătoare, înfășurată într-un capot de dantelă verde ca marea, profilându-se pe fundalul strălucitoarei lumini a soarelui de după-amiază.

În doar câteva minute fu în erecție. Dumnezeule! nu trebuia decât să se uite la ea și o și dorea. I se urca la cap ca un drog. În ritmul acesta, peste câteva zile avea să ajungă la pierderea cunoștinței... deși, își zise lăsându-se în voia unui gând lasciv, era un mod plăcut de a muri.

— Sclavă, rosti Nikki provocator, vino aici!

Alisa se răsuci în loc.

— Du-te dracului! spuse, uitându-se mânioasă la trupul tolănit în fotoliul capitonat.

Oare de ce îşi bătea el joc de această femeie? se întrebă Nikki contrariat.

Niciodată nu i se mai întâmplase să vrea să posede deplin o femeie. În toate legăturile lui precedente, Nikki rămăsese în mod deliberat detaşat, nedorind niciodată altceva decât să-şi satisfacă o poftă trupească întâmplătoare. Făptura aceasta independentă şi încăpăţânată era pentru el o provocare, o schimbare picantă faţă de femeile din trecut, care-i făceau întru totul pe plac. Şi această voinţă puternică era ca o mănuşă ce i-ar fi fost aruncată. Îi înfierbânta sângele. Avea s-o posede în întregime; ea avea să se plece în faţa lui. Se lăsă condus de un imbold lipsit de raţiune.

— Vino aici, repetă cu glas scăzut şi făcându-i semn cu degetul încovoiat.

Ea nu se mişcă de la fereastră, onorându-l doar cu o privire otrăvită şi tăcută.

— Cabana din inima pădurii te aşteaptă, îi aminti Nikki într-o şoaptă suavă, tonul dulce fiindu-i negat de strălucirea primejdioasă din ochi.

Atunci ea se apropie, cu pleoapele lăsate, străbătând lent încăperea şi oprindu-se la câţiva paşi de picioarele lui larg desfăcute.

— Linişteşte-te, Alisa, îi spuse el cu blândeţe, căci am de gând să te ţin lângă mine.

Ea deschise gura ca pentru a spune ceva, dar el ridică un deget, făcând-o să tacă. Scuturând încet capul, de parcă ar fi fost nedumerit şi scârbit de el însuşi, continuă, coborând glasul aproape până la şoaptă:

— Nu mă întreba iar de ce. Nu ştiu. Nu-ţi pot spune. Tot ce ştiu este că te am în sânge: am nevoie de gustul tău, de atingerea şi de mireasma ta. Doresc căldura pielii tale

lângă a mea, când mă trezesc dimineaţa; vreau să ştiu că eşti aici să-mi urezi bun-venit când mă înapoiez.

Se uită crunt la ea şi, aproape cu amărăciune, adăugă:

— Vreau să te f... zi şi noapte.

Grosolănia afirmaţiei şi sălbăticia sfredelitoare din ochii lui aprigi o făcură să se cutremure.

— Şi — continuă el cu un hohot de râs scurt şi amar, dându-şi seama de durerosul şi neobişnuitul sentiment de gelozie pe care i-l stârnea această femeie — simt o inexplicabilă nevoie să te păstrez doar pentru mine. Să nu te atingă nici un alt bărbat. Rămâi de bunăvoie sau silită. Pentru mine asta aproape că nu contează, însă fii încredinţată, porumbiţa mea, că vei rămâne. Şi acum, scoate-ţi îmbrăcămintea. Am nevoie de tine.

Mâna ei se ridică şi începu să descheie capotul.

Nikki câştigase încă o rundă.

O trase pe Alisa spre el şi o cuprinse într-o îmbrăţişare puternică. Degetele lui îi prinseră buclele de la ceafă şi traseră, silindu-i capul să se aplece spre spate în timp ce gura lui aplica săruturi insistente, nemiloase, pe buzele ei, pe gât, pe sânii ei tremurători, de parcă ar fi însemnat-o cu fierul înroşit ca fiind a lui — într-o încercare sălbatică de domolire a senzaţiilor neliniştitoare şi contradictorii pe care ea le trezea în el.

Printr-o mişcare rapidă îi dădu deoparte capotul, făcându-l să-i alunece peste umeri şi să cadă pe pardoseală. Ridicând-o în braţe şi ţinând-o la pieptul lui tare şi musculos, o purtă până la pat, se aplecă deasupra ei şi pătrunse în carnea catifelată şi caldă care îl ţinea înrobit cu legăturile de mătase ale unei dorinţe lipsite de raţiune.

Îl revolta cumplit sclavia lui pătimaşă şi o invadă cu sălbăticie, fiecare pătrundere violentă fiind ca o exorcizare a frustării lui. Ţipetele uşoare şi scâncetele Alisei răzbătură

în cele din urmă prin tumultul mâniei lui furibunde, şi Nikki deveni conştient de faptul că îi producea durere.

Luându-i cu blândeţe faţa-ntre mâini, îi şterse lacrimile cu sărutări pline de tandreţe, murmurând scuze, şoptind cuvinte de implorare, legănând-o duios, într-un ritm lent, mângâietor şi totodată atăţător.

Ea dorea iubirea lui, dar el îi oferea patimă. În adâncurile ascunse ale sufletului ei, dorea să-i fie soţie; el nu dorea decât o amantă senzuală.

În curând, pe măsură ce extazul ce-i purta ajungea la împlinire, uitară amândoi orice altceva în afară de nevoia unuia de celălalt, şi se întâlniră din nou pe singurul teren comun ce le oferea amândurora liniştea unui armistiţiu.

În fiecare dimineaţă, Alisa privea de la balcon cum Nikki o învăţa pe Katelina să-şi călărească poneiul şi să ţină hăţurile trăsuricii roşii trase de ponei. În astfel de clipe, se simţea invadată de un sentiment cald — Nikki era atât de bun cu Katelina! Măcar dacă n-ar insista s-o posede pe ea într-o manieră autoritară atât de feudală, distrugându-i orice demnitate. Blestemat să fie, să fie blestemat pentru că o făcea să-l dorească, pentru că după şase zile de dragoste făcută încontinuu, dimineaţa, după-amiaza şi noaptea, pasiunea Alisei se trezea la cea mai mică atingere a lui Nikki, trupul devenindu-i dependent de excitarea simţurilor ei — atingerea fugară a unei mâini, o uşoară mângâiere fiind de ajuns pentru a trezi nervii senzuali care chemau, doreau cu înfocare deliciosul chin şi sublima plăcere a împlinirii. Dorinţa ei devenea mai intensă odată cu îndulgenţa faţă de propriile-i slăbiciuni.

Şi noaptea aceea nu se deosebi de celelalte: un război de cuvinte şi gânduri. Alisa se încăpăţâna în atacul ei verbal:

— Pentru ce insişti să mă umileşti? Femeile nu sunt simple obiecte, tovarăşi de joacă în pat. Avem şi sentimente. Suntem egali.

— Egali? replică el uimit. Prostii! De ce ar dori o femeie să fie egală cu bărbatul? Nu-i destul să fie normală şi fericită? Eşti frumoasă, murmură întinzând mâna spre ea. Vino!

Îndrăzneaţa idee îi ieşi repede din minte când înfăţişarea seducătoare a Alisei îi stârni dorinţele.

Aşa cum făcea întotdeauna de când îşi adoptaseră liniile de bătaie, ea se împotrivi avansurilor lui.

— *Sacrebleu*[1]! explodă el. Eşti insuportabilă. De ce vrei mereu să mă înfrunţi? Pentru ce sunt întotdeauna nevoit să te silesc? Nu poţi să-ţi recunoşti dorinţa? Crezi că nu ştiu când o femeie mă doreşte? M-ai dorit din prima zi în care te-am întâlnit.

„Ştiu", gândi ea cu tristeţe.

— Nu există nimic mai plăcut sau mai măgulitor pentru un bărbat decât ca o femeie irezistibilă să dorească să fie amanta lui[n]. Se pare că tu eşti incapabilă să-ţi mărturiseşti aceste simţăminte fireşti.

Se uită crunt la faţa ei dulce, culcată lângă el. Trase adânc aer în piept, apoi îi dădu drumul.

— Ai câştigat. Mâine voi pleca. Poţi să rămâi sau poţi să pleci, nu-mi pasă. Nu te voi mai supăra. Ia-ţi afurisita de mândrie şi demnitate, şi sper să le găseşti o companie potrivită! Ivan va depune un fond pe numele tău la banca din Petersburg, pentru copilul nostru. Se cuvine să vă ofer, ţie şi copilului, o siguranţă financiară care să-ţi permită să-l creşti cum în condiţii onorabile. Şi sper că vei găsi vreun bărbat împăciuitor care să-ţi rabde firea insuportabilă.

---

[1] *Sacrebleu* (lb. fr.): Înjurătură, traductibilă prin „fir-ar să fie", „fir-ar al dracului!". (n.t.)

Nikki se întoarse cu spatele la ea și adormi imediat.

Alisa zăcea încremenită lângă el. Cum era posibil? Cum putea el să fie atât de nesimțitor? Urma s-o părăsească a doua zi dimineața, și adormea de parcă în toată omenirea ar fi domnit o înțelegere pașnică.

Se zvârcolea spasmodic în timp ce formidabila-i mândrie purta o bătălie împotriva iubirii ei pentru Nikki. Cum putea ea să iubească un bărbat care doar se folosea de femei, care le ridiculiza și își bătea joc de femeile inteligente, care vorbea despre cum avea să înființeze într-o bună zi o creșă împreună cu o femeiușcă tânără și îndatoritoare? Cum de-l putea iubi? Oare își pierdea cu totul mințile? Pentru el, ea nu însemna mai mult decât oricare dintre femeile care se ținuseră pe urmele lui încă de când ajunsese la vârsta bărbăției. Și când el o va părăsi, ea va fi profund îndurerată, viața nu va mai conține nici o bucurie, nu va mai avea nici un sens, viitorul ei se va desfășura mohorât și pustiu. Merită oare o afurisită de mândrie atâta durere și nefericire? se întrebă.

Era oare trupul ei atât de inviolabil și prețios încât să nu i-l poată dărui de bunăvoie bărbatului pe care-l iubea? Dar el nu o iubea! strigă în sinea-ei cu jale. Iar ea simțea nevoia ca el s-o iubească.

Totuși el îi dăruise atât de multe — timpul lui, atenția plină de afecțiune față de Katelina, cadouri dincolo de orice închipuire, tandrețe în clipele când făceau dragoste. Nu era asta destul? Trebuia ea să-i pună în lanțuri și independența? Oare îi cerea mai mult decât putea el să dea? Poate era de ajuns faptul că el dorea pasiunea ei.

Pe urmă, vocea rațiunii îi șoptea diabolic: Oare era lipsită de judecată? Nu avea nici pic de mândrie? Întrebări la care ea mărturisea cu tristețe: nu.

Față de Nikki nu avea nici o mândrie.

Şi la ce-i folosea mândria dacă îl pierdea pe Nikki? se întrebă cu o sinceritate brutală. Îl iubea.

Când primele licăriri ale zorilor pătrunseră în cameră, Alisa şi dădu seama că îl dorea pe Nikki necondiţionat, acceptând orice clauze i-ar fi impus el. Un somn agitat îi birui în cele din urmă gândurile chinuite şi visă demoni ce o smulgeau din braţele lui Nikki, întinderi întunecoase şi privelişti pustii în care ea stătea singură şi nefericită. Lumina deplină a zilei aduse cu ea uşurarea după coşmar, chiar dacă nu alungă îngrijorarea care îl provocase.

Razele soarelui se strecurau pe după perdelele de olandă. Alisa se ridică din pat hotărâtă ca, dacă va putea, să-l reţină pe Nikki acolo. Stătu în picioare în faţa lavoarului, ciocnind şi zăngănind în mod voit ulciorul şi ligheanul de porţelan, prefăcându-se că se spală.

Când respiraţia uşoară a lui Nikki dădu semne că acesta trece de la somn la trezie, ea işi şterse mâinile, îşi ridică lent capotul şi, cu gesturi seducătoare, şi-l scoase ridicând braţele mult deasupra capului şi întinzându-se languros, ca o pisică ce se trezeşte la soare. Strălucind prin draperiile de pânză aspră, razele soarelui de dimineaţă îi scăldau trupul într-o lumină blândă, aurie şi irizantă.

Trezindu-se şi privind-o în acea atitudine, lui Nikki îi păru la fel de frumoasă ca nimfele lui Rosso, din galeria de la Fontainebleau. Sprinten şi senzual, soarele aurea rotunjimile dulci ale sânilor, şoldurilor şi coapselor ei, încălzea pielea de un alb pur, accentua înflorirea feminităţii ei.

Dumnezeule! îl seducea în mod deliberat — îşi dădu el seama, şi îşi întări voinţa spre a rezista provocării.

— Nu va avea efect, spuse cu calm, această afirmaţie răsunând ameninţător în încăpere. Plec în dimineaţa asta.

Tăcu câteva clipe, lăsându-şi privirea îndrăzneaţă să rătăcească pe formele ei seducătoare, apoi adăugă glacial:

— Și nu-mi place să te porți ca o târfă.

Cu mâinile în șolduri, cu buzele țuguiate într-o mimică bosumflată și cu ochii ei violeți ațintiți într-ai lui, Alisa murmură încet:

— Îmi spui mereu că trebuie să învăț să-mi accept pasiunile, sexualitatea. Nu fac altceva decât să-ți urmez sfatul, zise ea cu glas dulce, înaintând spre pat, lungindu-se peste trupul lui culcat pe spate și sărutându-i buzele îndelung, fierbinte, atingându-și ușor mâna de penisul lui tot mai întărit, mângâindu-i cu vârful degetelor pieptul puternic și musculos.

— Ia-mă pentru ultima dată înainte de a pleca. Îți voi lăsa ceva prin care să-ți amintești de mine, șușură ea, ispitindu-l cu cuvintele-i dulci.

Nikki își înăbuși o înjurătură, ocărându-și voința șovăitoare, dar pierzând bătălia împotriva buzelor pătimașe ale Alisei. Ea își aplecă mult capul, buzele ei catifelate atinseră capătul înroșit și congestionat, o limbă umedă îl trase în ea, și orice rezistență luă sfârșit.

El gemu și o cuprinse în brațe.

— Vino aici. Plecarea mea poate să aștepte, spuse într-o șoaptă răgușită.

Și Alisa îl strânse pe Nikki la pieptul ei cu o frenezie născută din speranță și dorință; nu avu nici o reținere, dăruindu-i iubirea ei cu un abandon sălbatic nesăbuit, dorind ca el să rămână cu ea, vrând să-l facă să aibă tot atâta nevoie de ea pe cât avea ea de el. Pentru prima dată, împreunarea lor fu o unire deplină a două inimi, două simțiri, două pasiuni, intensitatea cu care se doreau unul pe celălalt fiind în întregime împlinită.

Ea îl trase tot mai adânc înlăuntrul ei, de parcă l-ar fi putut ține lângă ea pe vecie, înlănțuindu-l de ea cu legături de căldură trupească. El o aduse la apogeu după apogeu, minunându-se de ardoarea de care era ea capabilă; abandonul

ultim al inimii şi al trupului ei se reflecta în intensitatea pasiunii ei. În timpul spasmelor ei, el rămânea complet nemişcat înlăuntrul ei, îngăduindu-i să obţină maximum de plăcere, lăsând-o să simtă efectul deplin al fiecărui val tremurător ce o purta pe culmile extazului. În cele din urmă nu se mai putu abţine şi, cutremurându-se, se revărsă în ea, în timp ce inima îi bătea cu putere. În clipa aceea finală trăi o senzaţie de mulţumire şi glorie aşa cum nu-şi amintea să fi cunoscut nici în cele mai nebune clipe de plăcere.

O sărută pe Alisa cu tandreţe, îi dădu la o parte de pe frunte buclele roşcat-aurii ciufulite şi o cuprinse cu duioşie în braţe. Mireasma împreunării plutea grea în încăpere.

Lacrimi tăcute umplură ochii şi genele ei.

— Nu plânge, Alisa *lemmikki,* nu te voi părăsi, făgădui el în şoaptă.

Ea zâmbi uşor şi-i atinse cu vârful degetelor buzele atât de apropiate de ale ei.

— Îţi mulţumesc, murmură.

Şi lăsă să i se reverse lacrimile, plângând pentru ea, pentru înrobirea ei faţă de acest bărbat. Avea să facă orice ca să rămână cu el, să-l aibă alături de ea — şi plânse pentru pierderea voinţei ei.

Nikki era numai bunătate şi blândeţe. Acum ea era a lui, în întregime, din toată inima. Era plin de bucuria triumfului. Trimise să li se aducă micul dejun, precum şi cuferele ei cu îmbrăcăminte. Prizonieratul ei luase sfârşit.

După ce se îmbrăcară şi mâncară, Nikki porunci să se instaleze un leagăn sub trandafirul agăţător de lângă casă în aşa fel ca Alisa să poată sta sub razele calde ale soarelui şi s-o privească pe Katelina făcând ture cu poneiul ei pe pajiştea întinsă.

Katelina alerga încoace şi încolo călare pe micul ei ponei, în timp ce Nikki îi vorbea încurajator, îndemnând-o

să-şi ţină mâinile uşor, să-şi amintească de ţinuta ei, să-şi strângă coatele lângă trup. Copila cinfulită reuşea să-i urmeze întocmai instrucţiunile.

Nikki o adora pe fetiţă într-o manieră detaşată.

Cu obişnuita lui generozitate nepăsătoare, prevăzuse bani pentru toată durata vieţii Katelinei, acţiune care slujea şi drept răscumpărare pentru a-şi înăbuşi glasul conştiinţei, care îl dojenea, sfătuindu-l să asigure în viaţa Katelinei un element de permanenţă. Mustrări insistente, ce nu-i dădeau pace, îndemnându-l să îşi asume obligaţii legale faţă de frumoasa lui amantă, viitoarea mamă a copilului său.

Mama şi „unchiul" aplaudară cu entuziasm când chipul vioi al Katelinei se lumină de un zâmbet radios şi de încântare voioasă în clipa în care încheie în mod impecabil ocolul pajiştii.

— Dragă mamă — şopti cu mândrie Nikki, aşezându-se alături de Alisa pe scrânciobul încăpător — Katelina este fermecătoare. Dacă şi cel de-al doilea copil al tău va fi tot atât de încântător, îmi vei dubla mulţumirea.

Inima Alisei se topi simţind afecţiunea din şoapta lui.

El ţinea la ea şi la Katelina şi la nenăscutul lor copil.

Nikki nu făcea niciodată promisiuni; nici chiar în culmea extazului din clipele în care făceau dragoste nu-i spunea că o iubeşte; nu-i oferea nici un viitor, ci doar un prezent pătimaş. Dar ţinea la ea, şi Alisa se agăţa de această măruntă compensaţie pentru capitularea ei.

— Şi intenţionez să te păstrez gravidă, alături de mine, populând această superbă sălbăticie, şopti Nikki în glumă.

În clipa în care îşi dădu seama de ceea ce tocmai spusese, deveni conştient de un nou şi inimaginabil înţeles al viitorului împreună cu Alisa. Se ridică imediat în picioare şi umblă încolo şi-ncoace pe lângă balansoar, în aşa fel ca ea să nu-i vadă faţa şi astfel să nu dea naştere în inima ei unor

false speranţe. Plin de hotărâre, încercă să alunge sentimentul atât de neobişnuit. Se străduí să-şi recapete stăpânirea de sine. *Mon Dieu*, cedarea aceasta în faţa emoţiilor nu va rezolva niciodată nimic.

Pentru el, iubirea era un fel de anatemă. Se desfăta în independenţa lui, se agăţa cu putere de viaţa lui de bărbat singur. Îi convenea să nu se plece în faţa nimănui, fie om sau zeu, şi în mod cert niciodată nu avea să se umilească pentru o femeie; aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată. Nu-şi va îngădui să stăruie asupra acestor senzaţii nefamiliare pe care le stârnea în el Alisa. Nu va mai permite niciodată unei femei să încalce bariera citadelei lui interioare, deşi asaltul era realizat în mod nespus de plăcut, cu cuvinte dulci, buze moi şi coapse catifelate.

Alisa îi plăcea, asta era tot, aşa că avea s-o păstreze, însă numai până când nu-i va mai fi pe plac.

— Te gândeşti la mine numai ca la o iapă de prăsilă, se bosumflă Alisa cu drăgălăşenie. (Acum că războiul lor se încheiase, îi făcea plăcere să flirteze fătiş, să facă aluzii într-o manieră seducătoare.) Eşti arogant şi poruncitor în asemenea măsură că sugerezi chiar şi ideea de a mă ţine mereu gravidă.

— Dar cu toate acestea nu excesiv de respingătoare.

Ochii lui sclipiră puţin când îşi încetă umbletul şi i se alătură pe balansoar.

— Nu, nu cu totul, stăpâne, răspunse ea cu prefăcută supunere.

Nikki zâmbi văzând cum gura ei catifelată capătă o expresie de îmbufnare drăgălaşă, simţindu-se încântat de încercarea ei de a-i mulţumi dorinţele, de a apela la preferinţa lui pentru femeile caracterizate printr-o supunere blândă.

— Nu numai ca la o iapă de prăsilă, iubito. Tu mă farmeci în felurite moduri, însă, recunosc, gândul că nutreşti

în trupul tău pe copilul meu mă încălzește cu un plăcut sentiment de mândrie.

Se aplecă mult înspre ea, pentru a-și pune palma pe pântecele ei rotunjit și mărit. Copilul lui.

Katelina scâncea ca să atragă atenția lui Nikki, și acesta se ridică, îndreptându-se cu pași mari către fetița cea insistentă, călare pe poneiul ei. Îi spuse câteva cuvinte și reveni la Alisa, în timp ce Katelina lovi cu picioruşele ei dolofane coastele poneiului, străduindu-se să-l facă pe animal să se miște. În momentul acela pe ponei îl interesa mai mult să culeagă crinii galbeni și mixandrele siberiene de pe marginea rândurilor de flori.

Stând în picioare lângă Alisa, Nikki aruncă o privire în direcția Katelinei.

— I-am făgăduit Katelinei că în după-amiaza asta o voi lua la vânătoare de veverițe, și ea insistă să-mi respect promisiunea. Nu te supără să rămâi singură câteva ore? Te părăsesc cu părere de rău, dar trebuie să-mi onorez cuvântul dat acestei puștoaice. Și — adăugă cu un zâmbet larg — nu-ți voi cere să ne însoțești, deoarece nu vreau să călărești. Trebuie să ai mare grijă de copilul nostru. S-o chem pe Rakeli sau pe Maria, să-ți țină companie în lipsa noastră?

— Nu, mă voi simți foarte bine singură. Poate că voi merge până la lac. Până astăzi nu l-am putut zări decât prin ferestrele dormitorului.

Îi zâmbi răutăcios printre genele pe jumătate coborâte.

— Îmi pare rău pentru firea mea afurisită, iubito. Pe viitor mă voi strădui să mi-o strunesc. Întreaga moșie este la dispoziția ta — spuse el cu un gest al mâinii — dar nu te adânci prea adânc în pădure. S-ar putea să te rătăcești.

— Da, Nikki.

— Spune, ești convinsă că te vei simți bine singură? o întrebă el cu îngrijorare, aplecându-se s-o sărute.

— Bineînţeles, dragă, şi nu împuşca prea multe biete veveriţe.

— Nu, nu vom lipsi prea mult. *Au revoir.*

Îndepărtându-se cu paşi mari, îi trimise o sărutare din vârful degetelor, apoi se duse să scoată poneiul şi călăreaţa din rondul de flori, şi dispăru pe după colţul aripii vestice, îndreptându-se către clădirea grajdurilor.

Alisa rămase pe balansoar doar puţin timp după plecarea grupului de vânători — ce consta din Nikki, Katelina, Arni, Yukko şi trei pădurari. Soarele răspândea o căldură plăcută, şi Alisa, fericită, visa cu ochii deschişi. Se plimbă în jurul grădinilor de flori, superb îngrijite de o armată de grădinari, apoi porni către lac. Ajungând la malul nisipos, păşi pe nisipul alb şi moale al golfului ce se arcuia larg la est de „Mon Plaisir".

Peste câteva minute, casa dispăru din vedere, în spatele pontilor întunecaţi şi înalţi ce mărgineau malul. Alisa se oprea din când în când să culeagă câte un fragment mic şi plat de rocă şistoasă şi sărea peste stâncile răspândite în apa luminoasă şi scânteietoare. Se plimbă astfel cam zece minute, nepăsându-i dacă se depărta prea mult de casă, deoarece în spaţiul deschis al malului lacului nu exista nici un risc să se rătăcească.

Găsind un bolovan mare şi plat, Alisa se aşeză pe el şi, stând cu genunchii adunaţi sub bărbie, cu braţele cuprinzându-şi picioarele, contempla lacul, lăsându-se scăldată de căldura moleşitoare a soarelui şi mângâiată de briza uşoară a lacului. Sufletul ei era plin de mulţumire.

Auzind un zgomot neaşteptat în spatele ei, se răsuci repede într-acolo.

La o depărtare de nici doi metri, Valdemar Forseus stătea în picioare, ochii lui înfundaţi în orbite fixând cu ironie ameninţătoare chipul îngrozit al tinerei sale soţii.

La vederea acelor ochi pătrunzători și fanatici, ea încremeni de spaimă.

— Care va să zică, doamnă Forseus, mi-ai prilejuit o vânătoare veselă, spuse aproape șoptit. Începeam să pierdem speranța de a te mai vedea vreodată ieșind din casă. Desfrânatul acela de prinț te păzește foarte bine. Dar, vai! — oftă el, un zâmbet sinistru lățindu-i-se pe fața grotească — nu îndeajuns de bine. Și, desigur, eu sunt un om răbdător.

Un gest fulgerător al brațului său și doi bărbați uriași apărură dintre arbori și veniră repede alături de el.

— Pândarii mei — făcu el prezentările pe un ton de conversație — scumpa mea soțioară. Băieți, iată obiectul acestei lungi și trudnice căutări, încheie politicos, abia ascunzându-și ura sub purtarea stăpânită cu greu.

Alisa era mută de spaimă, copleșită de valuri după valuri de groază tăcută. De ce se depărtase atât de mult de casă? Pentru că presupusese atât de prostește că Forseus va accepta faptul că fugise de el? Dumnezeule, unde era Nikki? Începu să tremure, știind cu certitudine că Forseus avea s-o ucidă — desigur nu acum, mai târziu, după ce se va fi folosit de ea după planu-i diabolic. Era nebun, găsind o plăcere sadică în producerea suferinței. „Dumnezeule, Nikki, ajută-mă!" înălță ea o rugă mută, nervii fiindu-i încordați de panică. Deodată, în fața ochilor începură să-i danseze pete de lumină fulgerătoare, orbitoare, și uitarea se îndură de ea.

Se prăbuși leșinată la picioarele celor trei bărbați.

— Ridicați-o! porunci scurt și cu asprime Forseus. Trebuie să ne grăbim.

Un pândar ridică fără efort trupul Alisei și cei trei bărbați se înapoiară la caii lor, priponiți de pini. Bărbații încălecară, Alisa fu pusă de-a curmezișul în fața unuia din ei, și grupul dădu pinteni cailor. Odată ajunși din nou pe drum, călăreții

îşi îndemnară caii într-o goană nebună spre sud, fără a economisi loviturile de cravaşă şi împunsăturile de pinteni.

Din fericire, Alisa rămase fără cunoştinţă vreme de câteva ore, groaza chinuitoare inspirată de apropierea lui Forseus fiind zăvorâtă în afara conştientului ei.

Îşi reveni în simţiri către sfârşitul după-amiezei, când călăreţii fură nevoiţi să oprească pentru a schimba caii.

O urcară pe un murg mic, cu mâinile legate de oblâncul şeii. Forseus abia dacă-i adresă mai mult de trei cuvinte, stăpânindu-şi cu grijă mânia în faţa celor doi pândari. A aduce înapoi o soţie fugită de acasă era o acţiune destul de legală, se putea aştepta la ajutorul lor. Dar chiar şi aceşti oameni primitivi nu ar fi acceptat pedeapsa pe care avea să i-o aplice soţiei lui potrivnice după ce o va readuce acasă.

— Vei putrezi în iad, femeie neruşinată, şi nevoile tale carnale vor fi pedepsite după cum meriţi, îi şopti el cu răutate în seara aceea, când se opriră pentru scurt timp ca să-şi adape caii la un râu. Sper să rezişti îndeajuns. N-aş vrea ca plăcerea mea să fie de scurtă durată.

Ca spre a-şi dovedi intenţiile, strânse cu cruzime chinga şeii calului său şi îşi azvârli din nou trupul masiv pe spinarea animalului.

Alisa tremura fără voia ei, rugându-se să aibă curaj şi puterea de-a îndura. Începea s-o copleşească întreaga grozăvenie a capturării ei. Şi deşi îşi spunea cu dârzenie să rămână calmă, panica de care era cuprinsă lua proporţii de coşmar.

Vânătoarea de veveriţe dură mai mult decât fusese prevăzut, deoarece Katelina se bucura de plăcerea excursiei. Umbrele înserării se strecurau încet dinspre pădure când micul grup de călăreţi se înapoie în curtea grajdurilor, cu o copiliţă de cinci ani, obosită dar mulţumită, cuibărită în braţele lui Nikki.

Purtând în braţe copila obosită, Nikki păşi în vastul hol de intrare şi o strigă pe Alisa, aşteptându-se cu voioşie la un sărut de bun-venit din partea frumoasei lui amante. I-o încredinţă pe Katelina lui Rakeli şi urcă scara largă de marmură ce ducea spre dormitor, atât de nerăbdător s-o vadă şi s-o îmbrăţişeze încât nu se opri nici să-şi scuture praful de pe cizme şi îmbrăcăminte. În dimineaţa aceasta ea fusese formidabilă. Dumnezeule, ea era *formidabilă* — frumoasă, senzuală, inteligentă, şi îl iubea. Universul lui era aproape de perfecţiune.

— Alisa! o strigă din mers. Alisa, ne-am întors! spuse cu glas ridicat când deschise uşa şi intră în dormitorul luminat acum de ultimele raze ale apusului. Katelina este pe cale să devină o călăreaţă excelentă pentru...

Se opri în prag, privirea lui făcând înconjurul încăperii, căutând silueta binecunoscută, părul auriu-roşcat.

Camera era tăcută şi pustie. Muşchii de pe maxilarul lui se-ncordară. Răsucindu-se brusc în loc, reveni pe urmele paşilor săi coborând scara şi continuând s-o cheme pe Alisa. Administratoarea casei veni în fugă din holul din spate şi se grăbi să-i explice:

— N-am văzut-o pe *madame* de ore întregi. Ultima dată când am zărit-o se plimba prin grădină.

— Vrei să spui că n-ai văzut-o pe doamna Forseus toată după-amiaza?

— Nu, domnule, n-am văzut-o, răspunse femeia cu teamă, căci figura prinţului se întuneca tot mai tare.

Nikki îi mulţumi pe un ton aspru şi îşi continuă drumul ieşind pe uşa principală, coborând în fugă, din doar trei paşi, treptele de intrare, în timp ce un foarte mic junghi de teamă începea să-i strice buna-dispoziţie. Peste câteva secunde dăduse colţul aripii de vest şi mătura cu privirea marile ronduri de flori, toate înflorite într-o veselă bogăţie

de culori, printre care câteva albine încă mai trebăluiau zumzăind din floare-n floare.

Nici urmă de Alisa.

O îndoială mai teribilă înlocui teama vagă a lui Niki, care se întoarse cu paşi hotărâţi la uşa de la intrare, de unde o strigă cu glas tunător pe administratoare.

Apoi urcă în fugă treptele. Auzind răgnetul prinţului Kugan în bucătărie, femeia apăru în uşă, să-l întâmpine.

— Ce este, stăpâne?

— Adună-i pe toţi slujitorii ... imediat! Nu reuşesc s-o găsesc pe doamna Forseus.

Nu trecuse un minut şi Nikki se adresa unui lung şir de cameriste, grădinari şi valeţi.

— A văzut-o cineva pe doamna Forseus după ce am plecat călare?

Răspunsurile se făcură auzite într-un fel de bolboroseală confuză, însă când fură toate cernute şi descifrate reieşi că nimeni n-o văzuse pe doamna Forseus de la primele ore ale după-amiezei, când ea se plimba prin curte.

O furie cumplită începu să clocotească în pieptul prinţului, mereu iute la mânie. Aşadar toată melodrama de azi-dimineaţă, lacrimile şi suspinele, cuvintele de iubire fuseseră doar atât: teatru. Probabil că Alisa plănuise cu sânge rece spectacolul, iar el, lăsându-se ca de obicei condus de organele lui genitale, căzuse în cursa întinsă de ea.

Cum altfel ar fi putut fi eliberată din închisoarea dormitorului?

Fusese foarte inteligent din partea ei. Cel mai vechi truc feminin: când orice altceva dă greş foloseşte-ţi trupul!

Înjură în sinea lui şi apoi cu glas tare, în timp ce servitorii se adunaseră în grup, aruncând priviri nervoase spre stăpânul lor înnebunit de durere. Nu mai exista nimic

ce ar fi putut afla de la ei, aşa că-i eliberă fără multe vorbe, atrăgându-le atenţia să se ferească din drumul lui.

— Yukko, adu-mi două sticle de coniac! ceru el, mânios.

Apoi, cu paşi mari, intră în studioul său, furios că fusese înşelat de prefăcuta sinceritate a scenei de iubire jucată de Alisa în acea dimineaţă.

Dracu s-o ia! Afurisită fie-i inima mincinoasă! Avea s-o târască înapoi trăgând-o de păr! Avea s-o bată! O să-i arate el să nu se joace cu el! Dar chiar în timp ce tuna şi fulgera, latura mai pragmatică a firii lui îl sfidă. Pentru ce să se necăjească? De ce s-o aducă înapoi? Fusese oricum gata s-o părăsească în dimineaţa asta, atâta doar că decizia nu-i mai aparţinuse lui. Poate că tocmai asta era ceea ce-l înciuda cel mai mult.

Oare mândria îi fusese jignită pentru că Alisa se hotărâse să-l părăsească, răpindu-i această prerogativă? Şi pentru că fusese pus în postura de a părea ridicol?

Când Yukko apăru cu coniacul, încercă să pună o întrebare în legătură cu Alisa, dar Nikki nu era în stare să conceapă dispariţia ei decât punând-o pe seama înşelăciunii. Îi condamna duplicitatea, acuzând, blestemând senzualitatea ei provocatoare, învinovăţindu-se pe el însuşi a mia oară pentru propria-i credulitate copilărească. Acesta era rezultatul actului sexual asupra lui. Uita orice altceva.

— Nikki, cum rămâne cu Katelina? insistă Yukko, bravându-şi stăpânul. Alisa n-ar fi lăsat-o niciodată pe...

— Tăcere! răcni furios Nikki şi, ducând sticla la buze, goli dintr-o înghiţitură enormă o treime din conţinutul ei.

Apoi îşi ridică privirea ucigătoare şi întrebă:

— O susţii pe nemernica aia? Nu vreau — continuă trecând la finlandeză — nu vreau să mai aud numele târfei ăleia! Auzi? Auzi?

Şi încheie mormăind:

— Acum pleacă. Lasă-mă în pace. Ptiu! Femei! Cine are nevoie de ele?

La ultimele cuvinte, Yukko înălţă sprâncenele, cu o expresie de neîncredere resemnată. Dacă existase vreodată un bărbat care nu se putea lipsi de femei, acela era stăpânul său.

— Foarte bine, Nikki, zise cu un oftat, uitându-se cum stăpânul său înşfacă din nou sticla şi dă pe gât o duşcă lungă.

Părăsind camera de lucru, Yukko se hotărî s-o caute el însuşi pe Alisa. Aceasta n-ar fugi tocmai acum, când purta în pântece copilul lui Nikki. În camerele servitorilor, toată lumea ştia asta. Însă când Nikki îşi ieşea din sărite, nu asculta de raţiune.

Yukko nu avu nevoie decât de douăzeci de minute ca să descopere de ce dispăruse Alisa. Înapoindu-se în goană acasă, îl găsi pe Nikki prăbuşit în fotoliu, cu faţa ca o mască indescifrabilă.

După ce terminase prima sticlă de coniac, se apropia de starea de spirit în care întreaga lume n-avea nici o importanţă.

Yukko smulse cea de-a doua sticlă de coniac din mâinile posomorâtului său stăpân:

— Alisa a fost răpită. Trei bărbaţi călare au luat-o cu forţa de pe malul răsăritean al lacului acolo unde se plimba ea — la distanţă de aproximativ trei sferturi de milă în josul plajei.

Trecură aproape trei secunde până când vestea pătrunse în mintea lui Nikki. Atunci sări brusc în picioare, puse o mână puternică pe umărul lui Yukko şi-l bombardă cu întrebări lapidare:

— Răpită? Eşti sigur? N-a fugit? Eşti sigur?

Toate fibrele corpului prinţului îi trădau nerăbdarea.

— Sunt sigur, Nikki, afirmă Yukko cu tărie.

— Îţi mulţumesc! exclamă Nikki, ai cărui ochi se luminaseră de speranţă.

Yukko îşi feri privirile, stânjenit în faţa mândrului său stăpân. Cei din frăţia finlandeză a pândarilor şi pădurarilor erau prin fire şi educaţie tăcuţi, mândri, scurţi de vorbă şi neînclinaţi să-şi arate emoţiile.

Vreme de câteva clipe Nikki lăsase să i se vadă vulnerabilitatea, şi Yukko, cu o politeţe plină de delicateţe, prefera să evite acea privelişte.

Când Yukko îl căută din nou cu privirea, Nikki se afla în afara uşii, năpustindu-se în josul scării de ieşire, ajungând deja la jumătatea drumului pe poteca ce ducea spre malul lacului. Yukko şi Arni se grăbiră să-l ajungă din urmă. Cei trei bărbaţi alergară de-a lungul nisipului moale care acum, în înserarea ce se lăsa rapid, părea negru, urmărind amprentele mici ale paşilor Alisei.

O cumplită înjurătură explodă de pe buzele lui Nikki când ajunseră la celelalte urme din jurul bolovanului mare de pe malul lacului, acolo unde adânciturile lăsate de paşii Alisei se terminau brusc.

— Eşti absolut sigur că sunt trei, Yukko? întrebă Nikki pe un ton tăios.

— Da, trei! răspunse Yukko cu hotărâre, în timp ce îngenunchea ca să cerceteze mai atent amprentele. Doi bărbaţi masivi şi unul de statură medie.

Ridicându-se, Yukko urmări pista până în pădure, la locul în care fuseseră priponiţi caii.

— O poartă cu ei pe doamna Forseus, spuse Yukko, uitându-se rapid cu milă la Nikki, care mergea cu paşi mari lângă el.

Yukko fusese cu Nikki încă de când era un băieţel, dat tânărului stăpân în chip de rob-însoţitor. Îi cunoştea toate toanele, plăcerile şi capriciile, aşa că urmărise cu uimire şi aproape nevenindu-i să creadă cum îşi schimbase Nikki

modul de viaţă pentru această tânără femeie. Cu un gest plin de simpatie, întinse mâna şi atinse umărul lui Nikki.

— O să-i prindem, Nikki, îi făgădui solemn. Nu pot avea un avans mai mare de patru ore faţă de noi, şi cu doamna Forseus nu vor putea călători tot atât de rapid. Ea nu este în stare să susţină un ritm năvalnic.

Nikki înconjură cu o privire rapidă micul luminiş care adăpostise caii şi, disperat, închise o clipă ochii. Nu era nici o îndoială referitor la cine o răpise pe Alisa, şi faptul de a cunoaşte sadismul lui Forseus îi zdruncină stăpânirea de sine. Alungând cu hotărâre înspăimântătoarele scene imaginate, porni înapoi spre casă, alergând cât putea, picioarele lui lungi lăsându-i în urmă atât Arni şi pe Yukko. Năpustindu-se în grajduri, le porunci rândaşilor să înşeueze şase cai, apoi se întoarse repede spre casă şi-i explică înfricoşatei Maria ce anume reuşise din cercetările lor. O preveni să n-o alarmeze pe Katelina.

— Ar trebui să fim înapoi în două zile. Spune-i Katelinei oricê, indiferent ce, numai s-o liniştești până ne vom întoarce.

Intră cu paşi mari în încăperea de lucru, scoase la iveală o carabină Winchester model 1866, cu pat de fildeş, acţionată cu trăgaci — cea mai bună din lume, cumpărată de la Paris — precum şi un util revolver belgian tip Colt, model pentru marină, îşi umplu cu cartuşe buzunarele hainei de vânătoare şi, în timp ce ieşea din casă şi se înapoia în fugă la grajduri, o strigă pe bucătăreasă.

Caii erau aproape gata de drum, bucătăreasa îşi făcu apariţia gâfâind, şi Nikki porunci să se împacheteze hrană pentru o călătorie de trei zile.

— Ai cinci minute s-o pregăteşti până plecăm, se răsti el.

Bucătăreasa se repezi înspre casă, strigându-le pe slujnicele de la bucătărie.

— Goliți grajdurile, porunci Nikki cu asprime. Vreau să avem toți caii cu noi. Vor fi necesari doi rândași ca să aducă înapoi animalele obosite. *Vite! Vite!* își îndemnă oamenii pocnind din degete.

Arni și Yukko își verificau harnașamentele; caii dansau și tropăiau lateral, stârniți de agitația din curtea grajdurilor. Cal după cal era condus afară, fiind toți legați laolaltă cu curele lungi, împletite.

Nikki înfipse carabina și revolverul la oblâncul șeii, aruncă o privire cuprinzătoare în jur spre a-și da seama dacă erau toți pregătiți, și se aruncă în șa. Koli izbea cu copitele, nerăbdător, dornic să pornească la drum. Bucătăreasa și ajutoarele ei veniră în fugă din bucătărie, cărând desagi pe care îi fixară în grabă de șei.

Peste câteva secunde, grupul ieși ca o furtună din curtea grajdurilor, Nikki imprimând un ritm primejdios și năpustindu-se în umbrele înserării.

12 Urmărirea

Groaza că Alisa ar fi putut să fie rănită nu părăsea mintea înnebunită a lui Nikki în timp ce gonea împotriva vântului. Dacă Forseus le făcuse în vreun fel rău Alisei şi copilului său, avea să-l vadă arzând în iad încă înainte de sfârşitul zilei, îşi jura Nikki în timp ce teama pentru siguranţa Alisei alerga odată cu el. Ştia că mintea lui Forseus nu era normală. Simţea plăcerea supunând-o pe Alisa unor aberaţii indecente şi făcând-o să sufere. Dumnezeule, dacă o omora? Dacă ea era deja moartă?

Pulsul îi creştea, iar inima îi era ca de plumb. Îl cuprinse o disperare ce-l înăbuşea. Îşi înfipse mai tare pintenii, îndemnând caii cu furie, gonindu-i fără milă până când nu mai erau în stare să continue, gurile fiindu-le pline de spume şi coastele strălucindu-le de sudoare. Fără a se opri mai mult de trei minute, caii epuizaţi erau deşeuaţi şi lăsaţi în seama unui rândaş, harnaşamentul era trecut pe animalele luate de acasă pentru schimb, iar Nikki, iarăşi în şa, se şi afla cu trei sute de metri înaintea celorlalţi, biciuindu-şi noul cal pentru a menţine ritmul.

— Nebunul dracului o să ucidă toţi caii, bombănea Yukko aruncându-se la rândul său pe un nou cal viguros şi înfigându-şi pintenii în carnea lui.

Se prăpădeau astfel animale de prăsilă minunate, valorând mii de ruble.

Caii cei mai mari erau necesari pentru a suporta greutatea lui Nikki şi, cu forţa lor brută, aveau o energie şi o rezistenţă ce depăşea puterile medii ale unui astfel de animal. Nikki gonea mult înaintea grupului, sesizând şi urmărind o pistă orbitor de evidentă. Forseus călătorea într-o viteză nebună, nu lua nici o măsură pentru a-şi acoperi urmele. Era fie prea încrezător că nimeni nu-i putea ajunge, fie prea speriat pentru a-şi îngădui să mai fie prudent. Nu conta. Atât într-un caz cât şi în celălalt, avea să moară, şi încă în curând, îşi făgădui Nikki.

Erau atenţi să distingă semne de schimbare a drumului sau de depăşire a fugarilor.

Un cal se împiedicase — o urmă uşoară — calul care o purta pe Alisa. Probabil ea fusese urcată pe alt cal, deoarece acum un alt animal suporta mica ei greutate. Câştigau teren faţă de fugari. Cu viteza foarte mare şi nebunească impusă de Nikki, nu mai era decât o problemă de timp. Acum, întregul grup al lui Nikki călărea pe caii cei mai buni, care fuseseră lăsaţi la urmă, având energia necesară pentru a parcurge distanţe lungi fără să cedeze. Urmăritorii se bazau pe faptul că Forseus avea să fie nevoit să se oprească pentru hrană şi odihnă, chiar dacă numai pentru scurt timp; şi Nikki avea să câştige un timp preţios, deoarece nimeni din grupul lui nu se gândea nici pe departe la odihnă. Nikki se va opri în nici un caz înainte ca Alisa să fie din nou cu el, sau... Dumnezeule, nu! Nu îndrăznea să se gândească.

Înfipse în coastele calului pintenii însângeraţi.

Spre orele patru ale dimineţii, începu să simtă că-l ajunge epuizarea. Cu o hotărâre încăpăţânată se străduia să nu se lase pradă somnului. Trebuia să nu închidă ochii. În jurul lui plutea întunericul, ritmul calului era liniştitor.

Oare moţăise câteva clipe? Cu greu îşi ridică pleoapele. Acum nu va mai dura mult: trebuia să rămână treaz. Goneau spre sud în noaptea catifelată, siluetele întunecate ale pinilor din pădure trecând ca fulgerul pe lângă ei.

Când cerul se lumină, Nikki ştiu că Forseus nu putea fi departe înaintea lor. Fugarii nu avuseseră avantajul unor cai proaspeţi; şi animalele lor erau vlăguite, nemaireuşind să meargă decât într-un trap lent.

Nikki şi pândarii lui ajunseră pe locul taberei când încă mai dăinuiau ceţurile cenuşii ale zorilor. Ochii lui explorară înnebuniţi viroaga în căutarea Alisei, a vreunui semn care să-i dovedească trecerea pe acolo. În cele din urmă privirea lui îi găsi rochia zăcând sub un ciot de stâncă, şi inima aproape că încetă să-i mai bată. Oare sosise prea târziu? O bătuse Forseus dincolo de limitele suportabilului? Imagini oribile în care ea îi apărea zăcând într-o baltă de sânge, pierzându-şi copilul ca urmare a groazei şi brutalităţii răpirii îi fulgerară prin minte în clipa în care sări de pe cal şi se aplecă să ridice rochia ei sfâşiată. În timp ce umbla din loc în loc căutând-o pe Alisa, abia dacă auzea glasurile lui Arni şi Yukko, care ameninţau că-i vor aduce la supunere pe Forseus şi pe oamenii acestuia.

— Alisa! strigă Nikki, stăpânit de spaimă. Alisa!...

Panica îi strângea inima; nicăieri nu se vedea vreo urmă de-a ei. Auzi un foşnet în lăstăriş şi se întoarse, cu gând să-i spună lui Yukko să-l ajute în această cumplită căutare.

Şi atunci o văzu.

Era legată fedeleş şi cu un căluş la gură; ochii îi erau măriţi de groază şi numai cămaşa o mai acoperea.

— Alisa! strigă, simţind un imens val de uşurare.

Alergând spre ea, o dezlegă rapid şi o cuprinse în braţe, încercând să-i potolească suspinele.

— Eşti teafără? o întrebă îngrijorat.

Strânsă la pieptul lui, ea dădu din cap în semn că da, fără a scoate un cuvânt.

— Te-a...copilul...eşti...?

Nu putea rosti vorbele, dar trebuia să ştie.

— N-a avut timp, slavă Domnului, n-a avut timp!

— Rochia e sfâşiată de parcă... Am găsit o parte din ea.

— Mi-a poruncit să mă dezbrac în faţa lui. Când am refuzat, a sfâşiat îmbrăcămintea de pe mine şi pe urmă m-a legat şi mi-a pus căluş. (Cuvintele îi ieşeau năvalnic de pe buze, ca pentru a exorciza oribila amintire.) Stătea bând şi privindu-mă, ca şi cum şi-ar fi plănuit următorul atac. Şi atunci cred că oboseala călătoriei laolaltă cu băutura s-au dovedit prea mult pentru el şi a adormit.

Încercând să alunge imaginile groaznicelor ei amintiri, Alisa închise ochii. Nikki o sărută.

— S-a terminat, îi şopti. Sunt aici. Eşti în siguranţă...

Scoţându-şi repede haina de piele, îi acoperi cu ea umerii tremurânzi.

— Aşteaptă aici, spuse cu glas scăzut. Voi fi lângă tine în curând.

Nu voia ca ea să fie martoră a răzbunării lui asupra lui Forsens. Şi aşa avea să aibă destule coşmaruri.

Călăuzindu-se după glasurile credincioşilor lui servitori, ajunse la un teren de tabără unde trei bărbaţi stăteau în picioare sub ameninţarea lui Arni şi Yukko. Nikki recunoscu imediat chipul plin de răutate al lui Forseus.

Acum nu se putea gândi la nimic altceva decât să-l ucidă pe bărbatul care-i furase amanta. Cu glas coborât şi sălbatic, Nikki îi spuse:

— Pregăteşte-te să-ţi întâlneşti Creatorul, Forseus.

Acesta se uita la Nikki cu ferocitate bestială; ochii îi străluceau de nebunie, şi când vorbi, cuvintele îi fură rostite cu hotărârea unui demenţ.

— Femeia stricată merită să moară pentru păcatele ei! psalmodie, în ochi arzându-i focul fanatismului.

Smulgându-şi pumnalul din teacă, Nikki sări asupra lui Forseus, trântindu-l cu spatele de pământ, neputincios, folosindu-se fără milă de avantajul dimensiunilor şi forţei sale. Înnebuniţi de ură, ochii lui Nikki ardeau.

Vârful cuţitului său de vânătoare fulgeră prin aer.

Intrând imediat în acţiune, Yukko opri în loc mâna înarmată a lui Nikki, vorbind rapid în vreme ce se împotrivea forţei ce cutremura trupul acestuia. Însă stăpânul lui era prea puternic. Cu o smucitură, Nikki se eliberă din strânsoarea lui şi se repezi la Forseus, care se ridicase în picioare.

În clipa în care era gata să-i dea lovitura de graţie, Alisa alergă spre ei, cu haina lui Nikki ţinută strâns în jurul trupului şi cu ochii înspăimântaţi.

— Nu! Opreşte-te! strigă ea. Te rog, nu vreau să am pe conştiinţă sângele acestui om. Te rog, Nikki!

Era singurul glas care ar fi putut opri mâna prinţului, şi chiar şi aşa el şovăi înainte de a se despărţi de pieptul lui Forseus. Îşi înălţă spre Alisa privirile în care i se citea nehotărârea, şi apoi se ridică brusc, dând drumul bărbatului pe care-l ţinuse neputincios sub el.

Îndreptând vârful pumnalului spre vintrele individului, îi spuse:

— Nu te voi ucide, dar dacă-ţi voi mai vedea vreodată mutra, nu vei supravieţui.

Cu fanatismul nebuniei, susţinut de o rătăcire pe care el o numea religie, Forseus gemu:

— Domnul te va pedepsi pentru păcatele tale!

— Nu zău? replică Nikki pe un ton glacial.

O luă în braţe pe Alisa şi îşi încălecă armăsarul. Apoi, întorcându-şi în loc calul, părăsi luminişul, urmat de Arni şi Yukko.

Călătoriră spre casă încet, Nikki ţinând-o pe Alisa strâns la piept, amândoi plini de un sentiment de imensă recunoştinţă şi uşurare, ambii cu mintea împăcată. Milele se succedau într-o tăcere datorată atât oboselii extreme cât şi mulţumirii.

Mult mai târziu, Nikki îşi coborî privirile spre buclele roşcat-aurii, spre chipul delicat care moţăia uşor pe pieptul lui şi, foarte simplu şi fără emfază, având încă proaspătă în minte cumplita groază de a fi fost cât pe ce s-o piardă pe Alisa, spuse:

— Te iubesc.

Prin ceaţa dintre somn şi trezie, Alisa răspunse slab acestei declaraţii uimitoare, printr-un surâs de mulţumire.

Nikki depuse o sărutare blândă pe buclele ei ciufulite.

Se duceau acasă.

13 Zile fericite

În prima seară după întoarcerea la „Mon Plaisir", Nikki şi Alisa, după ce o culcaseră pe drăgălaşa Katelina, se retraseră mulţumiţi în dormitorul lor. Pentru a sărbători revenirea acasă a Alisei, Nikki poruncise să li se servească o cină somptuoasă. Numeroase lumânări luminau mica masă-*a deux,* dând atmosferei o aură poetică.

Dispuse în faţa lor în şiruri ordonate, pe platouri din porţelan decorate de Lanerschy, se aflau cantităţi incredibile de sparanghel suculent, călit în unt. Cu privire la prepararea lui se dăduseră instrucţiuni precise: tijele să fie cufundate în apă clocotită nu mai mult de cinci minute, altminteri vor cădea capete, îi poruncise Nikki în glumă bucătăresei, care acum era radioasă.

Pe masă fuseseră puse boluri pentru spălarea degetelor, şi o sosieră mare cu unt topit stătea între cele două farfurii. Nikki îşi întinse încet braţele peste măsuţă, suflecă mânecile capotului Alisei, făcu acelaşi lucru cu mânecile cămăşii lui de olandă şi, în timp ce întindea mâna spre primul lui fir de legumă, o rugă pe un ton dojenitor şi tărăgănând cuvintele într-un mod ce-i trăda relaxarea, să uite eticheta şi să se bucure de plăcerea delicioaselor bucate.

Alisa ezită câteva clipe, imaginându-şi cum se va repezi în farfuria plină cu sparanghel aşa cum făcea Nikki. Văzând-o că şovăie cu o mână ridicată delicat deasupra platoului, Nikki — în tipica lui manieră nepăsătoare faţă de convenienţă — mormăi:

— Da, ştiu că sparanghelul constituie un mare obstacol în repertoarul doamnelor rafinate, zise el zâmbind, dar *à propos* de proaste maniere la masă; trebuie să mărturisesc că aşa ceva nu mă va face niciodată să resping o însoţitoare atât de fermecătoare.

Ridicându-şi privirea spre cel mai îndrăzneţ bărbat din imperiu, Alisa şopti cu ironie:

— Cât de liniştitor! Aşadar nu voi fi nevoită să-mi fac bagajul dacă mi-aş picura unt pe bărbie.

— Picură-l oriunde pofteşti, dragă, replică Nikki, al cărui glas conţinea o nuanţă catifelată.

— Îl ador pe libertinul din tine, declară Alisa cu un surâs indolent, întinzând mâna să ia o tijă de sparanghel.

— Am observat — o dată sau de două ori — că aşa este, confirmă Nikki rânjind lupeşte.

Alisa, mestecându-şi deja prima legumă fragedă, zâmbi şi, cu gura plină, zise înfundat:

— Acum mănâncă, dragă. Vei avea nevoie de forţa ta.

Această companie armonioasă şi jovială continuă pe tot parcursul celor patru feluri de mâncare, formidabil de bine gătite, iar Nikki, ca un gentleman, trecu peste savurarea vinului de Xeres şi a trabucurilor şi îşi îndreptă atenţia spre amuzarea doamnei sale.

Şi mai târziu în acea seară, în timp ce stăteau lângă foc, el o trase spre el, o privi adânc în ochi, şi spuse din nou:

— Te iubesc.

Cu lacrimi de neîncredere, Alisa ridică privirea spre el.

— Credeam că a fost un vis. Dar ai mai rostit cuvintele acestea şi înainte, când veneam spre casă.

— Era cât pe ce să te pierd, spuse el calm.

— Te-am iubit din prima clipă, şopti Alisa.

— Este un cuvânt pe care eu l-am evitat ...până acum.

— Dar...eu inspir atâta iubire! îl tachină ea.

El o privea, simţindu-se ciudat de binecuvântat — un sentiment neobişnuit pentru un bărbat cu reputaţia lui.

— Da, spuse.

Şi glasul îi deveni răguşit când adăugă:

— Sunt un bărbat norocos.

În următoarele zile, aceşti amanţi, atât de asemănători prin temperamentul lor nestatornic şi totuşi atât de deosebiţi prin caracteristicile aparente ale vieţii lor de până atunci, îşi petrecură timpul într-o intimitate plină de înţelegere. Dormeau şi mâncau, şi râdeau, şi discutau şi erau de acord unul cu celălalt. Se ocupau de Katelina şi citeau împreună, şi se plimbau pe jos de-a lungul şi de-a latul domeniilor, mână în mână. Ritmul acestor zile fu paşnic şi languros; cel al nopţilor — pătimaş şi intens. Trăiau într-un cerc de iubire, preocupaţi numai de ei înşişi, uitând de lumea de afară.

Nopţile de vară erau acum foarte scurte şi deseori seara, după o saună, şedeau pe veranda casei cocoţate pe malul lacului, în care era instalată baia, şi priveau palidele culori irizate ale apusului de soare până târziu spre ceasurile nopţii. Chiar şi ţara soarelui de la miezul nopţii părea să ofere un formidabil şi somptuos fundal de decor pentru aceste zile superbe şi fericite. Adesea în acele seri, când aerul era cald şi liniştit şi plin de mireasma ierburilor şi a trifoiului, cântau împreună toate vechile cântece populare finlandeze. Vocea de bas a lui Nikki şi cea dulce, de soprană, a Alisei, la care se adăuga glasul piţigăiat şi vioi al Katelinei, se îmbinau într-o plăcută armonie.

Relațiile dintre ei, cândva atât de de furtunoase și violente, erau în aceste zile fără nici un cusur. Într-o seară, târziu, după ce o duseseră la culcare pe Katelina, Nikki și Alisa stăteau în bibliotecă.

După cum îi era obiceiul, Nikki bea un pahar ca să-și înlesnească somnul, însă pe-ndelete acum și fără nici o urmă din lipsa de cumpătare din trecut. Prințul era fericit — nu fosta lui euforie plină de frenezie care fusese luată adesea drept bucurie, sau acea poftă carnală satisfăcută care oferea o oarecare consolare — ci simțea o profundă mulțumire și fericire. Pe sub genele coborâte o privea pe Alisa care stătea pe o canapea joasă, de partea cealaltă a covorului turcesc, absorbită în lectura cărții lui Winckelmann, *Săpăturile de la Pompei*. Îl izbi din nou frumusețea ei pașnică. Era a lui, fiind mândră că era a lui, și avea să aducă pe lume copilul lui.

Un straniu simțământ de împlinire îi umplea liniștitor gândurile. Aștepta realmente cu bucurie evenimentul. Nu era fericit numai pentru că era ea fericită, ci simțea fericirea înlăuntrul lui.

Dacă ar fi putut opri trecerea timpului, ar fi făcut-o atunci. Era mulțumit. În trecut, întotdeauna trăise pentru un viitor incert, sperând să găsească în ziua următoare o alinare a plictiselii lui fără de astâmpăr. Dar acum nu-l mai interesa nici trecutul nici viitorul. Trăia o fericire care vreme de douăzeci de ani fugise de el, și Nikki voia să oprească înaintarea timpului.

Fără știrea participanților la acel trai însorit și mulțumit de la „Mon Plaisir", tatăl lui Nikki fusese informat de către servitori despre primejdioasa încercare de răpire al cărui autor era Valdemar Forseus.

Într-o dimineaţă caldă de vară, prinţul Mihail, cumplit de mânios, umbla cu paşi mari prin camera sa de lucru de la Petersburg, tunând şi fulgerând şi înjurând. Afurisit de căţelandru obraznic! Nu mai putea să-l aştepte pe Nikki să-şi vină în minţi. Alisa ar fi putut fi ucisă de nebunul acela de Forseus.

— Am aşteptat de ajuns, pândind momentul potrivit, în timp ce el nu se gândeşte decât la distracţiile lui, bombăni bătrânul prinţ pierzându-şi răbdarea. I-am explicat dorinţa mea fermă de a avea un nepot legitim, continuă, clocotind de furie. Nu sunt obligat să mă rog. Îmi va da ascultare! conchise mânios.

Prinţul Mihail ieşi cu paşi furioşi din birou, răcnind să vină avocatul lui, secretarul şi pândarii lui finlandezi. Turbă de furie.

— Vreau cât de curând posibil o audienţă la Alexandru al II-lea, îi porunci cu glas tăios secretarului. Alisa va trebui să capete divorţul înainte de următorul apus de soare. Trimite pe cineva să mi-l aducă pe avocat. Acesta trebuie să-l informeze pe Valdemar Forseus despre divorţ şi să-i ofere un aranjament, ca să îndulcească acţiunea, ordonă el răstit. Johanos — continuă adresându-se mai-marelui pândarilor — îl vreau pe Nikki înapoi, aici, cât mai curând posibil. Du-te la „Mon Plaisir" şi adu-mi-l înapoi. Nu-mi pasă cum faci asta. Cât timp îţi înşeuezi caii, voi scrie un bilet prin care să-i aduc la cunoştinţă dorinţele mele.

Prinţul Mihail se răsuci pe călcâie şi dispăru în camera de lucru, iar Johanos ieşi în goană pe uşă, strigându-şi ajutoarele. Peste câteva minute, un grup de pândari erau deja călări şi părăseau în viteză curtea, în timp ce prinţul tuna şi fulgera prin hol, încă furios.

Prinţesa Kaisa-Leena coborî în fugă scara, neliniştită de zgomot şi de toată acea agitaţie.

— Ce se întâmplă, Mişa? întrebă când ajunse lângă el, abia trăgându-şi sufletul şi scrutându-i chipul mânios, în căutarea unui răspuns.

— Afurisitul acela de fiu al tău, asta-i ce se întâmplă! răcni el. Vine acasă. În curând — pe Dumnezeul meu! — va fi mai puţin neruşinat.

Îi oferi o succintă descriere a planurilor sale, apoi se îndepărtă cu paşi mari continuând să ocărască.

Prinţesa oftă, cu resemnare. Putea deja să-şi imagineze casa întoarsă cu susul în jos. Tatăl şi fiul, amândoi cu firi neîmblânzite, sărind unul la gâtul celuilalt. Trebuia să-şi dea toată silinţa pentru a linişti spiritele, dar se întreba dacă de astă-dată avea vreo şansă de reuşită.

14 Un mire fără tragere de inimă

Trei zile mai târziu, Nikki stătea în biblioteca de la „Mon Plaisir", ţinând în mână biletul de la tatăl său. Citise cu groază crescândă scurta şi dura misivă.

«Divorţul Alisei e pe cale de a fi „accelerat" de către tar, iar planurile pentru căsătorie progresează. Te rog să fii amabil şi să te întorci imediat. Pândarii mei îţi vor urgenta mutarea.»*

„Pun rămăşag că îmi vor urgenta mutarea", gândi Nikki în sinea lui, cu un scurt hohot de râs lipsit de veselie. Când tatăl lui folosea expresia „te rog", se presupunea că era vorba de o simplă politeţe, însă implicarea constrângerii îi fu extrem de clară lui Nikki când se uită pe fereastră şi îi văzu pe cei cincisprezece bărbaţi descălecând şi întinzându-şi picioarele după trei zile în care călăriseră în goana calului.

Niciodată nu crezuse cu adevărat că tatăl lui va avea îndrăzneala sau cruzimea de a-i impune cu forţa să-i facă pe plac, şi se simţise foarte mulţumit şi în siguranţă în acel îndepărtat refugiu nordic. Dar iată-i soarta hotărâtă — simplu, pe faţă şi fără echivoc: urma să fie căsătorit.

Oftă şi se prăbuşi într-un fotoliu de piele moale, frecându-şi sprânceana cu mâna stângă şi trecându-l sudorile

la gândul planurilor tatălui său. Jumătate din viaţa lui, Nikki reuşise să ocolească această dulce capcană, şi se considerase foarte eficient în arta evitării. Acum îşi dădea seama că eforturile lui dăduseră roade datorită doar răbdării tatălui său.

Dumnezeule! nu avea nici o înclinaţie sau preferinţă spre a-şi petrece restul zilelor jucând şah cu guvernatorul din Arhanghelsk. Acum ştia că avertismentul bătrânului prinţ referitor la un viitor petrecut la moşia lui din Siberia nu era o ameninţare zadarnică.

Aşa că iată-l aici, în pragul căsătoriei; se poate constata la ce te conduce o distracţie în aparenţă nedăunătoare. I-ar fi plăcut să-i sucească gâtul lui Ilici. Dar o iubea pe Alisa — presupunea el — într-un mod ce nu era în întregime trupesc, şi era foarte sigur că ea se îndrăgostise de el.

Nu avea nici un rost să-şi piardă minţile şi să-şi strice digestia rumegând gânduri referitoare la nebunia lui, la diabolicul pariu al lui Ilici sau la uimitorul simţ al priorităţilor de care dădea din nou dovadă tatăl său. *Mon Dieu*, dacă tatăl lui dorea un nepot, ar fi fost bucuros să-i ofere o mulţime, însă din păcate nu din cei legitimi, şi asta părea să constituie miezul problemei din clipa de faţă. Oare de ce i se năzărise atât de brusc tatălui său un asemenea simţ al proprietăţii?

Era prins în capcană, nu exista nici cel mai mic lucru pe care să-l poată face, decât să rânjească şi să rabde. Ori asta, ori să mucezească în Siberia vreo patruzeci de ani de-acum înainte. O soţie nu trebuie să fie o povară prea grea dacă ai bani, iar ei aveau tot confortul, reflecta el, dar totuşi era un act de nebunie nenorocit, îngrozitor. Se ridică din fotoliu şi, continuând să înjure în sinea lui, urcă la etaj, ca să-şi informeze amanta despre iminenta modificare a statutului lor.

Alisa stătea în faţa oglinzii periindu-şi părul şi îi zâmbi lui Nikki când acesta intră în dormitor.

— Tata ţi-a obţinut divorţul şi mi s-a poruncit să mă însor cu tine, şi se pare, *madame*, că urmează să fim căsătoriţi în mare grabă, anunţă Nikki, în tărăgăneala cu care-şi rostea cuvintele simţindu-se o undă de supărare.

Surâsul muri pe buzele Alisei, şi ea se întoarse cu faţa spre el.

Buzele îi tremurau de mânie.

— Te rog să-l informezi pe tatăl tău că nimeni nu trebuie să mă căsătorească pe mine, spuse, jignită de evidenta lipsă de tragere de inimă a lui Nikki. După ce am îndurat o căsnicie nesatisfăcătoare, nu am de gând să mă aventurez într-o a doua, despre care se poate pronostica de pe acum că va fi un dezastru, avându-te pe tine ca soţ fără voie. După cum bine ştii — încheie ea cu indignare — eu nu doresc o căsătorie silită.

— Şi eu gândesc la fel, declară Nikki cu o candoare plină de nesimţire. Şi noua noastră relaţie este atât de plăcută în ultima vreme încât abia cred că este posibil — remarcă glasul modulat cu grijă în care răzbătea vechea lui ironie. Dar, vai, în problema aceasta nici unul dintre noi nu are de spus vreun cuvânt. Dacă refuz — continuă cu o voce joasă şi reţinută — viitorul meu atrage după sine o viaţă plictisitoare la culme pe moşia tatei din Siberia, pe care în nici un caz nu sunt dornic s-o duc. Fără îndoială, pe tine te va trata cu mai multă blândeţe, de dragul nepotului pe care vrea să-l aibă. *Certainement*, te va muta la *dasha* (moşia) lui din Crimeea, astfel încât ţâncul să se bucure de soare şi plajă.

După o scurtă pauză, adăugă gânditor:

— Deşi, dacă tot trebuie ca cineva să-şi lege viaţa de un altul, aş zice că tu ai fi potrivită cu mine.

Aruncă o privire rapidă asupra chipului şi trupului frumos al femeii jignite ce stătea în faţa lui îmbrăcată într-un *deshabillé* — un capot de dimineaţă vaporos, ce n-o acoperea decât imperfect.

Viitorul copil tocmai începea să-şi facă simţită prezenţa; pântecele Alisei se rotunjea uşor sub sânii voluptuoşi care-i tresăltau în timp ce se uita cu semeţie la personajul arogant şi suplu cu care se confrunta.

— Mă tem că nu pot să exprim sentimente asemănătoare, deoarece tu nu îmi convii mie câtuşi de puţin! replică ea tăios, înfuriată de nonşalanţa lui, de uşorul dispreţ pe care-l lăsa să se ghicească, de lipsa de politeţe aproape insultătoare.

Nikki îşi trecu greutatea trupului de pe un picior pe altul şi înaintă ameninţător spre ea. Fără voie, când privirea ochilor aurii şi reci se înfipse arzător în ochii ei în care se citea revolta, Alisa se trase înapoi, lângă masa de toaletă. Silind-o să se lipească de muchia mesei, Nikki se aplecă uşor înainte, până când de ochii plini de fulgere ai Alisei nu-l despărţiră mai mult de zece centimetri, şi şopti:

— Îngăduie-mi să fiu de altă părere, *madame*; căci cel puţin într-un domeniu ne potrivim perfect, altminteri ar însemna că eşti în stare de cea mai iscusită prefăcătorie, de când Dalila l-a dus de nas pe Samson tăindu-i părul.

— Nu mă voi căsători cu tine! strigă ea.

— Se obişnuieşte să aştepţi să ţi se ceară mâna, *madame*, rânji el.

Şi ajungând la acest punct al discuţiei, scrâşni din dinţi cu enervare şi zvârli oglinda mesei de toaletă prin fereastra dormitorului.

Faţă de violenta manifestare de mânie a lui Nikki, Alisa izbucni în lacrimi isterice; pacea şi mulţumirea lor se sfărâmaseră tot atât de brusc ca şi oglinda. Alergând spre pat, se prăbuşi cu faţa în jos, hohotind în perne, pentru că

îl dorea pe Nikki, şi pe urmă nu-l dorea, pentru că el n-o mai dorea pe ea.

Nikki stătu în picioare în mijlocul încăperii, chinuit şi enervat, încleştând şi descleştând pumnii în timp ce o privea pe Alisa, trântită pe pat. Când căzuse, capotul i se trăsese în sus, dezgolindu-i trupul alb şi frumos până în talie.

„Ce atrăgător exterior de roze şi lapte, şi ce fire pătimaşă ascunde", reflecta Nikki, a cărui dorinţă senzuală se aprinse, invadându-i treptat simţurile şi mintea. Apropiindu-se lent de pat, trase de pe umerii Alisei capotul..Sub atingerea lui, ea se cutremură. El se culcă lângă ea şi o sărută pe obraz.

Alisa întoarse capul cu ceafa spre el. Nikki îşi descheie pantalonii şi o răsuci către el. Câteva clipe, ea rămase culcată, tremurând lângă trupul lui, apoi îşi ridică faţa spre a-i fi sărutată. Buzele lui acoperiră gura ei întredeschisă, şi — îmbrăcat cum era, cu cizme cu tot — se urcă pe ea.

Câteva clipe mai târziu, Alisa îl privi provocator şi, într-o şoaptă seducătoare, îl întrebă:

— Consideri că aş fi o pacoste pentru cel ce m-ar avea în preajmă?

Şi, sub el, îşi mişcă fundul într-un mod extrem de plăcut.

— O pacoste pe care sunt decis s-o păstrez, gemu el uşor.

Atingerea ei era divină, el intră din nou în erecţie, şi în clipa aceea decise că o căsătorie cu Alisa avea avantajele ei.

Mult mai târziu zăceau amândoi, epuizaţi şi mulţumiţi, unul în braţele celuilalt.

Dumnezeule, făptura asta pasionată avea să fie în curând soţia lui! Dar prin minte îi trecu un gând alarmant. Dacă se culcase atât de uşor cu el, mai fuseseră şi alţii înainte... sau de atunci încoace?

O violentă gelozie puse stăpânire pe el. Ar fi oare îndreptăţit — se întreba — dacă ar ţine-o încuiată în apartamentul ei de la Petersburg? Deşi acolo amabilităţile civilizate erau deseori doar o pojghiţă subţire, asemenea procedeu ar isca un scandal afurisit, decise el. Pe de altă parte, i-ar păsa oare nobilei familii Kuzan dacă la lista lor deja lungă s-ar mai adăuga un scandal? Poate că în tumultuoasa şi moderna capitală a imperiului, concepţia aceasta era învechită. Soţiile nu mai erau ţinute sub lacăt; poate că erau trimise în mănăstiri îndepărtate, dar această soluţie — decise Nikki în mod foarte egoist — l-ar lipsi de compania şi căldura Alisei în pat.

Săltându-se într-un cot, se trase uşor afară din căldura ei încinsă şi o fixă scrutător cu o privire încruntată. Faţa ei era puţin îmbujorată, ochii aveau o expresie visătoare, absentă.

— Ascultă-mă, îi spuse el calm, făcând-o să revină tresărind din profunzimile pasiunii ei. Dacă te prind vreodată flirtând de-a seriosu', îţi voi împuşca pretendentul. Şi dacă îmi compromiţi numele, te voi împuşca pe tine.

Nu avea nici o intenţie să joace rolul încornoratului; va trebui să fie cu ochii pe ea; pentru el cedase lesne.

— M-am făcut bine înţeles? o întrebă cu glas tăios.

— Cât se poate de bine, murmură ea mulţumită şi suspinând, nespus de satisfăcută.

Cu toate acestea, peste câteva clipe, când realitatea deveni mai vie, nefiind încântată de stilul capitulării lui, îşi ţuguie îmbufnată buzele şi spuse:

— Dar tu nu mă mai iubeşti.

— Te iubesc, dragă. Uite, am spus-o iarăşi.

Însă tonul lui suna a concediere, aşa cum cineva ar zice: „Vă mulţumesc pentru faptul că aţi venit, majordomul vă va conduce spre ieşire."

— Tu nu-mi dorești decât trupul, insistă Alisa, bosumflată. Îmi pornunceşti să-ţi fiu supusă, dar din partea ta nu promiţi nimic.

— Nu neg că-ţi doresc trupul, în definitiv sunt bărbat, şi tu eşti o superbă floare a iubirii, şi dacă nu-ţi promit nimic, e fiindcă nu mă pot schimba. Îţi voi da adăpost şi hrană şi toate plăcerile vieţii. Voi avea grijă ca odrasla noastră să nu ducă lipsă de nimic. El sau ea va avea tot ce se poate obţine cu bani. Mai mult nu-ţi pot promite. Nu-ţi pot făgădui că te voi iubi pe vecie, de vreme ce nu ştiu dacă aşa va fi. Nu plânge, încercă s-o liniştească văzând că din ochii Alisei curgeau lacrimi. Noi doi avem, chiar acum, mai multă fericire decât am visat eu vreodată c-ar fi cu putinţă. Dar nu-mi cere să renunţ la independenţa mea. Nu pot.

„Şi păstrează în minte pentru noi amândoi" — gândi în sinea lui în timp ce-i usca lacrimile sărutându-i-le cu duioşie — „ţine minte aceste zile binecuvântate, nespus de fericite, aceste săptămâni ale unei veri aurite; ţine minte pentru amândoi, pentru că eu nu pot promite."

Nikki reuşi să uite pentru moment ameninţătoarea perspectivă a căsătoriei, fiind ocupat cu chinurile şi calmul ce urmau imediat după actul sexual, dar în seara aceea recurse la câteva sticle de coniac pentru a uita de iminenta pierdere a calităţii lui de burlac. Un asemenea sfârşit! Era înspăimântător.

Alisa stătea nervoasă lângă el, citind, în timp ce el bău posomorât până se cufundă în uitare.

A doua zi dimineaţa, când se urcă în şa se simţea bolnav şi, într-o dispoziţie de resemnare filozofică, îşi începu călătoria înapoi spre oraş. Două trăsuri în care se aflau Alisa,

fiica ei şi servitorii, rândaşii şi însoţitorii călări, cincisprezece pândari şi un mire fără tragere de inimă îşi continuau drumul, doi dintre pândari flancându-l pe ginere pe toată durata drumului. Ba chiar îl însoţiră când el se opri să-şi satisfacă o nevoie firească.

— Zău aşa, protestă Nikki, această „protecţie" nu-i deloc necesară.

— Ne pare rău, stăpâne, psalmodie cel mai înalt dintre cei doi. Ordine din partea prinţului Mihail.

Părea că bătrânul lua lucrurile foarte în serios, şi Nikki se resemnă în cele din urmă să suporte compania constantă a celor două matahale. Acestea chiar şi dormeau de o parte şi de alta a lui, cu o cutea uşoară din piele înnodată în jurul mijlocului său şi al încheieturilor mâinilor lor.

Cinci zile mai târziu, când ajunse înapoi, în oraş, Alisa fu luată imediat de Kaisa-Leena la probe de rochii şi alte treburi femeieşti necesare pentru organizarea unei nunţi uriaşe.

Prinţul Mihail îl convocă pe Nikki în biroul său chiar la câteva minute după înapoierea lor şi îl informă pe un ton categoric că avea să fie căsătorit peste două zile. Invitaţiile fuseseră înmânate şi, chiar într-un interval atât de scurt de la înştiinţare, răspunsurile erau toate afirmative. Nimeni nu refuză o invitaţie din partea prinţului Kuzan şi, în plus, această nuntă oferea toate semnele unui scandal încântător. Avea să fie omeneşte imposibil să fie ţinuţi curioşii departe. Prinţul Nicolai Kuzan căsătorindu-se într-adevăr; toate bârfele servitorilor pomeneau despre un mire excesiv de recalcitrant şi de o mireasă *enceinte*, divorţată doar de o săptămână. Ce încântător de excitant! Cu cine va semăna copilul? Mai mult ca sigur cu Nikki, căci nimeni nu-şi putea închipui nici măcar o secundă că el ar fi capitulat

căsătorindu-se cu o femeie care ar fi purtat un copil ce aparţinea altui bărbat.

Şi totuşi... speculaţiile îşi urmau cursul.

Vreme de două zile gărzile personale ale lui Nikki îl urmară pretutindeni — cu discreţie, desigur, pentru a stârni cât mai puţine bârfe cu putinţă. În ajunul nunţii, Nikki coborî scara de marmură înveşmântat superb în haine civile din pânză albă, deoarece căldura verii se pogorâse asupra bijuteriei Mării Baltice. Cu credincioşii-săi însoţitori pe urmele lui, Nikki se opri pe ultima treaptă, se întoarse şi se uită crunt la cei doi paznici care se opriseră respectuos cu trei trepte mai sus, feţele lor vioaie arborând expresii calme, în ciuda evidentei nemulţumiri a lui Nikki.

— Doamne Sfinte! exclamă Nikki enervat. Asta-i prea de tot! În seara asta mă duc pur şi simplu la petrecerea mea de burlac, şi făgăduiesc pe sufletul mamei mele că mă voi întoarce la timp pentru nunta mea de mâine.

Johanos se mulţumi să înalţe din umeri şi îşi desfăcu braţele într-un fel de scuză.

— Îmi pare rău, stăpâne prinţ, ordinele tatălui dumitale, zise uitându-se fix la un punct din spaţiu.

— Blestem! explodă Nikki. Dacă mai spui o singură dată „ordinele tatălui dumitale", jur, Johanos, că o să te molestez.

Ocărând, ieşi cu paşi mari pe uşă, adâncindu-se în noaptea de vară şi jurându-şi să bea până cei doi vor ajunge sub masă. După aceea avea să fie scutit de compania lor nebinevenită.

Ar fi trebuit să aibă destulă minte şi să nu încerce să îmbete criţă un pădurar finlandez. Coniacul şi şampania curseră în valuri. Toţi prietenii şi ofiţerii colegi cu Nikki erau înclinaţi să-l tachineze fără nici o remuşcare, deoarece Nikki, pe care toată lumea îl considera cel mai puţin probabil să

cedeze binecuvântării căsătoriei, urma să părăsească rândurile burlăciei.

Cu o seriozitate de om beat şi cu un sentimentalism mahmur datorat faptului că pierdea pe unul din tovarăşii săi de beţie prins în capcana preotului, Ilici îl încolţi pe Nikki spre sfârşitul serii şi îi şopti pe un ton conspirativ:

— Niciodată n-am crezut c-o să faci asta, Nikki. Pentru ce dracu' ai de gând să te însori tocmai cu metresa ta? Îmi închipuiam că cea mai mare teamă a ta este căsătoria.

— Aceasta, dragul meu Astrakan — replică Nikki mieros — este cea de-a doua teamă mai mare a mea. Prima este aceea ca nu cumva să-mi îngheţe organele vitale pe moşia din Siberia a tatei.

Sprâncenele lui Ilici se înălţară.

— Aşadar, poate că pricepi, prietene, cum se petrec lucrurile la Kuzani! Deşi, dacă te gândeşti cum jumătate din geniul şi energia Rusiei au fost înmormântate în Siberia vreme de două secole, este foarte posibil ca societatea ei locală să se fi îmbunătăţit, dar eu prefer să nu fiu nevoit să descopăr dacă este sau nu adevărat, încheie Nikki.

Şi neplăcutul gând îl îndemnă să-şi mai umple încă o dată paharul.

— Va-să-zică aşa stau lucrurile. Ai toată simpatia mea, *mon* colonel, încercă Ilici, cu obişnuita-i amabilitate, să ridice moralul prietenului său. Dar ea este foarte frumoasă, aşa-i? Şi caldă la pat, cu siguranţă. Situaţia ar putea fi mai rea, Nikki. Gândeşte-te la avantaje.

— Nu ştiu cum, dar deocamdată nu pot vedea decât dezavantaje, bombăni Nikki. Lua-l-ar sifilisu' de sex femeiesc, Astrakan, declară el posomorât. Hai noroc, ai nevoie să bei ceva.

Ambele pahare fură umplute din nou şi date pe gât.

Câteva ore mai târziu, unul dintre tinerii ofiţeri din regimentul lui Nikki care nu fusese bine informat cu privire la adevăratele sentimente ale colonelului său făcu gafa de a-i prezenta felicitările sale pentru apropiata nuntă.

— Du-te dracului! mârâi prinţul.

În după-amiaza următoare, un Nikki palid şi tăcut stătea în faţa tatălui său, de cealaltă parte a biroului din bibliotecă.

— Te-ai întors acasă după ivirea zorilor. Presupun că te-ai distrat bine la petrecerea ta de burlac, spuse prinţul Mihail pe un ton politicos şi distant.

Cu un gest elocvent, Nikki înălţă tăcut din umeri.

— Nu te voi reţine mult, în aşa fel încât să te poţi retrage ca să-ţi aduni forţele pentru ceremonia şi festivităţile din seara aceasta. Am totuşi câteva observaţii simple pe care vreau să ţi le prezint. Urmează să ai grijă de Alisa şi de cealaltă fiinţă. Sunt sigur că le pot lăsa pe amândouă cu toată încrederea în mâinile tale. Sper că este inutil să-ţi spun că mă aştept să-ţi ţii mai bine-n hăţuri excesele tale. Nu vreau să aud bârfe ca acelea care circulă deja în legătură cu Vladimir. Ţarul este foarte supărat[xi].

Nikki nu binevoi să răspundă.

— Te înştiinţez, Nicolai, — continuă tatăl său, imperturbabil — că aş fi încântat dacă nu te-ai mai amuza cu Sofia. Deşi sunt desigur îndeajuns de monden pentru a înţelege că fidelitatea nu este o necesitate în toate căsniciile — de fapt în puţine, din câte se pare — dă-mi voie să-ţi amintesc că Sofia este destul de neobrăzată pentru a putea s-o pună pe Alisa într-o situaţie penibilă în public.

— Sofia nu-i din cele care pot fi date uşor la o parte, tată.

— Doresc ca tu să faci un efort. Oricum, este o târfă. În contrast cu ea, *une femme facile* capătă aură de sfinţenie.

— Vorbești din experiență, fără îndoială?

Sprâncenele lui Nikki se înălțară în timp ce-i arunca tatălui său o fulgerătoare privire întrebătoare.

— Firește, confirmă prințul fără a-și coborî privirea.

Fără să vrea, Nikki rânji:

— Să fiu al dracului! Trebuie să recunoști, domnule, că în postura de pensionară de bordel nu-și are pereche. O târfă al naibii de pricepută.

— Mă simt ușurat să aflu — spuse bătrânul prinț cu blândețe — că inima nu îți este implicată.

Nikki slobozi un râs aspru, înălță o sprânceană plictisită și comentă pe un ton mai degrabă caustic:

— Inimile nu se potrivesc cu stilul Sofiei, *mon père*, numai penisurile întărite.

Trecând blajin cu vederea această vulgaritate, prințul Mihail și reluă liniștit predica.

— Maică-ta și cu mine ne vom retrage la țară imediat după festivități. Ai grijă de mama nepotului meu.

Glasul îi era cu atât mai amenințător cu cât nu trăda nici cea mai mică urmă de emoție.

— Deși sunt cu totul pentru familie, mă tem, tată, că nu am un instinct dinastic tot atât de puternic ca al tău, replică Nikki cu un dispreț calm.

— Nu am nevoie de impertinența ta, zise prințul Mihail în aceleași murmur ce te îngheța. Fă pur și simplu ceea ce ți se spune și gândește-te la consecințele mâniei mele dacă nu te-ai conforma întocmai.

Așteptă cu răbdare zece secunde, și neprimind nici un răspuns, se ridică din fotoliu spunând:

— Te rog să fii la timp la capelă, scurtăm serviciul religios pentru a evita Alisei un efort inutil de stat în picioare.

Apoi ieși din încăpere, lăsându-l pe Nikki fără drept de replică, prăbușit în fotoliu.

Tânărul prinţ rămase acolo aproape o jumătate de oră, cu mintea golită de orice gânduri sau emoţii, cu trupul obosit de lunga noapte de beţie. Ridicându-se greu în picioare, reveni în camera sa şi se cufundă într-un somn adânc, epuizat.

Următorul lucru de care fu conştient fu acela că era zgâlţâit ca să se trezească. Baia îi fusese pregătită şi toată lenjeria lui de mătase îl aştepta gata pentru a fi îmbrăcată.

În mai puţin de o oră Nikki străbătea numeroasele holuri şi coridoare care duceau către capela familiei. Vărul său Alexei şi fratele acestuia îi slujeau drept martori şi mergeau imediat pe urmele lui în timp ce se îndrepta cu paşi mari şi nepăsător spre oficierea căsătoriei sale.

Capela era mică, necuprinzând mai mult de două sute de persoane.

Când Nikki intră în încăperea cu ornamentaţii aurite de stuc, inundată de lumina pâlpâitoare a mii de lumânări şi parfumată cu mireasma a mii de flori, din piepturile oaspeţilor adunaţi răsună un oftat. Întârziase cu un sfert de oră.

Nikki străbătu cu pas întins partea din faţă a capelei şi îşi luă locul sub un baldachin mare realizat dintr-o împletitură întreţesută cu orhidee. În clipa aceea Alisa ajunse la uşa principală şi porni de-a lungul coridorului dintre scaunele credincioşilor. Răsunară primele acorduri ale unui imn.

Înfăţişarea Alisei îţi tăia respiraţia. Era îmbrăcată impecabil într-o rochie de mătase de culoare crem acoperită de volane bogate dintr-o dantelă simplă, sarcina fiindu-i perfect ascunsă sub obişnuita tunică la modă care cădea în falduri ce drapau cu graţie, peste partea din faţă a fustei, metri întregi de material tras apoi către spate în cute succesive prinse pe linia taliei. Aceasta, care făcuse disperarea doamnei Vevay, era abia evidentă pentru cineva care nu cunoscuse zvelteţea iniţială a Alisei. O mică diademă de diamante ornamentată cu camee — un dar din partea

prinţului Mihail — îi încununa coafura roşcat-aurie şi fixa voalul de mătase lucrat de mână — lung de câţiva metri, evaluat la o mie de ruble arşinul. Voalul era dintr-o ţesătură superbă, desenul cu trandafiri şi crini fiind atât de veridic realizat încât florile păreau să iasă din suprafaţa materialului. O trenă de şase metri atârna majestuos în urma ei. Un pandativ de smaralde — de la Nikki — îi înconjura gâtul, iar cerceii cu diamante oferiţi ca dar de nuntă de Alexei i se legănau în urechi.

Nikki îşi ţinu respiraţia şi se opri o clipă să-i absoarbă frumuseţea, apoi înaintă cu îndrăzneală şi îi luă mâna într-a lui, trăgând alături de el o mireasă tăcută şi supusă. Stătură amândoi în picioare pe o fâşie de satin şi li se dădu să ţină o lumânare aprinsă, pe care o păstrară pe toată durata slujbei religioase.

Preoţii purtau veşminte din catifea albastră, bogat brodate cu fir de argint, şi începură să citească textele rituale.

Nikki şi Alisa îşi puseră fiecare câte un inel pe degetul mâinii drepte, apoi le fu dat un potir cu vin, din care băură pe rând de trei ori, cupa fiind ţinută de preot. Apoi se aduseră coroane de aur cu lucrătură complicată, pe care preoţii oficianţi le fluturară prin faţa lor şi care după aceea le fură ţinute deasupra capului de către cavalerul de onoare, care obosi foarte tare şi fu nevoit să schimbe din când în când braţul cu care îşi îndeplinea misiunea. Preotul începu să debiteze cu o impresionantă voce de bas un lung şi frumos fragment recitativ din slujba religioasă, dar îşi întrerupse brusc imnul după o scurtă şi semnificativă închinare din cap pe care i-o adresă prinţul Mihail. Tatăl lui Nikki o observase cu atenţie pe Alisa şi remarcase apariţia unei uşoare palori.

Ceremonia fu scurtată în mod fericit şi, după ce intonă binecuvântarea, vocea profundă a preotului ortodox rus îi declară căsătoriţi în faţa lui Dumnezeu.

În timp ce plecau din capelă, Alisa se agăţă de braţul lui Nikki, simţind o slăbiciune după înghesuiala din mica încăpere plină de lume şi de mirosul dulce-înăbuşitor al florilor şi tamâiei.

În ultimele două zile Nikki nu schimbase cu Alisa mai mult de o duzină de cuvinte, fiindcă în ciuda încercării lui de a accepta cu amabilitate ordinele imperioase ale tatălui său, o mânie sâcâitoare îi măcina gândurile.

În mod raţional, Nikki îşi dădea seama că Alisa era în aceeaşi măsură ca şi el o victimă a acelei farse, poate chiar mai mult, deoarece ea purta povara unui copil nenăscut. Însă în ultima vreme raţiunea nu ţinea pasul cu emoţiile sale, aşa că în mod cu totul nejustificat şi lipsit de raţiune o învinovăţi pe Alisa pentru situaţia lui dificilă.

— Sus bărbia, draga mea, şopti Nikki sarcastic, trecându-şi mâna pe sub braţul Alisei şi trăgându-i în sus trupul tremurând. Doar nu ai de gând să leşini în faţa tuturor acestor oaspeţi cu gurile căscate de curiozitate.

— Nu m-aş simţi acum gata să leşin dacă ai putea să înveţi să-ţi ţii pantalonii încheiaţi, şuieră ea mânioasă printre dinţi, în timp ce Nikki, cu o singură mână, o susţinea dreaptă şi o conducea spre ieşirea din hol.

— Aminteşte-ţi vechiul proverb, iubito: „Un câine nu se dă la o căţea dacă nu vrea şi ea acelaşi lucru", replică el cu neruşinare.

Remarca lui extrem de insultătoare o făcu pe Alisa să pălească vizibil. Acum părea gata să leşine. Nikki îşi strecură rapid un braţ pe sub genunchii ei, o ridică de la pământ şi, pornind cu paşi repezi către o scară în spirală, urcă în fugă un etaj. Odată ajuns departe de vederea sutelor de oaspeţi, îşi continuă mai încet drumul spre camera Alisei, trena cea lungă şi voalul fluturând în urma lor. Recunoscătoare, Alisa îşi sprijini capul de reverele de mătase neagră a lui Nikki.

Erau frământaţi amândoi de emoţii contradictorii. Nikki o dorea şi totodată nu o dorea, temându-se de o relaţie permanentă, iar Alisa îl dorea cu orice preţ dar îşi regreta supunerea şi înrobirea. Însă în cea mai mare măsură era conştientă de o imensă oboseală; era obosită să tot pareze remarcile usturătoare ale lui Nikki sau indiferenţa lui de gheaţă, şi era mult prea ostenită ca să mai evite alte şi alte riposte verbale.

Sensibilităţile ei erau zdrobite brutal, nervii — măcinaţi.

Nimic nu mai avea importanţă. Ea era dincolo de ostilitate, dincolo de scuze, dincolo de a-i mai păsa de mândrie. Se afla în braţele lui, alinată de îmbrăţişarea lui puternică. Era singurul loc în care dorea să fie.

Intrând în camera ei, Nikki o culcă pe pat, trecu alături, în camera lui, şi se înapoie după câteva secunde cu o sticlă de coniac şi două pahare. Umplu repede un pahar pentru Alisa, potrivi pernele în spatele ei, îi ridică în poziţie pe jumătate culcat trupul ce nu opunea nici o împotrivire, şi îi înmână paharul. Apoi îşi trase un fotoliu lângă pat; ţinând în mână sticla şi celălalt pahar, îşi turnă şi lui o jumătate de cupă, îşi puse picioarele lungi pe cuvertura de satin şi, cu obişnuita lui tărăgăneală zeflemitoare, spuse:

— Să ne vârâm amândoi ghearele în teacă şi să încercăm să trecem în mod amical prin această încurcătură. Se pare că acum eşti a mea pentru tot restul vieţii noastre şi, la urma urmei, trebuie să supravieţuim. Să bem pentru viitorul nostru, dragă. Crezi că vom avea aşa ceva? glumi el răutăcios, într-o şoaptă uşoară, remarcând culoarea încă palidă a tenului Alisei.

— Se presupune oare că ar trebui să-ţi implor favorurile? replică ea cu glas abia audibil. N-o voi face, Nikki ... aşa că viitorul stă în mâinile tale.

Ochii lui aurii susţinură îndelung privirea ei, şi apoi, în loc să răspundă, spuse cu nonşalanţă:

— Ai face mai bine să-ţi bei repede coniacul, altminteri n-o să mai rezişti la verticală prea multe minute, draga mea. Pari foarte palidă.

Ridicându-şi cupa în semn de salut, Nikki o goli dintr-o înghiţitură. Pe deasupra buzei paharului îi susţinu privirea vreme de câteva minute lungi, speculative, ochii lui având o expresie rece, măsurată, indescifrabilă. Alisa constată că nu se putea ulta în altă parte, simţindu-se fascinată de adâncurile ochilor aceia aurii. Era oare posibil să fi desluşit în ei o fugară sclipire de jenă? Expresia dispăru brusc, pleoapele coborâră, şi mâna lui se întinse să umple iar paharul golit. Clipa trecuse.

— Haide — insistă el pe jumătate amabil, cu firescul lui ton dezinvolt — trebuie să-ţi aduni energia necesară pentru a rezista la primirea lungului şir al celor ce ne vor felicita.

Ascultătoare, Alisa bău încet; alcoolul îi arse gâtlejul şi se răspândi în circuitul ei sangvin, revigorând-o în curând şi îndepărtându-i starea de leşin.

Cu curtoazie prietenească, Nikki întreţinu în următoarele douăzeci de minute o conversaţie foarte voioasă, golind de unul singur două treimi din sticlă, în timp ce Alisa îşi recăpăta culorile. Proaspăta soţie se uită la Nikki, tolănit confortabil în fotoliul lui, şi schiţând un zâmbet palid remarcă:

— Pari mai puţin mânios în legătură cu această căsătorie.

— Alisa, scumpa mea, clipă de clipă mă împac tot mai mult cu această perspectivă.

Coniacul şi calmul Alisei îi îmbunătăţiseră dispoziţia.

Fură întrerupţi tocmai când Nikki era pe punctul de a-şi scoate pantofii, gândind „ducă-se dracului de oaspeţi!". Alisa arăta atât de strălucitor de frumoasă... poate că ar trebui să înceapă luna de miere imediat. Excitarea lui era rareori în stare să reziste la dubla presiune a alcoolului băut şi a unei femei languroase stând în pat, la îndemână.

Prinţesa Kaisa-Leena deschise uşa şi, trecând pe jumătate pragul, se interesă cu solicitudine:

— Te simţi îndeajuns de bine ca să vii jos? Oaspeţii sunt nerăbdători să bea în cinstea mirelui şi a miresei.

Din respect pentru mama lui, Nikki îşi înăbuşi o înjurătură şi îşi coborî pe pardoseală picioarele încălţate cu pantofi de lac. Întinzând mâna spre Alisa, întrebă pe un ton plăcut:

— Mergem, draga mea?

Alături de prinţul Mihail şi de prinţesa Kaisa-Leena, Alisa şi Nikki stătură în picioare mai bine de o oră primindu-i pe oaspeţi şi salutându-i în acompaniamentul frazelor automate necesare în astfel de ocazii: „*Enchantée*", „Ce plăcere să vă cunosc!", „Vă mulţumesc foarte mult...".

Erau prezenţi câţiva mari-duci din ambele generaţii, şi după ce o privise pe Alisa aplecându-se într-o adâncă reverenţă în faţa unui al doilea mare-duce, Nikki murmură cu sarcasm:

— Nu peste multă vreme nu vei mai fi în stare să faci reverenţe atât de adânci, înfloritoarea mea soţioară. O să te împiedice burta.

Alisa îi aruncă o privire mânioasă şi indignată, şi Nikki, înăbuşindu-şi un chicot, se întoarse să întâmpine un alt distins oaspete. Peste câteva clipe, maiorul Cernov se opri în faţa lor, luă mâna Alisei într-a lui şi şi-o duse la buze. O reţinu puţin mai mult decât era necesar, şoptind insinuant:

— De fiecare dată când vă văd, sunteţi tot mai frumoasă, *madame*.

— Mă onoraţi prin acest compliment, *monsieur*, replică Alisa în maniera unui flirt, plătind astfel ironia lui Nikki.

Acesta, stând alături de ea, se întreba ce s-ar întâmpla dacă i-ar trage una peste gură lui Cernov. Îşi stapâni totuşi imboldul, căci incidentul ar fi oferit într-adevăr un material bun pentru bârfe: mirele bătându-se la nuntă cu un rival.

Deodată, Nikki se întoarse către părinţii săi şi spuse:

— Ne-am săturat de politeţurile astea. Dacă mai vrea cineva să ne felicite, o poate face în scris. Vino, draga mea, pari obosită.

Prinzând cotul Alisei, o trase spre el restabilind dreptul proprietăţii şi se îndreptă repede împreună cu ea către un alcov, unde, pocnind din degete, îi făcu semn unui fecior care purta o tavă cu cupe de şampanie.

— Pune tava jos, îi spuse Nikki, arătând spre masa de lângă canapea.

Uitând cu totul de obligaţiile lui faţă de oaspeţi, Nicolai Kuzan se apucă să dea pe gât conţinutul paharelor, în acest timp ţinând mâna Alisei, lângă care stătea posomorât pe tapiţeria din satin verde. Remarca lui Cernov îl făcuse să fiarbă de gelozie, şi de câteva ori înjură cu voce tare între două goliri de pahar, gândindu-se la tupeul vechiului său prieten. Blestemată fie-i obrăznicia! După ce suportase atâtea zile indiferenţa rece a lui Nikki, Alisa se temea de această manifestare de gelozie.

Cu obişnuita lui nepăsare faţă de politeţea în societate, Nikki — tocmai când oaspeţii la cină făceau coadă în sufragerie la superba expunere de feluri de mâncare realizate de bucătarul Kuzan-ilor — o ridică pe Alisa în picioare şi o împinse în faţa lui, prin mulţimea celor ce le urau noroc şi fericire, în sus pe scări şi către patul nupţial.

De astă dată realmente nedumerit, Nikki nu se putea decide ce pat să folosească pentru acest prilej important — sfârşitul burlăciei lui şi începutul îndatoririlor sale de soţ. Oare să utilizeze patul din camera lui, sau pe cel din camera Alisei? Rezolvă problema hotărând să le folosească pe rând pe amândouă, se dezbrăcă rapid, scoase de pe Alisa rochia voluminoasă şi o eliberă de jupoanele ei, în timp ce ea chicotea ca urmare a cupelor de şampanie pe care o silise el să le bea.

Nikki o ridică în braţe pe Alisa şi se prăbuşiră amândoi pe pat, sărutându-se şi râzând. Apoi el o sărută îndelung cu grijă, mângâindu-i trupul desăvârşit până când ea, tremurând sub el, îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi se aşeză mai bine sub bărbăţia lui vibrantă, participând la viguroşul joc al dragostei cu un total abandon. Indiferent de celelalte neînţelegeri dintre ei, erau întotdeauna într-o perfectă armonie amoroasă şi nu simţul datoriei de soţ şi nici aderarea la eforturile tatălui său au fost cele care, în noaptea aceea, l-au ţinut pe Nikki lângă soţia lui.

A doua zi de dimineaţa, prinţul Mihail şi prinţesa Kaisa-Leena plecară către „Le Repos" după multe sărutări şi îmbrăţişări, exclamaţii exprimând afecţiunea şi amabile urări de bine; excepţie făceau Nikki şi tatăl lui, care îşi luară rămas-bun unul de la altul în mod rigid şi oficial, încordarea din relaţiile lor fiind dureros de vizibilă.

În timp ce trăsura lui străbătea străzile pline de praf ale oraşului, prinţul Mihail lăsă să-i dispară expresia severă şi ameninţătoare; se aplecă spre soţia sa care stătea alături de el şi, strângându-i mâna delicată, spuse obosit:

— Sper că am procedat corect în legătură cu tânăra aceasta. Am fost prea aspru insistând pentru căsătoria lor?

— Nu, Mişa, fiul nostru se împotriveşte faptului că o iubeşte. Într-o bună zi va ajunge să accepte acest adevăr,

iar Alisa îl iubeşte pe Nikki — de asta sunt sigură. Pentru copilul ce va veni este important să aibă atât mamă cât şi tată. Nu-ţi pierde speranţa, totul va fi bine, spuse ea, bătând uşor cu palma mâna lui mare şi puternică.

În surdină, şopti o vrajă ţigănească pentru fericirea celor doi, căci ştia cât de inflexibil, independent şi exigent putea fi Nikki. Întocmai ca şi tatăl lui.

— Nu mă voi mai amesteca, zise prinţul oftând nefericit. Poate că, lăsaţi în voia lor, vor construi împreună o viaţă frumoasă pentru viitorul nepot.

În sinea lui nu era foarte optimist, însă măcar copilul va avea un nume şi va intra în stăpânirea marilor averi şi bunuri ale familiei Kuzan. Banii nu pot cumpăra fericirea, dar cel puţin compensează disperarea oferind lux, cugeta cu cinism bătrânul prinţ.

Nu trecură multe săptămâni petrecute în palatul de marmură roz de pe Milionnaia şi Nikki începu să revină la vechile lui obiceiuri. Mai întâi, bombănind dar supus, luase parte împreună cu Alisa la o serie de petreceri, baluri şi picnicuri, însă întotdeauna era plictisit, indiferent şi vădit nemulţumit, fie stând pe margine, bând şi urmărind-o cu ochii pe Alisa, fie dispărând cu orele în încăperea destinată jocurilor de cărţi. În mai puţin de o lună nu mai făcea nici o încercare de a ascunde faptul că aceste îndatoriri i se păreau insuportabile.

Alexei îi luase din ce în ce mai mult locul ca însoţitor, şi în ultima vreme o conducea aproape în exclusivitate pe Alisa la festivităţile la care aceasta avea poftă să ia parte.

Alexei o adora pe Alisa cu iubirea încăpăţânată a tinereţii şi era întotdeauna gata şi dornic să-i îndeplinească dorinţele.

Alisa aprecia vioiciunea şi candoarea tinerească a acestuia şi îi mulţumea cu sinceritate pentru faptul că-i era

însoțitor. Îi aprecia tot mai mult prietenia, pe măsură ce interesele lui Nikki se orientau spre alte direcții.

În sinea lui, Alexei fierbea de furie constatând indiferența grosolană și purtarea nepoliticoasă a lui Nikki față de soția lui, dar își păstra pentru el gândurile pline de indignare. O încăierare verbală cu Nikki n-ar contribui cu nimic la fericirea Alisei, și în contextul rece al actualei stări de spirit a lui Nikki nu voia să riște să i se interzică accesul liber în casă și la compania Alisei. Tânărul spumega de mânie dar își ținea limba în frâu.

În curând, Nikki începu să lipsească noaptea de acasă, reluându-și liniștit obiceiurile vechi de douăzeci de ani. Prima dată când se întâmplă așa ceva, Alisa plânse de supărare și furie. Durerea pe care i-o văzu Nikki întipărită pe față îl sili să se răstească la ea cu o cruzime abia reținută.

— Dracu' să te ia, încetează cu scâncitul! Când m-ai luat de soț știai cum sunt! Nu-i așa?

Apoi glasul îi coborî la o șoaptă ca de gheață:

— Desfrâul și înclinarea mea spre beție îți erau binecunoscute, *madame*, înainte de a te hotărî să devii amanta și pe urmă soția mea. Cu siguranță asta nu constituie un șoc pentru sensibilitățile tale delicate. Nu recurge acum, atât de târziu, la o mulțime de prostii despre o purtare onorabilă și virtuoasă. Tu însăți nu erai chiar un model de decență.

— Nu-i nevoie să mă insulți, murmură Alisa, nefericită.

— Pe Dumnezeul meu! Iată că acum o *femme façile* poate fi insultată! zise el vrând s-o rănească. Oare ce mai urmează? Rachete spre lună, fără îndoială. Dar — adăugă îngustându-și amenințător ochii — nu te gândi la flirturi, *madame*, sau că ai avea libertatea de a întreține... hmmm... cum să le numim?... prietenii în exterior. În privința asta te-am prevenit. Nici un bărbat nu se atinge de soția mea. Orice copil s-ar naște din această căsătorie va fi un Kuzan

atât prin descendenţă cât şi prin nume. Şi pe viitor, ţi-aş fi recunoscător, *madame*, dacă ai avea bunătatea de a te abţine să te amesteci în treburile mele.

Libertatea nonşalantă a lui Nikki o făcea pe Alisa să plângă în singurătatea ei, dar dacă uneori relua acel subiect de conversaţie, el pur şi simplu îi întorcea spatele şi pleca, aşa că pe măsură ce treceau săptămânile ea ajunse să-i accepte purtarea pentru că nu avea de ales. Dar simţea nevoia să strige: „Pleacă! Pleacă! Dacă nu ţii la mine pleacă!" Pentru ce să fie ea obligată să-l suporte, iar el să rabde împotriva voinţei şi să-i fie tovarăş de viaţă? Însă copilul ce se dezvolta şi acum izbea cu picioruşele în pântecele ei, nevoia unei oarecare siguranţe într-o lume complet dominată de bărbaţi, cereau ca ea să accepte mâna întinsă în silă.

Cum poate fi acelaşi bărbat? se întreba ea cu disperare. Înainte era capabil de o mare bunătate, atât de blând şi totuşi atât de pasionat pe vremea când îi era amantă. Acum era rece, indiferent — un bărbat nesimţitor care se întâmpla să locuiască în aceeaşi casă. Ea plătea un preţ mare pentru numele copilului ei. Odată sămânţa plantată, un bărbat poate să ignore, sau să evite, sau să dezavueze femeia. Paternitatea este o stare trecătoare, dar cea care primeşte „cadoul" nu are nici o opţiune de acest fel.

Alisa se decise să obţină cât se mai putea din această lume imperfectă. Nu avea să se retragă din viaţă, ci hotărî în schimb să i se dedice Katelinei precum şi — în viitor — noului copil. Cel de-al doilea copil al ei va avea şi un nume. Soţul ei — deşi o durea inima gândindu-se la asta — nu avea decât să-şi reia vechiul stil de viaţă, ceea ce se părea că şi făcuse. Dar ea nu se va umili cerşind firimituri de afecţiune.

Şi totuşi, deseori izbucnea într-un torent de lacrimi de nestăpânit. Mintea ei nu-i putea controla inima rănită.

Nikki îşi petrecea serile jucând cărţi la cluburi, tăcut, sumbru, posomorât, iute la mânie, iar prietenii remarcau că probabil căsnicia şi Nicolai Kuzan nu se prea împăcau. Spre sfârşitul verii el ratase chiar şi exerciţiile militare de la Ţarskoe Selo, cerând o permisie prelungită din motive de sănătate. Dezinvolta camaraderie masculină a ofiţerilor i-ar fi fost insuportabilă în actuala lui dispoziţie.

În ultima vreme bea zdravăn, şi se şoptea că era bine să te ţii departe de prinţul Kuzan — era cu capsa pusă, gata de harţă. Când se plictisea de coniac şi jocuri de cărţi, Nikki putea fi găsit în mod invariabil într-una din cafenelele de noapte kirghize existente pe insulă, bând cafea cu esenţă de lămâie şi opiu, îndulcită cu şerbet, sau fumând haşiş. Ambele droguri îi calmau frustările, îi potoleau enervarea şi îi domoleau melancolia.

Cu o punctualitate studiată, ajungea acasă înainte de trezirea Katelinei şi o aştepta în camera de zi, unde ea cobora apoi în fugă ca să sporovăiască cu Nikki în timp ce-şi lua masa de dimineaţă. Îmbrăcat în hainele lui de seară, el aştepta lângă focul gata să moară, fără a simţi nici un îndemn sau altceva în afară de un interes detaşat şi visător faţă de priveliştea oferită de păpuşa lui preferată.

Faţă de Katelina, Nikki era prevenitor în felurite chipuri, aducându-i cantităţi enorme de jucării şi acordând toată atenţia dialogurilor purtate cu ea. Când venea vremea pentru lecţiile de dimineaţă ale Katelinei, Nikki se retrăgea în dormitorul lui şi dormea întreaga zi, sculându-se la timp pentru a lua cina împreună cu Alisa şi Katelina în vasta sufragerie oficială. Îmbrăcat iarăşi în vederea unei seri petrecute în oraş, flecărea voios cu fetiţa, purtându-se cu politeţe faţă de Alisa. Îndată ce Katelina era învelită în pat, el dispărea pe toată durata nopţii, fără un cuvânt explicativ.

Într-o seară, la cină, Alisa îşi adună curajul ca să-l întrebe pe Nikki dacă va fi disponibil pentru o petrecere dansantă pe care urma s-o dea la sfârşitul săptămânii.

El ezită puţin, întrebă încă o dată în ce zi era programată petrecerea, apoi, cu obişnuitul lui glas rece, spuse:

— Mă voi strădui să particip, *madame*. Te rog să-i aminteşti în dimineaţa respectivă valetului meu să mă trezească în aşa fel încât să am timp să mă îmbrac.

În seara petrecerii, Alisa era gata îmbrăcată şi aştepta în salon când, la zece fix, Nikki intră agale în încăpere ţinând în mână un pahar cu coniac — deja al patrulea de când o dusese pe Katelina la culcare. Era îmbrăcat cu obişnuita-i eleganţă dezinvoltă, într-un costum de catifea maro cu o croială superbă care îi punea în valoare trupul impunător. Un enorm ac cu turcoaze şi diamante îi fixa cravata legată neglijent, scânteind în camera luminată strălucitor. Fără voia ei, Alisa fu copleşită de o multitudine de sentimente tulburătoare. Prezenţa lui Nikki încă îi mai tăia respiraţia, şi fu conştientă de faptul că nu se putea împiedica să-l admire.

Aruncând o privire întâmplătoare către splendidele aranjamente de flori exotice care înfrumuseţau încăperea, el străbătu parchetul lustruit, se opri în mijlocul camerei, şi tărăgănându-şi cuvintele spuse:

— Îmi îngădui să te complimentez pentru toaleta pe care o porţi, *madame*? În seara asta arăţi deosebit de bine.

La auzul acestor cuvinte plăcute — primele de acest fel pe care i le adresa Nikki după mai multe săptămâni — un val de căldură se răspândi prin trupul Alisei. Oare era realmente mândru de înfăţişarea ei? În a cincea lună de sarcină, Alisa purta o rochie în stil vag „empire", dintr-un satin verde-smarald cu dantele şi volane de catifea verde,

iar un brocart bizantin brodat garnisea volanele de satin şi contura decolteul. Sânii ei frumoşi, acum şi mai plini datorită sarcinii, se rotunjeau superb deasupra corsajului din satin verde. Smaraldele de la Nikki se odihneau pe pielea ei catifelată, iar enormul pandantiv îi atârna în vâlceaua adâncă dintre sâni. O cunună de violete albe şi panglici de catifea verde îi era prinsă în buclele ridicate pe creştet după cum cerea moda.

Valul de căldură al Alisei fu de scurtă durată, deoarece Nikki spuse pe un ton usturător:

— Totuşi, dă-mi voie să-ţi atrag atenţia să nu te apleci prea mult către faţă, căci s-ar putea să cazi afară din rochie.

O mânie lentă îl cuprinsese la vederea unei atât de mari suprafeţe de piele pe care Alisa şi-o expunea la vedere în public, însă îşi reţinu gelozia crescândă şi, în schimb, dădu de duşcă paharul de coniac. Apropiindu-se de o masă laterală, îşi umplu iar paharul, apoi se cocoţă pe marginea mesei, legănându-şi leneş un picior îmbrăcat în catifea.

— Decolteul este la modă, după cum bine ştii, replică Alisa glacial.

— Şi indiscreţiile sunt la modă, *madame*, dar asta nu înseamnă că ţi se îngăduie vreuna, ripostă Nikki insolent.

Neprimind nici un răspuns în afară de o privire a ochilor violeţi mânioşi printre pleoapele îngustate, Nikki continuă:

— Dă-mi voie să-ţi ofer un coniac, prinţesă. Eu unul simt nevoia de a mă fortifica înainte de încercarea ce se apropie.

Stătură vreo douăzeci de minute, bându-şi alcoolul în tăcere, până să sosească oaspeţii. Aceştia urcau grandioasa scară de marmură — pe laturile căreia erau înşiruiţi valeţi ce purtau livreaua Kuzan-ilor — fiind anunţaţi de doi lachei ce flancau uşile de hol.

Alisa, jignită de privirile dispreţuitoare ale lui Nikki, bău ceva mai mult decât de obicei şi în curând flirta pe faţă cu câţiva dintre tinerii domni care îi făceau curte. Era într-una complimentată ca fiind cea mai frumoasă femeie din Petersburg, şi în seara asta era într-o dispoziţie primejdioasă, gata să accepte măgulirile în timp ce dansa cu tinerii ofiţeri şi bea şampanie cu domnii înfocaţi care o înconjurau.

Ba chiar îl salută cordial pe maiorul Cernov când acesta se apropie să-şi prezinte respectele şi îşi cufundă privirea în decolteul ei adânc.

Alisa îi zâmbi dulce, reflectând la cât de uşor poate fi atrasă atenţia bărbaţilor de către pielea trandafirie a unui sân.

Nikki stătea mai retras împreună cu câţiva prieteni de la Yacht Club, bând cu mare regularitate coniacul pahar după pahar şi ascultând din când în când conversaţia privitoare la calităţile a două noi dansatoare din *le corps dramatique*[1]. Ochii lui o urmăreau pe Alisa de jur-împrejurul camerei, şi mânia îi creştea pe măsură ce treceau orele. O privea cum flirtează aruncând ocheade tinerilor galanţi, şi îşi zicea că ea era soţia lui — fir-ar să fie — şi cugetând la infamia purtărilor ei, mai dădu pe gât câteva pahare de coniac.

Când Cernov începu să se aplece cam prea aproape de urechea delicată a Alisei, strecurând totodată priviri lacome în decolteul ei, Nikki luă o hotărâre de om beat.

„Târfă mică şi josnică, îl ispiteşti pe Cernov cu tresăltările pieptului tău!" Cu o politeţe studiată, se scuză faţă de prietenii săi şi, cu paşi lenţi, străbătu încăperea îndreptându-se către Alisa şi Cernov, urmat fiind de mai multe priviri curioase din grupul pe care tocmai îl părăsise.

— Bună-seara, Gregor, spuse Nikki calm şi duhnind a coniac. Nu te vom reţine, Cernov, adăugă într-un murmur

[1] *Le corps dramatique* (lb. fr.): Grupul actorilor de teatru (n.t.)

ca de gheață. Sunt sigur că abia aștepți să te duci lângă prietenii tăi.

Cu o scurtă înclinare a capului îi dădu de înțeles că poate să plece. Apoi, cu incomensurabila aroganță însușită în o mie de ani de noblețe a Kuzanilor, Nikki întoarse aproape imperceptibil capul, și din mulțimea zgomotoasă apăru în grabă un valet.

— Prințesa Kuzan nu se simte bine și dorește să se retragă în apartamentul ei. Te rog s-o însoțești.

Alisa nu avea de ales. Dacă refuza, Nikki era perfect capabil să provoace o scenă în fața celor trei sute de oaspeți ai ei. Plecă, așadar, clocotind de mânie.

Ca gazdă cu experiență ce era, Nikki le făcu semn muzicanților să reînceapă să cânte, spărgând brusc tăcerea plină de expectativă ce plutea în imensa sală de bal. Imediat după aceea Nikki plecă, ducându-se la cafeneaua kirghiză, iar oaspeții continuară să danseze fără nici una din gazdele lor și neavând nimic altceva de care să se ocupe decât de un încântător scandal.

A doua zi dimineață, devreme, când la orizont apărea o lumină trandafirie tremurătoare, Nikki — simțindu-se oarecum dator să prezinte scuze pentru purtarea poruncitoare pe care o avusese, beat fiind, în seara trecută — se gândi, în drumul lui către casă, să trezească din somn un blănar și să cumpere câteva cadouri pentru Alisa și Katelina.

În primăvara trecută își promisese lui însuși că avea s-o îmbrace pe Alisa în zibelină, și acum se apropia iarna. Peste câteva săptămâni se puteau aștepta la zăpadă.

Când Katelina și Alisa sosiră în camera destinată micului-dejun, Nikki ocupa obișnuitul lui fotoliu de lângă semineu, îmbrăcat încă în costumul de catifea maro. Katelina se cocoță pe genunchii lui și începu să se extazieze de florile care mai împodobeau încă palatul și să

se bucure de promisiunile bucătarului de a servi ca gustare de dimineaţă mâncăruri de la petrecere.

— Vino, unchiule Nikki!... (Făcu o pauză.) Vreau să zic... *isa,* îşi aminti fetiţa la iuţeală.

Nikki insistase s-o adopte. Metoda de mână forte, adăugându-se unei mici averi, îl convinseseră pe Forseus să semneze documentele prin care îşi dădea acordul. Folosind limba finlandeză, preferată de fetiţă, Nikki îi explicase Katelinei că, acum că se căsătorise cu mama ei, ea trebuia să-i spună „tată". Încântată, Katelina bătuse voios din palme şi de cele mai multe ori îşi aducea aminte să facă trecerea de la „unchi" la „tată".

— Vino, tăticule, îl rugă ea. Vino să mănânci cu mine mâncăruri de la petrecere.

— Uită-te mai întâi la cadourile pe care le-am adus pentru tine şi pentru mama ta, insistă Nikki.

— Ar trebui să guşti ceva, Nikki, sugeră Alisa, aşezându-se în partea cealaltă a mesei şi remarcându-i înfăţişarea.

Părea palid, mai obosit decât de obicei.

— O atitudine foarte potrivită unei soţii, desigur, comentă el ironic.

Şi ignorându-i totuşi sugestia, i se adresă Katelinei:

— Du astea mamei tale.

Îi puse în braţe două cutii enorme. Fetiţa i le duse pe rând Alisei, care stătea la masă, privind la Nikki şi Katelina.

„Oare de ce nu poate împărţi Nikki şi cu mine puţin din această blândeţe şi iubire?" gândi ea cu tristeţe. „Pe mine mă învinuieşte pentru căsătorie, dar dacă aş fi ştiut cât de nefericită aveam să fiu, aş fi refuzat. Eram atât de fericiţi în acele câteva săptămâni la ţară." Acum ea era o prezenţă străină în palatul lui de la oraş, o piatră de moară atârnată de gâtul lui.

Katelina rupse ambalajul argintiu şi scoase din cutie o superbă capă de hermină, cu căciulă şi manşon asortate, garnisite cu panglici de catifea albă. Nikki o ajută să îmbrace noua găteală de hermină, iar ea se învârti prin cameră, sărind pe un scaun ca să-şi admire imaginea într-o oglindă; apoi ieşi în fugă din cameră, căutând-o pe Rakeli ca să-i arate noul ei veşmânt.

Alisa despachetă încet cutia mai mare şi scoase o exclamaţie de uimire văzând splendida capă de zibelină învelită în foiţă. Nikki se tolăni într-un fotoliu, urmărind-o cu privirea.

— Încearc-o! îi porunci cu glas calm.

Şi deşi cuvintele fuseseră rostite cu glas coborât, fericirea de o clipă a Alisei fu sfărâmată de tonul lui de comandă.

— Vreau ca soţia mea să fie îmbrăcată în mod adecvat.

„Acesta-i singurul lucru de care-i pasă", gândi ea mânioasă, amintindu-şi de nefericita ei plecare, în seara de ajun, de la propria-i petrecere.

Îşi azvârli capa în jurul umerilor şi, posacă, se învârti în loc, superba blană producând un zgomot moale.

Nikki zâmbi subţire. Îi prefera mânia decât posomoreala din ultima vreme.

— Deschide-o pe cealaltă, o îndemnă.

Alisa rupse cu violenţă ambalajul şi, dându-l la o parte, scoase din cutie o haină scurtă până la talie, ajustată, din hermină garnisită cu perle foarte mici.

— Nu o pot purta, spuse ea, bucurându-se cu răutate că îşi permite să refuze acel cadou. Este prea strâmtă. Cât sunt gravidă nu mi se va potrivi.

— Iartă-mă, mă tem că de vină este ochiul unui bărbat neexperimentat. Mare păcat! Poate că o poţi păstra pentru Katelina, când va fi mai mare, pentru că ţie nu îţi va veni bine nici iarna viitoare.

— Cu siguranţă îmi va veni bine, replică Alisa, înţepată. Nu am luat mult în greutate. Până la iarna viitoare îmi voi recăpăta pe deplin silueta.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, *madame*, dar tatăl meu este atât de dornic să aibă moştenitori legitimi, încât am de gând să-i demonstrez cu stricteţe respectul meu filial şi să te ţin încontinuu gravidă. Dacă vrea moştenitori, atunci moştenitori va avea.

— Doar n-o să mă foloseşti ca iapă de prăsilă! explodă Alisa, furioasă.

— După naşterea acestui copil îţi acord o pauză de odihnă de două luni, o avertiză el, după care îmi voi sădi sămânţa în tine încă o dată.

— Singurul rol pentru care eşti dotat providenţial, fără îndoială, spuse Alisa pe un ton usturător.

— Fără îndoială, conveni el calm, şi aş putea să adaug că, având ca partener trupul tău catifelat şi planturos, este un rol plăcut. Ah! adăugă oftând uşor şi lăsând un surâs să-i lumineze faţa frumoasă — chiar că de-abia aştept să-mi îndeplinesc îndatoririle de armăsar pentru familia Kuzan, şi intenţionez să-mi exercit funcţia cu mare asiduitate. Dacă la rându-ţi îţi vei juca rolul, *madame*, Kuzanii mititei vor sosi cu o regularitate de ceasornic.

Şi viaţa prinţului şi a soţiei sale continuă în această atmosferă acră şi răuvoitoare a unei binecuvântate căsătorii.

Pe măsură ce zburau săptămânile, copilul creştea şi Alisa devenea mătăhăloasă şi stângace. Renunţă la majoritatea activităţilor ei, rămânând acasă cu Katelina şi uneori bucurându-se de compania lui Alexei. Nikki persista în viaţa lui de holtei lipsit de griji, atent faţă de Katelina

dar indiferent faţă de soţia sa, al cărei pântece era acum foarte voluminos.

Cu obişnuita lui oştire de informatori demni de crezare, prinţul Mihail era ţinut la curent cu mişcările fiului său şi ale familiei acestuia. I se spuse că Nikki trăia de parcă ziua de mâine n-ar fi existat, şi că relaţiile dintre el şi soţia lui se rezumau la a se saluta dând din cap. Prinţul Mihail se întreba cât de mult timp trecuse de când Nikki avusese ultima dată capul limpezit de aburii băuturilor. Bătrânul prinţ vedea situaţia cu o îngrijorare şi durere crescânde. Nefiind sigur de cum ar fi primit Nikki o intervenţie din partea lui, îi ceruse Kaisei-Leena să scrie pentru a se informa dacă ei doi ar fi bineveniţi de Crăciun, însă primi din partea lui Nikki un politicos dar categoric „nu", însoţit de explicaţia că sănătatea delicată a Alisei făcea imposibilă găzduirea lor, deoarece se apropia de termenul prevăzut pentru naştere.

Prinţul Mihail, acum extrem de îndurerat, decise să aştepte până după venirea pe lume a copilului, şi dacă menajul nu se îmbunătăţea şi dacă Alisa era realmente nefericită, avea s-o ajute obţinându-i un divorţ. Procedura era mult simplificată datorită prieteniei lui cu ţarul. Pur şi simplu nu putea rămâne cu nefericirea Alisei pe conştiinţă. Sperase prosteşte o reconciliere între fiul lui şi Alisa, dar Nikki refuza cu încăpăţânare să renunţe la modul lui de viaţă desfrânat. Prinţul avea s-o lase pe Alisa să hotărască. Indiferent ce va dori, el îi va sprijini decizia.

Nikki, Alisa şi Katelina petrecură un Crăciun liniştit. Nikki cedă la rugămintea Alisei de a sărbători ziua sfântă

după obiceiul luteran, deoarece Katelinei îi erau binecunoscute acele activităţi, aşa că festivităţile durară mai multe zile, începând cu ajunul Crăciunului, pe 24 decembrie, şi continuând până la Crăciunul rusesc, pe 6 ianuarie. Katelina fu potopită cu cadouri atât de numeroase încât puteau umple o cameră întreagă, şi primi această generozitate cu calm.

Nikki îi dărui Alisei un colier cu trei şiraguri de perle negre, extrem de rare. Perla neagră — explicase bijutierul — era acum un summum al ambiţiei oricărei elegante, şi datorită raritătii sale era cel mai scump giuvaier ce-ar fi putut împodobi caseta de bijuterii a unei doamne.

Un alt cadou, constând într-un mare fotoportret al Katelinei, fusese născocit după multe convorbiri pe şoptite între tată şi fiică.

Nikki o luase pe Katelina pentru două şedinţe la „fotograful artistic" la modă de pe strada Morskaia, până când fuseseră amândoi mulţumiţi de portret. Un chip şmecheros încadrat în hermină se uita cu o privire serafică de după un manşon pufos, şi Katelina semnase fotografia cu mânuţa ei nesigură de copil de cinci ani.

Un neplăcut junghi de vinovăţie îl împunse pe Nikki când primi cadoul din partea Alisei: o schiţă în acuarelă, pe care o făcuse ea la „Mon Plaisir" în vara trecută. Un noian de amintiri scumpe inimii lui îl învăluiră pe Nikki, şi un surâs de aduceri-aminte îi îmblânzi pentru o scurtă clipă faţa cu trăsături aspre.

De fapt, Nikki rămase acasă câteva nopţi la rând pentru a petrece vacanţa cu fermecătoarea lui fiică. Îi citi poveşti de Crăciun şi cântă împreună cu ceilalţi cântecele tradiţionale, surprinzând pe toată lumea prin faptul că le cânta din memorie. Îşi aminti cu o memorie de copil primele lui Crăciunuri şi încercă să-i dăruiască şi Katelinei ceva din

acea încântare. Cu o strângere de inimă trebui să admită că aceste seri *en famille* ofereau o mulţumire sufletească şi o satisfacţie pe care nu i-o puteau asigura nici o băutură alcoolică şi nici un opiu. Oare câtă vreme trecuse de când cântase ultima dată colinde de Crăciun?

Alisa era încântată să-l aibă pe Nikki alături de ea, stând în faţa focului, şi prezenţa lui lângă ea îi făcu sentimentele să se transforme brusc în fericire. Se oţelea cu hotărâre la gândul că în curând el avea să dispară din nou, dar câtă vreme putea, avea să se desfete fără rezerve în luxul amabilităţilor şi companiei lui.

Nikki o privea pe Alisa în timp ce aceasta îi citea Katelinei sau când acompania la pian cântecele intonate de ei, şi se minuna iar de frumuseţea şi farmecul acestei femei care era soţia lui. Uneori se surprindea că se pierde în amintiri despre săptămânile petrecute de ei la „Mon Plaisir", sau în vagi cugetări referitoare la copilul pe care-l purta ea. Alisa era încântătoare în rochii de caşmir largi, fluturând, croială indicată pentru doamne „care aşteaptă un eveniment binecuvântat", după cum se exprima cu delicateţe *madame* Vevay.

Pentru prima dată în viaţa lui se gândi că avea să devină tată. Chiar se simţea îngrijorat în legătură cu durerile facerii, care pentru Alisa urmau să înceapă în curând. Ea era micuţă şi fragilă, iar copilul era deja foarte mare. Trebuia să se intereseze de un doctor pentru ea, se gândi absent, şi pe urmă fu convins să intre şi el în jocul lor şi uită de această problemă.

Totuşi, după trecerea Crăciunului, Nikki îşi reluă încă o dată obiceiurile cronice şi fără astâmpăr, jucând cărţi şi bând, coborând şi mai adânc în propriul său infern. Melancolia i se accentuă, cantitatea de alcool băut crescu, plictisul lui ar fi putut să fie tăiat cu cuţitul.

15 Întoarcere cu o sută optzeci de grade

Într-o dimineaţă, întorcându-se acasă la obişnuita lui oră matinală, Nikki găsi locuinţa în plină activitate şi agitaţie. Pe scări urcau în fugă cameriste, valeţi alergau zoriţi după diverse treburi, până şi Serghei uită o clipă să-şi ajute stăpânul să se descotorosească de pardesiul de zibelină, de mânuşi şi baston, în schimb lăsând să-i scape o exclamaţie:

— Sunt foarte bucuros că te văd, stăpâne! Aseară nu reuşeam să-ţi dau de urmă.

Auzind reproşul nervos, Nikki, alarmat, înşfăcă umărul credincioşului servitor.

— Ce se întâmplă, Serghei?

— Stăpâna, domnule, au apucat-o durerile facerii aseară şi are probleme.

— Unde-i afurisitul de doctor? răcni Nikki, înfigându-şi degetele în umărul valetului şi zgâlţâindu-l.

— Medicul este aici, stăpâne, dar zice că nu poate să facă nimic. Copilul e prea mare. N-o să iasă.

Nikki îi dădu drumul lui Serghei, îşi aruncă cât colo mănuşile şi bastonul şi urcă treptele în goană, năpustindu-se furios în dormitorul Alisei. Draperiile erau trase, încăperea era înăbuşitoare, toate lămpile cu gaz ardeau cu flacără mică. Repezindu-se la pat, Nikki se uită cu teamă la trupul nemişcat

al Alisei. Pielea ei era de o paloare transparentă, pumnii i se încleştau slab pe ceaceafurile legate deasupra capului ei de stâlpii patului, mici mărgele de transpiraţie îi mărgineau buza superioară, iar părul umed i se ondula în jurul feţei albe ca varul.

— Unde-i blestematul de doctor? se răsti Nikki la Maria, care stătea ghemuită lângă pat.

Pleoapele Alisei nici măcar nu tremuraseră la zgomotul vocii lui. Sfântă Fecioară, oare murise deja? Se aplecă repede să-i pipăie pulsul. Era extrem de slab dar nu neregulat.

— Unde este doctorul? repetă pe un ton destul de tare şi tăios în timp ce, cu o scuturare a umerilor, îşi scotea haina de blană, căci se sufoca în încăperea aceea încinsă şi închisă.

Se răsuci în loc şi scrută camera întunecoasă.

— Aici, domnule prinţ, răspunse încet un bărbat scund, înaintând spre el.

Nikki îl măsură cu o privire ameninţătoare.

— Ce dracu' se întâmplă? mormăi, străduindu-se să nu răcnească.

Bietul doctor îşi frângea mâinile, cuprins de panică. Firea prinţului Kuzan era notorie. Dacă avea poftă, prinţul acesta avea să-l trimită în Siberia în mai puţin de o oră. Oare să îndrăznească să-i spună adevărul? Să cuteze să-i spună că pruncul era prea mare şi nu putea fi născut?

Putea să taie pântecele femeii şi probabil să salveze copilul, dar nu toate femeile supravieţuiau unei astfel de chirurgii, şi ea era deja foarte slăbită. Fără operaţie atât mama cât şi copilul aveau să moară.

— Ei, bine, doctore? întrebă Nikki nerăbdător, în timp ce se uita la personajul şovăitor şi nesigur.

Omuleţul se decise pentru adevăr. Dacă avea să se întâmple tot ce era mai rău, putea să apeleze la prinţul Mihail, care se bucura de reputaţia unui om drept.

— N-ai limbă? întrebă Nikki furios.

Pe un ton grav, medicul îi spuse adevărul: în cel mai bun caz era posibil să salveze copilul. Mai mult de-atâta nu putea să facă.

Orbit de mânie, Nikki îl înşfăcă pe omuleţ şi-l azvârli pe uşă afară. Apoi răcni să vină Ivan şi toate slugile. În câteva secunde, un grup de oameni se adunase în jurul lui.

— Vreau ca în mai puţin de zece minute să fie aici toate moaşele din oraş! urlă el. Ivan, verifică împreună cu nepriceputul acela care îşi zice doctor şi fă rost de nume şi adrese. Trimite troici să le aducă. Imediat! porunci cu glas tunător, şi se întoarse rapid în dormitor.

În dimineaţa aceea, grăjdarii stabiliră un nou record înhămând caii la troici, şi când ultima cataramă fu prinsă la locul ei, vizitiii biciuiră caii şi porniră în goană, săniile zburând pe zapada albă şi îngheţată.

În mai puţin de zece minute îşi făcu apariţia prima moaşă, şi peste douăzeci de minute patruzeci de femei stăteau în holul din faţa camerei Alisei.

Nikki, care o veghease pe Alisa chinuit de disperare şi teamă, reveni în hol şi cercetă cu privirea adunarea de femei. Pe câteva le elimină pe loc, ca fiind prea murdare, iar pe celelalte le împinse în cameră, spre Alisa.

După ce o examinară, majoritatea femeilor clătinară din cap şi refuzară s-o atingă. Credeau că oricum avea să moară, şi dacă dădeau vreun ajutor, ar fi fost învinuite de moartea ei. Nici una din ele nu avea chef să-şi atragă mânia prinţului Kuzan. O femeie spuse cu multă simplitate:

— Nu sunt multe speranţe, domnule prinţ, ea este foarte slăbită, copilul — mult prea mare, dar o să încerc.

Universul lui se învârtea nebuneşte. Nici o speranţă? Alisa avea să moară? Toată averea şi puterea lui erau neputincioase. Disperarea se deschise ca un hău întunecat.

Cu hotărâre, el o alungă. Dădu drumul răsuflării pe care în mod inconştient şi-o ţinuse, le făcu semn celorlalte femei că pot să plece şi, cu un glas profund emoţionat, spuse:

— Dacă nu-i poţi salva pe amândoi, sacrifică-l pe copil. Scoate-l indiferent cum vei fi nevoită s-o faci. Nu-mi pasă, dar nu vreau să-mi pierd soţia. Auzi? şopti cu violenţă. Nu vreau să-mi pierd soţia!

Femeia se cutremură sub privirea pătrunzătoare a ochilor lui şi nu fu în stare să răspundă unei astfel de declaraţii. Oare era nebun?

Alisa zăcea într-o stare de inconştienţă profundă din care se trezea deseori şi auzea cuvintele înăbuşite şi hohotele de plâns stăpânite ale servitoarelor, şoaptele şi glasurile întrebătoare. Timpul îşi pierdu continuitatea, devenind straniu; imagini fragmentate apăreau şi dispăreau nebuneşte, imagini cu ea şi Nikki la „Mon Plaisir", o absurdă dorinţă de pace şi uitare a durerii, viziuni ale pădurilor de pin şi câmpurilor de trifoi din copilăria ei. „Ia-mă de-aici, du-mă înapoi. Acolo trebuie să existe ceva mai mult decât această durere scormonitoare, brutală, nefirească... acest chin insuportabil al durerilor facerii." „Pentru ce", gemu ea, „se culcase cu Nikki în acea pajişte primăvăratică şi dorise ca el să facă dragoste cu ea?" Uitase cât de dureroase, cât de cumplit de rele, cât de chinuitoare erau contracţiile facerii. Durerea se târa peste ea lent şi apoi se înfigea precum colţii unui animal înnebunit, sfâşiind-o şi despicând-o, până când ea izbucnea în ţipete nestăpânite. Se agăţa de cearceafuri, trăgând, până ce braţele o dureau de efort, răsucindu-se, zvârcolindu-se, încercând să scape cumva de monstruoasa, nemiloasa şi încăpăţânata fiară.

Acum n-o va mai durea nimic. Plutea fără putere într-o succesiune de vise şi beznă şi suspine şoptite. Moare. Copilul nu va ieşi. Sfinte Dumnezeule, oare murea? Asta şopteau ei?

Voia să-i vadă pe Nikki şi pe Katelina. „Trebuie să-i explic Katelinei. Este atât de mică... Nu va înţelege." Voia să-l vadă pe Nikki. „Nikki!" strigă. „Nikki!"

În universul ei plutitor şi pentru cei din jurul patului, o şoaptă slabă şi jalnică spuse:

— Nikki...

— Sunt aici, iubita mea, răspunse el cu glasul frânt.

Şi ea deschise ochii, şi în ceaţa aurie de lumină, chipul lui brunet, ochii aceia aurii priviră plini de iubire în ochii ei.

Mâna ei tremură în sus, să-l atingă, dar nu avu puterea s-o ridice.

— Te iubesc, şopti el.

La aceste cuvinte pe care de multe luni nu le mai auzise, Alisa zâmbi. Încercă să spună şi ea „te iubesc", dar sunetele nu voiau să iasă.

Oare ce-i făceau trupului ei? „Nu mă atingeţi!" voia să spună. „Lăsaţi-mă în pace." Bezna învălui ceaţa cea aurie şi ea se gândi cât de remarcabil este faptul că o femeie moartă încă mai poate simţi atâta durere.

Cu glas calm, moaşa îi dădea lui Nikki instrucţiuni:

— Apasă în jos pe abdomenul ei, nu mai are putere pentru contracţii. Eu o să-mi vâr degetele înăuntru şi o să încerc să strâng tâmplele copilului. Dacă reuşim să facem capul să treacă măcar cu vreo doi centimetri, o să putem trage copilul afară.

Fără milă, tăie mai larg deschiderea. Degetele ei sensibile se strecurară în Alisa, sondând şi apăsând, pipăind în căutarea tâmplelor ca să le apese, micşorând dimensiunile craniului. Munci vreme de trei minute, cu transpiraţia picurându-i de pe frunte. Nikki făcea ce i se spunea, apăsând abdomenul umflat al Alisei atunci când i se ordona, repetându-şi în sinea lui, într-un murmur inaudibil, monoton

şi lipsit de speranţă „Salveaz-o. Salveaz-o, Doamne! Isuse şi voi toţi Sfinţii, salvaţi-o."

În cele din urmă, întreg capul copilului trecu alunecând prin deschidere, şi un oftat puternic se auzi în toată încăperea. Neagra deznădejde a lui Nikki se risipi şi el îndrăzni să spere. Foarte încet, moaşa ajută să iasă mai întâi un umăr mic, apoi un al doilea; ieşi şi trupul lung, şi în cele din urmă picioarele dolofane. Copilul era un băiat — gras, sănătos, şi acum urla energic în braţele unei doici.

Nikki abia aruncă o privire copilului a cărui naştere ar fi putut cere un preţ prea mare. Mâinile Alisei încetaseră slaba strânsoare cu care se agăţase de cearceafuri. Nikki îşi ridică privirile spre moaşă.

— Acum va trăi? o întrebă cu o expresie de îngrijorare nebună, temându-se cumplit de răspuns.

— Este tânără, domnule prinţ, şi dacă nu începe o hemoragie, are o şansă.

— Îţi mulţumesc, spuse încet. Pentru munca ta de astăzi vei trăi în îndestulare tot restul vieţii. Şi dacă soţia mea va trăi, toate generaţiile viitoare ale familiei tale nu vor şti niciodată ce este nevoia. Nu o pot pierde!... gemu apoi.

Şi aplecându-şi capul mare şi brun deasupra patului, plânse fără a se ruşina.

Stătu de veghe toată noaptea, neîndrăznind să doarmă de teamă că slaba respiraţie s-ar opri; oferindu-i lui Dumnezeu o mie de penitenţe dacă o va lăsa să trăiască; invocând toate vrăjile şi superstiţiile şi rugăciunile din copilărie ca să dea puteri trupului fragil şi chinuit al soţiei sale.

În înspăimântătorul iad de vinovăţie şi ruşine ce-i sfâşia creierul, un gând revenea iar şi iar: „o iubesc şi nu se poate să moară".

Şi acum ştia că o iubise din prima clipă, chiar şi când înăbuşise şi negase pasiunea omenească dinăuntrul lui.

Niciodată nu intenţionase s-o iubească, jurase că nicicând nu va mai iubi vreo femeie, nu avusese intenţia ca ea să se îndrăgostească de el. Începuse ca un sport, un joc ca să-şi omoare timpul, şi acum nu se putea împotrivi. Oare acum era prea târziu? Prea târziu ca să încerce s-o facă fericită, să-i dăruiască iubirea pe care o merita?

Îşi aplecă fruntea în mâini şi murmură:

— Te rog, Doamne, las-o să trăiască...

Peste mai multe ore, când se lumină de zori, pleoapele Alisei se deschiseră tremurând, şi Nikki sări din fotoliul său. Privirea ei se îndreptă către silueta care se apleca deasupra ei, şi printr-o ceaţă aurie îl văzu pe Nikki.

— S-a născut copilul? întrebă într-o şoaptă slabă.

— Da, iubito, un băiat, răspunse el, luându-i mâna lipsită de vlagă.

Ochii ei scânteiară triumfător.

— Ţi-ai căpătat moştenitorul! spuse ea cu un zâmbet.

„Cu un preţ prea mare", replică Nikki în gând, cu durere, dar înapoindu-i zâmbetul blând:

— Îţi mulţumesc, iubito, pentru un fiu minunat. Există ceva ce ţi-ai dori? Orice în lume?

Ea surâse iar şi murmură abia auzit:

— Acum vei rămâne acasă măcar în unele nopţi?

— În fiecare noapte, îi făgădui el.

Şi în gând adăugă:„Numai de-ai trăi, ca să rămân cu tine în fiecare noapte. Numai să trăieşti!"

— Atunci, a meritat...

Cuvintele i se pierdură, pe buze fluturându-i un zâmbet mulţumit, şi Alisa se cufundă iarăşi într-un somn adânc, netulburat.

Nikki rămase la căpătâiul ei trei zile şi trei nopţi la rând.

Pulsul ei era slab dar nu se oprea niciodată. În fiecare dimineaţă Nikki stătea puţin de vorbă cu Katelina şi pe urmă

își relua imediat veghea. Era nepieptănat și cu o privire rătăcită, numai pielea și osul, epuizat, dar acum, în cea de-a treia zi, plin de speranță. Alisa nu avusese hemoragie, și în ajun, el reușise s-o facă să mănânce puțină supă. Aproape că îndrăznea să fie optimist.

Imediat după nașterea fiului său, Nikki trimisese după părinți, și mama lui își luase în sarcină camera copilului cu o desăvârșită competență. În prima clipă când își revăzu tatăl, Nikki începuse să-și ceară scuze, dar prințul Mihail îi respinsese cu indulgență acea încercare:

— Nu sunt necesare scuze, fiule. Și eu am fost cândva tânăr și foarte independent. Sper doar ca tu să ai atâta fericire împreună cu Alisa cum am avut eu cu mama ta. Tot hașișul din lume nu poate înlocui alinarea oferită de o femeie care te iubește, spuse prințul, făcând cu ochiul. Cred că acum nu vei mai frecventa atât de des cafenelele de noapte kirghize, nu-i așa, băiete?

— Nu, tată, în mod foarte cert, nu! răspunse Nikki râzând încetișor.

Câteva zile mai târziu, Alisa, simțindu-se din nou în putere, stătea în șezut pe patul aurit,ținându-și în brațe fiul voinic și sănătos ce gângurea, și privind în ochii de un albastru deschis, deja plini de luminițe aurii. Nikki intră în cameră și se minună de frumusețea scenei: Alisa, cu tenul redevenit trandafiriu, jucându-se cu fiul lui frumos și robust. Copilul lui; nemurirea cu chipul lui; semnul lăsat de el pe pământ.

Chemând camerista să ia copilul, Nikki se apropie de Alisa și se așeză pe pat.

— Nu vrei să-l ții în brațe pe fiul tău? întrebă Alisa.

— Draga mea, astăzi mi-am îndeplinit deja planul de ţinut copii în braţe. Katelina a insistat să-l luăm pe Saşa în călătoriile noastre cu tăvile de argint pe scară, aşa că în dimineaţa asta am petrecut mai bine de o oră prezentându-i această plăcută ocupaţie celui mai tânăr membru al familiei noastre. Îl ţineam pe Saşa cu un braţ, Katelina stătea între picioarele mele şi porneam în josul treptelor de marmură însoţiţi de ţipete de încântare scoase de splendoarea asta de fiică pe care o avem.

— Dumnezeule Sfinte! exclamă Alisa, alarmată. Saşa este prea mic!

— Într-adevăr, *madame*, trebuie să fiu de acord, recunoscu Nikki, cu sclipire veselă în ochi, pentru că după a treia coborâre a adormit imediat în braţele mele, pierzând astfel următoarele patru călătorii.

Privirea i se îndulci când adăugă:

— În dimineaţa asta eşti foarte frumoasă.

— Mulţumesc, şi îţi mulţumesc că ai stat la căpătâiul meu atâtea zile. Rakeli mi-a spus că erai foarte plin de solicitudine, îl tachină Alisa, simţindu-se ameţită, plină de o bucurie timidă.

— Ei bine, *madame*, sper că-mi cunosc datoria, replică Nikki cu prefăcută spaimă.

Şi pe urmă spuse cu seriozitate:

— Aş vrea să stau de vorbă cu tine.

Alisei i se strânse inima. Acum că era în afară de pericol, poate că lui nu-i va mai păsa deloc de ea. Se sprijini pe perne, pregătită pentru tot ce putea fi mai rău.

— Da, Nikki, zise cu teamă.

— De îndată ce te vei restabili îndeajuns, voi avea grijă să fii dusă la ţară. Doresc foarte mult ca amândoi copiii mei să fie crescuţi departe de murdăria şi agitaţia oraşului.

„Vasăzică așa urmează să se descurce el", gândi Alisa cu amărăciune. Își amintea promisiunea lui de a rămâne în fiecare noapte acasă, cu ea. În felul acesta nu va fi nevoit să-și încalce făgăduiala. Ea ar fi îndepărtată din calea lui, iar el va putea să vină și să plece după cum va pofti.

— Nu voi face asta! Nu voi rămâne la țară! replică Alisa pe un ton sfidător.

Mintea îi gonea deja în căutarea unor alternative. Prințul Mihail și Kaisa-Leena aveau să înțeleagă. Poate divorțul — libertate pentru amândoi — era singura soluție. Dar acum se simțea prea obosită ca să-i pese. Sfidarea ce o însufleți se murise treptat.

— Eventual ai putea fi convinsă să rămâi dacă te-aș însoți eu. Vezi tu, în mod cu totul inexplicabil, mi-am descoperit o imensă preferință pentru aerul de țară.

Privirea obosită a Alisei se ridică rapid, zări ochii sclipitori și zâmbetul vesel a lui Nikki, și deodată se simți nespus de fericită.

Nikki îi cuprinse ambele mâini într-ale sale, și ținându-le în strânsoarea lor sigură și puternică, spuse cu blândețe, în timp ce privea în ochii ei de un violet întunecat:

— Și în plus, deși este ceva demodat, sunt îndrăgostit de femeia cu care m-am căsătorit.

Alisa își ridică brațele, desfăcându-le într-un gest copilăresc de chemare. Nikki o strânse la pieptul său larg.

— Vom fi fericiți, tu și cu mine. Voi avea grijă de asta.

— Da, șopti încet Alisa în timp ce Nikki se apleca să-i sărute buzele ispititoare. Întotdeauna să ai grijă de asta.

Când Nikki își desprinse gura de a ei, Alisa întrebă încet și cu sfială:

— Nikki, te-aș putea ruga ceva?

— Desigur, iubito, șopti el cu glas răgușit, mușcându-i ușor urechea.

— Ai vrea să ai în vedere să renunţi la amante de felul Sofiei, care sunt mereu în preajma noastră? Niciodată nu ştiu ce să le spun şi mă simt foarte ridicolă şi stângace.

Era pe jumătate o declaraţie, pe jumătate o întrebare.

El tăcu câteva clipe, gândindu-se la o minciună, dar la urma urmei nu putea să se prefacă, şi deoarece dusese o viaţă renumită pentru unicitatea destrăbălărilor lui, nu voia să fie silit să adopte o postură pe care cu nici un chip nu ar putea s-o menţină.

— Îmi voi călca jurământul o dată pe zi, îţi făgăduiesc.

Aruncându-i o privire răutăcioasă, Alisa murmură:

— În cazul acesta, pot şi eu, prinţe, să merg pe drumul meu? Este o modă sofisticată. Din când în când, ne vom uita amândoi discret în altă parte.

Nikki îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Puştoaică obraznică şi afurisită ce eşti! Încă nu-ţi cunoşti locul. N-o să înveţi niciodată ce-i aceea supunere şi datorie? Adu-ţi aminte, eu ştiu să păzesc ce-i al meu. Dumnezeule, femeie! exclamă râzând, bănuiesc că o să ne ciorovăim şi o să ne ciondănim întruna, şi o să sărim unul la gâtul celuilalt de dimineaţa până noaptea.

— Aşa cred, prinţe, replică Alisa, adresându-i fulgerător printre genele-i dese o privire ispititoare, dar asta îţi ţine realmente la distanţă melancolia, iar mie îmi place atât de mult împăcarea.

EPILOG

La „Mon Plaisir" fu construită o capelă elegantă, şi când Alisa întrebă care este rostul acestei acţiuni, Nikki explică ruşinat că făgăduise să înalţe biserica dacă Dumnezeu o lasă în viaţă la naşterea lui Saşa.

— Doamne Sfinte! cine o va utiliza în afară de servitori? se miră ea, nevenindu-i să creadă.

Dar la gândul acesta, undeva în inima ei se aprinsese o luminiţă de plăcere.

Adevărat. Nu avea să fie folosită des, decât de către slujitori. Însă Nikki ştia că, din când în când, avea să intre singur în sfântul locaş, şi singur va înălţa mulţumiri pentru că femeia pe care o adora încă mai era cu el — atât în căsătorie cât şi în iubire.

Prinţul umplu într-adevăr camera copiilor, nu cu forţa, aşa cum ameninţase cândva, ci mai degrabă cu deplinul consimţământ al iubitoarei sale soţii, care îl asigurase că nu toate naşterile erau atât de grele ca aceea a lui Saşa.

După venirea pe lume a celui de-al treilea copil al lor, fu necesar să se adauge clădirii o aripă pentru camerele copiilor, şi prinţul Kuzan era deseori auzit declarând că era din toată inima de acord cu ideea de respect filial, şi că

îşi dădea toată silinţa să satisfacă dorinţa de moştenitori a tatălui său.

Nikki admira de asemenea vechiul dicton persan:„Trei lucruri sunt foarte plăcute în ochii lui Dumnezeu — să concepi un copil, să sădeşti un copac şi să scrii o carte." Cândva, spunea el, va lua în considerare posibilitatea de a trece la punctul doi şi trei.

Nikki îşi făcea apariţia în oraş destul de rar, şi în acele ocazii sporadice era de obicei însoţit de familia sa. În timpul acestor vizite îşi arăta cu mândrie copiii în creştere, şi palatul de marmură roz răsuna de zgomotul şi agitaţia lor. Era rareori văzut la cluburile lui, şi pentru alte femei era pierdut pe vecie în ceea ce priveşte scopurile practice. Ele plângeau şi suspinau după înaltul şi chipeşul prinţ, dar, foarte fericit, el le ignora şi îşi găsea satisfacţia şi mulţumirea în compania frumoasei lui soţii şi a fermecătorilor lui copii.

Când primul lor născut, Saşa, ajunse la vârsta bărbăţiei, băiatul manifestă o marcantă înclinaţie spre aceeaşi viaţă destrăbălată de care se bucurase odinioară tatăl său.

— Uneori cred că efectiv încurajezi desfrâul lui Saşa, iertând orice plan diabolic pe care-l pune la cale, trecându-i cu vederea cele mai flagrante escapade, se încăpăţâna uneori Alisa să-i reproşeze prinţului.

— Ei, dragă, lasă băiatul să facă ce-i place.

— Da, asta a fost întotdeauna maxima ta, desfrânat ce eşti, şi uite ce se-ntâmplă. Ştii, adăugă întunecându-se la faţă, că atunci când am găsit-o pe guvernanta copiilor mai mici în pat cu Saşa, el avea doar paisprezece ani?

— Știu, dragă, zise Nikki împăciuitor, dar asta nu s-a mai întâmplat. Așa, fără îndoială, a pus la inimă sfatul tău de mamă.

După acea indiscreție, Nikki îl luase deoparte pe nesocotitul său fiu și îl avertizase să n-o ofenseze în mod prea fățiș pe mămica lui.

— Te scutesc de sfatul meu pe care îmi închipui că nu-l vei accepta la o vârstă atât de tinerească, și mă mulțumesc să-ți recomand, băiete, de dragul liniștii mele casnice, că poate casa de vară de la capătul lacului ar fi mai discretă.

Și astfel băiatul își văzu mai departe de treburi... dar asta este o altă poveste.

Sfârșit